FLORENTIN
SMARANDACHE

IV

NOTES

— 12.10.87, București

Obosit de drumuri, de colindat prin magazine, cu sacoșele tîrîte după mine, grele, transpirat, mîncat în grabă cîte-o brînzoaică, rece, tare, băut cîte-un suc fără nici un gust (quick cola cică), telefoane, întrebat de una, de alta, „Informația Bucureștiului", librării, farmacii, nu găsesc ce-mi trebuie, biblioteci, nu toate lucrările mele sînt înregistrate la fișiere (în special cele apărute peste hotare), trenuri aglomerate, friguroase, întîrziate, case de bilete asaltate, discuții, bani puțini și irosiți, fețe posomorîte, o continuă alertă după hrană, ca animalele.

În tren o doctoriță povestește ceva de groază, absurdul cel mai pur, real. Absolventă a Facultății de Medicină din Craiova, în 1984, conform unei repartiții zonale (din Craiova neputînd lua post decît în județe limitrofe: Dolj, Gorj, Olt, Mehedinți, Vîlcea...) a fost repartizată la Tg. Jiu, la spitalul [redacted] județean. După Craiova a urmat la repartiție Bucureștiul. N.N. (nu-i dăm numele) a plecat repede în capitală să caute un absolvent din Tg. Jiu care să ia post la Giurgiu, deoarece

Facultatea de Medicină din București repar-
tiza în acest județ. N.N. era din Giur-
giu. Zis și făcut. Imediat, deoarece tre-
buia în [redacted] douăzeci și patru de ore, [redacted]
cei doi s-au dus la [redacted] Minister să [redacted]
[redacted] facă schimb de repartiție.
Absolventul bucureștean care era din Tg.
Jiu a luat post la Giurgiu, iar fata
din Giurgiu a luat post la Tg. Jiu. Nu
li s-a aprobat. Deși erau orașe de aceeași
mărime, aceleași facultăți (Medicină
Generală), același tip de spitale (județe-
ne). Li s-a invocat, lucru adevărat, că
nu sînt de același... sex!
Dar odiseea nu s-a terminat. Cum N.N.
îl convinsese pe băiat să ia post în
Giurgiu, și negăsind gazdă, băiatul a
stat la părinții ei. La Tg. Jiu, N.N. stă-
tea la părinții lui! Dar ea are soțul
în București. Asta din Tg. Jiu, cînd vine cu
probleme prin București, stă la soțul ei.
N.N. face săptămînal naveta la Tg. Jiu.
10 ore în total dus-întors și 270 lei pe
tren. Abonamentul nu i se permite, [redacted] pe
[redacted] Mai mult de jumătate din salariul
ei este cheltuit pe drumuri, nici tu învă-
țat, nici consultații ca lumea. Și statul
și oamenii și medicul în pierdere. Asta
din cauza unor legi foarte stricte.

Mai nou, N.N. s-a mutat la hotel (2)
în Tîrgu Jiu. Acum mai are nevoie de
bani de la părinți ca să-și plătească
transportul și cazarea! Băiatul din Tg.
Jiu s-a însurat și el, nevasta stă în
Tg. Jiu, el lucrează deci în Giurgiu.
Dragoste prin corespondență, prin tele-
fon. Cei doi au cerut în zadar „re-
întregirea familiei" — cică nu se
mai ține cont de [redacted]... familie!
(„Statul ocrotește familia și ...").

Societate atomizată. Nu poți să te duci pe
la o rudă că o pui într-o situație delica-
tă: n-are cu ce te servi. Și tu la fel,
n-ai ce să-i duci.
Tanti Geta îmi face observația că aș fi pu-
tut să-i duc un kil de must. Mă simt
prost. Deși în București ei au destule, mai
multe ca noi. Se uită să ia tot de la
țăran. I-am mai spus eu mamii. Se fac
[redacted] că trec pe la țară și-ți dau apropouri
că n-au carne, ca să le umple sacoșele. A-
poi încep bîrfa. Că ăluia i-ai dat mai
mult, că ~~ați~~ fost pe la Fanică și nu
le-a dat și el o... găină (parcă găinile
ar crește pe toate drumurile, cu criza as-
ta), că nici [redacted] Fierăreoaica nu le-a
dat de doamne-ajută [redacted] — deși în cazul ăsta [redacted] ar fi trebuit să

fie invers, Fierănoaica, soacră-sa, are optzeci și ceva de ani și nu mai vede bine, abia se mișcă.
Dar să nu mai vorbim degeaba. Criza generală învrăjbește om cu om.

Sala Mare a Teatrului Național din București. „Ucenicul vrăjitor" cu Radu Gheorghé, orchestra simfonică din Ploiești (de ce?). Umor fin, delicat. Am loc în rîndul 4 printre... invitați. Melodiile bine alese. L-am văzut și la televizor, fragmentar. Actorul Radu Gheorghe (care-i e numele de familie?, care prenumele?) face pe dirijorul unei orchestre simfonice: cînd grav, cînd comic, cînd naiv. Joacă la pupitru, gesticulează. [redacted] Mimică.
Colegul de scaun îmi spune că Radu Gheorghe a fost la un fel de specializare la Paris, și a studiat [redacted] cu unul dintre cei mai buni mimi din lume, ieșind primul. [redacted] Cică a făcut un turneu prin Suedia și s-a întors. A avut un succes nebun. Muzica și mimica au limbaje universale, deci nu există bariere de limbă. Tot felul de poante, farse.

- 13.10.87, București
Vizitat expoziția de pictură Adrian (?) Vitelaru. Numele de familie l-am reținut exact! Citesc în Caietul program că e născut în 1951. Deci promoția mea a deschis ochii, încearcă să se afirme, să scoată capul din anonimat. Evident, cu excepția mea. Eu sînt un intrus în lumea [redacted] culturală, în lumea matematică chiar, industria mă mănîncă și plafonarea și ramolirea. Ce legi idioate!
Pictură vie, marină, pe fond albastru. Roșu verde în nuanțe primare. Parcă ar reprezenta niște amfibii sau scafandri sau raci sau pești. Îți încîntă privirea.
Cel mai mare tablou este un mozaic împărțit riguros în dreptunghiuri care reprezintă fiecare cîte un tablouaș. Variațiuni pe aceeași temă.
O expoziție care îți luminează ochii, îți bucură sufletul. Obiectele sau ființele se zbat în valuri, se răsucesc. Ideea este aceeași în toate, prezentată ușor diferit. Monotonia caldă a expoziției este plăcută, odihnitoare, fără a plictisi ori satura. Omul arată că are stil, că are talent. Și este adevărat. Dintre toate expozițiile văzute pînă acum, mi-a plăcut cel mai mult. Nu am spus „m-a impresionat". Era cu totul altceva. E drept că nici prea multe n-am [redacted] vizitat. Dar mi-a rămas în minte.

Maestrul [redacted] Bulgakov și Margareta (să-i zicem: soția sa).

L-am întîlnit pe Gabriel Iuga, poetas și prozator. S-a aranjat bine, are o pensie de vreo 1000-1500 lei pe lună, pe [redacted] caz de boală, stă acasă și scrie. În special romane. Unul îl are ca personaj principal pe taică-su, funcționar la C.E.C. („Cîinele de piatră"). Mic, energic, cu dioptrii mari, cu cioc, brunețel. Are doi copii. De nevastă-sa nu știu nimic. De cîte ori am fost pe la el, prin „1 Mai", n-am văzut-o. Pe taică-su da. Are vreo 75 de ani sau mai mult, dar se ține bine. În tinerețe cred că arăta bărbat [redacted] prezentabil.
Gabriel și-a luat numele de familie după mamă, pe linie paternă îl chema Brînzoi sau Brânzoi. Dar ca scriitor nu prea mergea. Mai e un ardelean Iuga, Ion.
Pînă acum a publicat 11 cărți. Îmi spunea că la vîrsta mea, 33 de ani, era dat afară din Uniunea Scriitorilor.
„Eu n-am de unde să fiu dat afară pentru că nici măcar nu sînt membru al U.S., îl consolez eu, și nici nu întrevăd vreo șansă [redacted] să ajung."
Făcuseră grevă în curtea Uniunii mai mulți scriitori tineri pentru că Zaharia Stancu, pe atunci [redacted] Președinte al Scriitorilor Români, nu le dădea voie să meargă în străinătate la manifestări culturale. Trei zile cică au stat și dormeau pe pături în curtea uniunii.
Șapte ani a avut interdicție de a publica. Acum ar fi fost reabilitat.
Cultura română e sugrumată cu amîndouă mîinile. Producția de carte nu că e mică ci f. f. mică. Populația crește, nivelul spiritual ar trebui să crească, [redacted] numărul titlurilor scade.
După doi ani de la incident, G. Iuga a fost invitat la Miliție, sub nu știu ce pretext. În timp ce aștepta într-o sală, au intrat doi indivizi peste el și l-au bătut măr. Degeaba a reclamat în dreapta și-n stînga, a scos un certificat medico-legal. Miliția a spus că „nu-i cunoaște" pe indivizii bătăuși. Nu l-au „cotonogit" imediat după [redacted] grevă ca să nu se interpreteze. Dar tot nu l-au uitat. Nu iartă nimic tipii.
Recent, Gabi a fost în Suedia, unde are o verișoară. Încearcă să-și publice un manuscris. L-a avut tradus în engleză de renumitul Bantaș, pe care-l [redacted] vezi pe toate dicționarele. Zicea că editorul ar urma să-l transpună la rîndul lui în suedeză. Dar a căzut cu ghinion, după 1 iunie,

cînd ei sînt în vacanță. Deja abia obținuse pașaportul. Și s-a întors, că nu-i venea nici lui să creadă! Părinții se temeau c-o să rămînă. (Aud c-a mai rămas unul, la Paris, Al. Papilian, din cauză [redacted] că i s-a cenzurat un roman.) Acum mă roagă pe mine să-i fac rost de carne că n-are ce să dea la copii să mănînce.

Ce nivel de viață pot să aibă suedezii! Copilul, de la naștere, are salariu de la stat. Slujbe se găsesc ușor. Libertăți, nu mai vorbim. Există chiar o editură românească, dar scoate tiraje mici, neavînd piață mare de desfacere. Deși mai toate familiile au cîte trei copii sînt o nație îmbătrînită. Primesc emigranți în postie, sînt în stare să accepte și negri! Clima e ca la Sinaia. Suedezele sînt superbe, blonde, mlădioase și cam curve. Un meridional s-ar simți foarte bine acolo. Există o anumită concepție despre libertatea individului, de unde și cea sexuală. Cel mai mic salariu este de 4000 de coroane. 1 Kg de carne costă 20-40 de coroane. Poți să-ți cumperi vilă dacă vrei, faci împrumut la bancă și plătești în rate 33 de ani. (Cică trebuie să-ți rămînă suficient pentru trai luxos.)

Dacă un negustor cumpără un stoc de rochii de la Paris, și le vinde cu 1600 coroane, după ce și-a scos banii investiți și cîștigul, le dă cu 300-400 de coroane! Asta este în plus de cîștig. Nu-l mai interesează. Nu vrea să-și învechească marfa, moralmente. Moda se schimbă [redacted] iute.

Sînt un om fără viitor. Nici în emigrație nu mă așteaptă mare [redacted] brînză... Toată munca am înmormîntat-o în manuscrise care se pierd treptat.

La „Cartea Românească" Mircea Ciobanu mi-a răsfoit volumul „Legi de compoziție internă". Nu i-a plăcut tenta humoristică, persiflantă, pe alocuri burlescă a poemelor din primele cicluri. Nici Interviul în băscălie, nici centoanele din ‹Aventurile dragostei›, doar ultimul ciclu, tradiționalist-modern. Tot ca Acsan. Aș putea să-i trimit o fotocopie a <u>sentimentelor</u>, dar știu că oricum nu mă va publica, deci nu-mi pierd vremea cu ei. Chiar mi-a spus.

După mine a urmat un profesorel din Vaslui, cu proză, și cu o „scrisoare de recomandare" (ca să nu zic „pilă") de la poetanul Mihai Cantuniari. Îl chema Dragomirescu. Volumul lui era pentru debut, chipurile, dar adus pe ușa din dos. Eu știu că se trimiteau cu un motto, prin poștă,

ca să nu [redacted] cunoști autorul. Desigur, asta era valabil pentru muritori de rînd, ca mine. Scrierile mele sînt respinse înainte de a fi citite. Nu am pe nimeni care să mă tragă în sus. Mă [redacted] înnămolesc.
Voi fi cel mai emigrant dintre emigranți.

– 14.10.87, Craiova

În calendarul ortodox pe anul acesta există o greșeală (pe luna octombrie):

L [redacted] 12
M 13
M 14
(M) 15

Lumea o interpretează ca pe o catastrofă. Se întîmplă ceva. Trebuie să se întîmple. Prea ne-am săturat de atîta monotonie. Lumea se-agață disperată de orice semn de sus. Binele îl așteaptă numai din cer. Aici, pe pămînt, nu mai crede în minuni.
Dă, Doamne, să se întîmple ceva!

– 15.10.87

Fănică Smărăndoiu [redacted] m-anunță telefonic că prin Rm. Vîlcea culegerea mea de probleme în franceză e trasă la xeros. Existau doar două exemplare: la el și la „Nea Lae", profesorul nostru de matematică din liceul pedagogic, Vlădescu Nicolae. În afară de cele de la Biblioteca Județeană Vîlcea și Arhivele Statului, care sînt trecute la index, fără să știu pentru ce motiv. Barim să-mi spună, ca pe viitor să nu mai „greșesc". Dar sînt de fapt niște forțe invizibile care mi se opun: Profesorii Moroți, Belciu (autori ai „Caietului metodic de geometrie și algebră pentru clasa a VIII-a", printre referenți și N. Vlădescu, Rm. Vîlcea, 1983) i-au cerut lui Fănică exemplarul cărții mele să-l tragă la xerox. M-au surprins plăcut, și nu-mi dau seama ce le-a trezit curiozitatea, febra asupra ei. Unul se exprima că ar conține <u>subtilități</u>. Eu nu sesizasem. Titlul este oricum atrăgător, incitant.

Cred că-mi lipsește simțul politic.

M. Cărtărescu e destul de pedestru.

– 16.10.87

Stat la coadă la pui. De fapt erau rățuște sau rățuștele. Ca niște mortăciuni. Albite. Au avut grijă să lase și gheare, gîturi, capete. Dar coada mică. Nu-i venea nimănui să creadă.

– 17.10.87

M-am cam amețit. Dintr-o bere!... Antrenamentul.

La armată mă cheamă, dar servici nu-mi dau.
Și luptăm pentru pace!

– 18.10.87
Vizionat cu Mihai spectacolul „Crocodilul Ghena și prietenii săi", de Ștefan Pepino (după Uspenski) la Teatrul de Păpuși. Sala plină. Totuși, montarea slabă. Textul cam dificil pentru preșcolari și școlarii mici, acțiune puțină. La un moment dat copiii dădeau semne de oboseală, din cauza unor dialoguri nescurte. Prea mult [redacted] convenționalism tinde să denatureze în farsă, măscăricism, neseriozitate. Aș fi vrut pentru copii mai mult realism pe scenă.

– 19.10.87
Cînd știu că nu-mi dau drumul să merg în străinătate, parcă atunci aș pleca mai repede. Dar dacă aș ști că am voie, nu m-aș duce. Ca din Maroc, de unde n-am plecat nicăieri timp de doi ani de zile.

– 21.10.87

Dragă prietene [Pachia],

Tocmai am sosit azi dintr-o escapadă — nu fără peripeții, o să-ți povestesc eu, dar nu prin scrisori — și am găsit răspunsul tău la cutie. M-a bucurat. Se pare că puțini sînt aceia care m-au lăsat, dintre prieteni. Dar am întîlnit și perverși, cu duiumul.

Deci angajarea mea aci este (a devenit) imposibilă. Din ce în ce mai rău... Și vor mai fi cel puțin cîțiva ani, în special pentru mine. (Nici tu n-ai o situație prea roză!)

Îmi legasem ultima speranță de ajutorul tău. Sînt un ratat!

Eu cred că scrisorile tale către Ch. Signoret și C. Michael Titus nici n-au ajuns, de aceea nu ți-au răspuns. Sau ți-au răspuns, și n-au ajuns ale lor. Totul este posibil și imposibil here.

S-ar putea ca Const. M. Popa să nu fi scris mai multe pagini despre tine, iar pe mine să nu mă fi amintit deloc într-a sa «Clasici și contemporani», ci astea să fie doar niște „bărbi" de-ale lui. Cere-i, spre dovadă, copia paginilor nepublicate, ca să le ai tu — îi zici — pentru dosarele tale. „Bărbi" din astea mi-a mai servit și mie, că ar fi scris o cronică la «Sentiments», și trimisă la „Luceafărul" n-a vrut M. Ungheanu s-o publice. I-am cerut de zeci de ori copia, de fiecare dată îmi promitea că mi-o aduce, dar nu s-a ținut de cuvînt. Niciodată! Omul s-a ajuns, e inspector, și uită de unde a plecat. În orice caz, trebuie să ai în vedere că e de-al lor!! Păi, scria niște articolașe prin „Ramuri"... de mie mi-ar

fi fost rușine!... Lingău, ca toți, de altfel. Oportunist.
În privința postului meu la o școală pe lîngă Craiova, Inspectorul Popa minte ca un porc! Eu sînt, continui să fiu, am fost, și voi fi șomer. Șomer al patriei socialiste. Nu am nici o șansă. N-am nici o pilă. Toți analfabeții și-au aranjat „restructurări" din comune, revenind în oraș. Colegi de-ai mei, de facultate, repetenți, sînt astăzi profesori în Craiova, eu — șef de promoție — unemployed!
Voi primi o invitație de professor visiting (am fost deja anunțat) pentru un an de zile la o Universitate din Spania (pe matematică). Dacă nu-mi vor da drumul voi face un scandal monstru. (Nu-mi dau voie să lucrez în străinătate dar aici mă țin fără slujbă.) Indiferent de urmări. Pentru că nu mai am ce pierde. Viața mea fără creație, congrese, cărți n-are sens. Mai bine mort. Pentru că nu pot să suport jocul altora (ideea aparține Virginiei Woolf). Îmi vine uneori să mă arunc de la etaj... de timpenia mea. Eu nu fac multe greșeli, dar cele făcute sînt ireparabile!

Dacă totuși afli ceva despre angajare, anunță-mă urgent.

Cu stimă,
Florentin Smarandache

P.S. Fondului meu de la Rm. Vîlcea i-am pus clauză: interzis a fi consultat pînă în anul 2000! Asta ca să nu mai aibă motiv să trimită miliția peste mine. (Reamintesc că în cadrul lui se găsesc și cîteva scrisori de-ale tale, din perioada 1983-5.) Doar persoane avînd acordul scris al subsemnatului să-l poată, în mod excepțional, consulta.
Fl.

-22.10.87

Cred că mă aseamăn lui Vlăhuță ca formațiune psihică, trist, interiorizat, neîncrezător în nimeni.
Scrisul este singura mea rațiune de a fi.

Nu mai am răbdare să plec, dar nu trebuie nici să dau cu capul sub mine. Totul gîndit și calculat. Milimetric. (Eu le am mai mult cu teoria, cu practica

e invers!)

Muncă de femeie: nu se vede, nu se simte, nu se termină și nu se apreciază.

Sînt un revoluționar împotriva acestei societăți. Care nu mă recunoaște. Psihologie artistică?
Asta-i viața mea interioară. Trec printr-o perioadă de criză de identitate. Criză literară în special. Criză morală. Dureri psihice. Întuneric social.
Sînt oare în literatură un nechemat?

Simt că am inventivitate în creație, mai mult decît imaginație. Mai intens [redacted] forma mă preocupă, fără a fi baroc-ist.

Cum se degradează, demodează studiile critice, de exemplu „Asupra criticei" de C. Dobrogeanu-Gherea, în timp ce povestirile rămîn actuale (Ion Agârbiceanu, recitit recent).

-23.10.87

De nervos ce sînt nu mai pot nici să gîndesc. Numele meu e prohibit. Sînt marginalizat. Din studiile critice „Clasici și contemporani", de C.M. Popa, numele meu a fost scos de conducerea editurii.
Ah, de ce n-am plecat, de ce n-am plecat! Așa-mi trebuie. Sînt ostracizat. Sînt anulat. Sînt șters de pe toate listele. Sînt redus la zero. Nu am posibilitate să mă manifest, să mă desfășor. Nu pot nimic. Nu. Mi-e sufletul îndurerat. Mă înțeapă inima. Îmi vine să mă omor. N-am nici o perspectivă. Nici o scăpare. Gem de durere. Și nu mă crede nimeni. Nu-mi ascultă nimeni. Toate punțile îmi sînt tăiate.
S-a ales praful de mine. Mă doare sufletul. Trec iar prin crize nervoase. Din care cred că n-o să mai ies niciodată. Nu mai sînt în stare nici să citesc [redacted] nici să mă concentrez asupra ceva. N-am somn, n-am tihnă. Ce e cu mine?
De ce mi-e dat atît să sufăr, să nu-mi găsesc liniștea de loc? Cine ia seama la zbaterile mele? Cine îmi acordă o cît de infimă atenție? Nici un sprijin de nicăieri. Toți sînt niște golani. Afaceriști. Perverși. De mascaradă. Mi-e greață. Oof!
Am ajuns o zdreanță, o cîrpă de șters la fund. Doamne!
Îmi vine să mă duc învîrtindu-mă!
Sînt singur cuc. Neîntrajutorat. Hulit de lumea întreagă.

-25.10.87

Informatica m-a dezamăgit. Și cînd mă gîndesc că trebuie să lucrez din nou programare... Îmi vine să mă iau cu mîinile de păr! Că numai erori am făcut în viață. Nu m-am orientat cum trebuie, și-ntr-o societate închisă ca asta sînt silit să ur-

mez mai departe pe drumul care nu-mi place.

„Confabulele" lui Julian Neacșu mi se par niște nerozii.

– 26.10.87, Bălcești

E cam obraznic acest Alex. Ștefănescu, și neprincipial. A pus mîna pe un post important.

Aspirații spre mai rău.

Creația e rațiunea mea de a fi.

De două zile stau numai în casă, în pijamale chiar, mai mult, în pat, și citesc. Nu ies decît la closet. Sau prin curte să mai mă destind. A fătat purceaua șapte purcei, dar pe unul s-a culcat și l-a storcit. Acum umblă cu ei prin curte. Mama zice că e bine că n-a făcut mai mulți că n-avea ce să le dea să mănînce. Că lu' Banică i-a murit purceaua și a tăiat-o, i-au murit și purceii. Iar acum sînt ieftini. A fost un an de secetă. Vinul a ieșit mai dulce, dar mai puțin. Porumbul și grîul nu prea s-au făcut. La Zătreni, Fănică avea un lot, în acord global, care n-a avut nici o drugă de porumb. Dar absolut nici o drugă! A zis că ia ștuleții pentru vite, doar.

Parcă mi-e dor de-o dragoste, o dragoste adevărată. O joacă. O prelungire a plăcerii de dragoste. O sensibilitate sporită. Niște filme sexi sau porno, niște reviste asijderea. Casete cu muzică senzuală, nu lălăituri patriotarde, pacifizante, partinice. O noapte furtunoasă, nedormindă. O revoltă la pat. O frumusețe îngerească. Ca-n romane (Barbara Catland). Mi-e dor de ceva supranatural. De vis. De-o aventură cu o femeie de 40 de ani sau o elevă de 16 ori 14. De-o viață aventuroasă. Prin expediții. Prin junglă. Aș vrea să văd Asia și Australia, cu pitorescul lor. Cu exotericul lor. Să am harem ca un pașă. Sau să fiu prinț. Să pot să visez. Să scriu. Să urmez cursuri speciale de dramaturgie ori roman-istică la Paris sau în SUA. Să merg în America Latină printre indigeni, triburi. Să studiez în India religia, cu Puiu Dumitrescu. Să scriu eseuri și să le reunesc într-un op. Să fac filozofie. Să public o monografie despre familia mea. S-ajung să-mi editez [redacted] memoriile. Să culeg întîmplări cu Cocoș, Geonea, Piciu, Bigioc. Mi-e dor de-o dragoste de vis, nenaturală.

–27.10.87

Nervii au început să-mi cedeze. Mă enervez din orice. Nu pot să mă mai stăpînesc. Îmi sare țandăra din nimic. S-a umplut pa-

harul. O simplă picătură dă peste el. Dar pînă cînd?

-28.10.87

Oameni care se grăbesc să ajungă la servici ca să stea. Dacă le zici, se fac foc și pară [redacted] că muncesc pe brînci.

Ieri m-am întors [redacted] cu rata de la țară. Venea deja încărcată de la Horezu. Abia ne-a luat, nu prea voia șoferul. Am „călătorit", desigur, în picioare. În mașină ciobani cu cișilici negre pe cap, desagi de pe măgari. Miros de țuică, vin, ceapă. Lumea bea în mers. Dădeau sticla de la unii la alții. Frig. Cu paltoane pe ei. Îmbrînceală. Dureri de cap. Nu pot să-mi misc picioarele de bagaje. Geamuri neșterse. Înghețate. Un copil vomează. Șoferul înjură și oprește. [redacted] Cîțiva ciobani urinează [redacted] după mașină. Gata, plecăm din nou. Șoferul dă cu ușa s-o închidă. Ne strivește ca pe stridii. Ne zguduie ca pe cartofi. Un mut povestește (prin semne) că într-o noapte a visat că nevasta-sa s-a culcat cu unul. Cînd s-a sculat, a prins-o cu văru-său. A gonit-o și a divorțat. Dacă ar fi prins-o cu un „necunoscut", zice (ne traduce! cineva [redacted]), ar fi iertat-o. Au împărțit copiii. Avea mutul o gospodărie cică...
De la autogară acasă alt calvar. Încărcat ca un catîr. Și întotdeauna la fel.

„Cei trei mușchetari" (Dumas) au fost... patru.

Nici Dumnezeu nu mai există, altfel n-ar admite atîta suferință și nerînduieli.

Vizionat „Moromeții", film în două serii, după romanul lui Marin Preda, vol. I. Victor Rebengiuc în rolul principal. Juca și Petre Gheorghiu în rolul perceptorului, destul de bine, astăzi actorul rămas în Occident. Văd că n-au interzis rularea. Filmul cam diluat, lungit peste poate. Mihai se plictisese de moarte, mă gîdila, se ridica în picioare. În sală asemeni. Cam 1/4 sau 1/3 din sală era ocupată. În special cu elevi de școală, aduși cu clasa — ca să nu zic... cu forța. [redacted] Cartea este mai antrenantă, mai colorată. Multe episoade sînt sărite. Dar așa este întotdeauna la o adaptare cinematografică.

-29.10.87

Caut prune pentru magiun și nu găsesc. Nici prune. Alții iau cu sutele ca să facă țuică la [redacted] cazan. Deși e interzis. Dar se găsesc totuși? (Ce nu se caută, ce nu se vinde, adică ce nu e bun!)

-30.10.87

Tot propun [redacted] mereu probleme și problemuțe. N-am astîmpăr. Mă simt rămas de căruță. Nu-mi reușește nimic ca lumea.

M-au părăsit și rudele, nu mai au nevoie de mine. Cînd ești în treabă toți te-ntreabă, nu mai ești în treabă nimeni nu te-ntreabă! M-au văzut pe treapta a mai de jos, înnămolindu-mă în mocirlă, și nu mai mă cunosc. Nu mă ajută nici în chestiuni elementare. Îmi zic în față: Ești un ratat" (Simona lui Puiu). Mă-nțeleg cu văru-meu la telefon că trece pe la mine să-i dau un sac pentru Bălcești și nu vine. C.M. Popa abia-mi răspunde la salut (Ce Mi-e Popa!). Matei mi-a întors fără nici o jenă spatele. Nevasta mă disprețuiește.
Șansa de emigrare scade văzînd cu ochii. Situația se înrăutățește.
Jeny, medicul familiei, va trebui să părăsească Craiova, pentru postul ei definitiv, la țară. Adio, așadar, și facilități medicale!

Sînt un scriitor obscur, foarte obscur. De fapt nici nu sînt scriitor, n-am statut.

-31.10.87
Cine n-are bătrîni, să-și cumpere, iar cine are, să-i vîndă.
Stau la cozi la lapte și n-apuc. Se dau cîte 2 litri. Oare Nicolae Manolescu o sta și el la coada la lapte?
Dar dumnezeul culturii Dumitru Popescu?

Îmi cunosc elasticitatea limbii (în scriere).

Foarte mulți mă jicnesc indirect, dar destui mi-o spun și verde-n față. Sînt un rahat. Oficialitățile m-au mîncat de viu.

-01.11.87
Dragă prietene [Pachia],
Iată, am început o nouă lună, de șomaj, a cincisprezecea!
Mi s-a promis că mă vor angaja la Oltcit, ca cercetător șt. (Dar mă tot amînă.) Și mă cam mir, pentru că Oltcit-ul e o uzină falimentară, dă afară pe capete (vreo două-trei mii de muncitori) — iar pe mine mă... angajează! La fel și la Electro, IUG etc. Șomaj nerecunoscut oficialmente!...
Ce zici, să merg din nou la „Litera"? (Cu niște „bîzdîgănii", experimente. Mi-e teamă că n-o să le publice, decînd cu atotștiutorul domn Dulea...) A propos, ai auzit că Buzatu nu mai e director? Ce relații îmi dai acum? (Prețuri, cunoștințe etc.)
La Scrisul Românesc n-am nici o șansă. Am un manuscris de prin 1985, fără răspuns. Au zis (Marcela Radu) că eu trebuie întîi să... debutez (!), și asta... colectiv (!), și-abia după aceea am dreptul la volum... singur! (Tot ce am publicat pînă acum nu se ia

în consideratie!! Fie pentru că au apărut în străinătate, fie la Litera, ori local...) Fără comentarii!!

I-am telefonat lui C(e). M(i-e). Popa (!), 18708, dacă a scris ceva despre mine în cărticica sa. Mi-a răspuns că <u>nu</u>, deci nu e vorba că aş fi fost respins de conducerea editurii, cum afirmi tu. Spunea că un singur nume a căzut. De unde ai auzit tu ceea ce mi-ai scris ?? [Popa al nostru a profitat de mine, cît am fost în Maroc, i-am făcut rost de un căutat „Dictionnaire des symboles" de Chevalier, foarte important pentru un eseist, i-am publicat postfaţa la „Sentiments", care de fapt nu e un studiu concret la poezia mea — cum a fost prefata ta —, ci ceva general, <u>copiat</u> din prefata sa la „Profiluri şi structuri lirice" (de Florea Firan). Îi promisesem c-o public (dinainte de a primi-o), şi am fost nevoit. Altfel...

În problema în care te-am rugat, o să încerc pe cont propriu, de unul singur, dar pentru asta trebuie să studiez „pe brînci". Ceea ce fac mereu! O să scap şi de bani şi de obligaţii. Sau mă voi afunda mai rău?! Uite că mă rog: Doamne-ajută!

Nu-mi dau seama de ce la Timişoara „e imposibil", cum te exprimi.

Poezia mea din Ramuri (= Crengi, care înţeapă) a fost din nou mutată, în nr. 11 (de la 5!). Mi-a spus Marius Ghica (= Ghiţă, cizmarul). Mă rog. Eu o să-i întreb mereu că nu mi-e greu, să vedem cît ţine indolenţa lor.

Şi cu limba ta română ai avea şansă, vezi ceilalţi confraţi ai tăi (eseuri, spicuiri de presă, traduceri, profesor de lb. şi lit. română la universităţi, publicaţii la edituri româneşti, şanse enorme de a-ţi traduce opera, <u>congrese poetice</u>, prietenii literare internaţionale). Făi comparaţie cu... Mai meditează...

Tu te amăgeşti cu cîte-un volum apărut la cîţiva ani, cîteva poeme prin reviste (din joi în paşti) şi analog cîteva cronici. Nu-ţi dai seama de <u>ştiinţa amăgirii</u>, practicată de ei cu atîta izbîndă?

Privind ceea ce-i asiguri tu, tatălui tău, în comparaţie cu alţii, iată diferenţa dintre vorbe şi fapte, ideologie şi realitate. Noţiunea de egalitarism.

Cu stimă.

Trimit scrisori ascunse, cu aluzii, codificări care să le ferească de eventuale căderi în mîinile altora. Pe unele fac doar o iscălitură indescifrabilă, pe altele nici atît, ca să fiu la adăpost

cînd mi se rețin, [redacted] sau dacă mi se urmărește corespondența. [redacted] Pentru străinătate pun pe plic expeditori fictivi, adrese fictive, caut să-mi stîlcesc scrisul, să trimit de la poște diferite, din localități diferite etc., nu suflu nimănui o vorbă, acționez pe spusele mele. Ce viață! Să te pitulii și de cel din casă, nu mai vorbesc de prieteni sau străini. O permanentă tensiune socială, morală, politică, economică.

Am încă un stil rudimentar în corespondență, creație (nebătute la mașină lucrările, hîrtie și plicuri de proastă calitate, neconsecvență asupra unei probleme pînă în final, abandonări, reveniri după ce am uitat totul, neglijență în redactare și corolorare, scriere în grabă, prea formalizată, căscălesc totul, risipit în multe chestiuni neimportante, [redacted] muncă simultană la două trei lucrări complet diferite — asta din [redacted] cauză de plictiseală, surmenaj, lipsă de informații și documentări necesare operei etc.) care-mi îngreunează și mai publicarea. Concurența enormă.
De aici mi-e totuși greu să corespondez, îmi vine parcă peste mînă, poșta e foarte scumpă (o scrisoare cu un articol de vreo zece pagini, recomandată, ajunge la 100 lei pentru America), merge anevoios (o lună par _avion_, trei luni par _batteau_), nu este sigură (se interpune securitatea). În timp ce la universitățile occidentale îți plătesc ei toată corespondența (și pe cea de familie).

Sînt un tip incomod, deși în aparență mă văd _calm_, liniștit. Pachia mă acuză că nu știu să mă adaptez.
Azi, duminică, am făcut un tur de forță să termin [redacted] problemele nerezolvate și să le trimit pe la _number_ _theorists_. Pregătesc UN INFINITY OF ELEMENTARY UNSOLVED PROBLEMS (IN NUMBER THEORY).

Uneori am impresia că sînt industrie [redacted] literară, migălos, calculat, fiecare ciornă la locul ei, manuscrisele în mai multe exemplare, răspîndite.

–02.11.87
Nimeni nu-și mai face datoria cum trebuie.

Muncesc în gol, mă zbat în van, nu realizez nimic. Am ajuns o dădacă, stau pe lîngă Mihai, îl duc la audiții, îi dau să mănînce, să se îmbrace — acum și-a rupt clavicula și-l ajut eu. Pînă să vină Eli de la servici eu mă

satur de alergături.

În sala de lectură cu cojoaca pe mine. Citesc despre dictaturi: „Domnul Președinte", de Miguel Angel Asturias.

Puțin cîte puțin timpul mă ucide.

-03.11.87

Mă scol cu dureri îngrozitoare de spate. Coloana vertebrală. Spondiloză? Sciatică? Mi-e urît să mă duc la medic, la Policlinica cu plată; la celelalte n-am dreptul pentru că nu lucrez. Deci, neavînd bani, salariu, trebuie să plătesc consultația!

Azi-noapte am visat că eram în Maroc, la aceeași familie Siouane, dar curtea arăta parcă altfel. Și era data de 11 noiembrie a.c., o întrebam pe Souhaire dacă a primit scrisoarea mea din 10 octombrie. Îmi răspundea mirată că nu. Se îngrășase nițel, la obraji parcă, dar arăta la fel. Baba și Lalla stăteau drepți, pe scaune cu spătar, și priveau. Nu știu ce era în curte, parcă o horă, o serbare. Souhaire nu se măritase și nu luase nici la facultate. Stătea acasă. Îl bîrfea pe Abdelatif fiindcă el luase.

Se va întîmpla oare ceva cu mine pe 11 noiembrie? Sau niște dorinți refulate? Obsesive?

Apoi i-am zis lui Ely că eu nu mă mai întorc, facă ce-o vrea.

Aștept ceva, o schimbare în viața mea.

-04.11.87

Dezvoltarea personalității mele e încătușată de carapacea ideologiei socialiste.

[redacted] Răsfoind „Judecători și conspiratori" de rusul E.B. Cerneak care vrea să critice justiția occidentală, mă lămurește mai mult de contrariul, de exemplu președintele american Johnson dat în judecată (ar fi [redacted] posibil la noi [redacted] așa ceva? Feri-te-ar sfîntul!), statul major al armatei franceze compromis în proces (ar fi posibil la noi așa ceva ??...) (Afacerea Dreyfus),...

Văd însă că puternicul își face dreptatea lui. Așa e omul fămădit. Și Natura. Și mersul social.

Cînd văd cărțile astea franțuzești în bibliotecă m-apucă o bucurie inexprimabilă, mai miroase puțin a libertate și speranțe.

Aseară am vizionat la Teatrul liric Craiova „Victoria și-al ei husar", de Paul Abraham. Îmi [redacted] plăcuseră mai mult celelalte operete de succes ale compozitorului „Floarea din Hawaj" și „Bal la Savoy", în special pentru exotism, balet și muzica dulceagă. Dar poate și fiindcă eram la o vîrstă mai romantică, [redacted] mai copil și-mi plăceau poveștile amoroase. Acum subiectul mi s-a părut depășit, în sală elevi de

la liceul „7 Noiembrie", neciopliți, căscau și foșneau tot timpul. Actorii au îmbătrînit. Dorel Stoia, ca primar, n-a mai fost artificios; îi stă bine rolul cheflilului. Mamali a întrupat exact rolul unui gentleman britanic. Cam slab (fizicește și artisticește) Gheorghe Pricop în rolul „fătului-frumos" Koltay. Mi-au mai plăcut Kelemen (evreu? neamț?) și Steluța Predescu, cei mai aplaudați de public: Jancsi și Riquette, o adevărată lady. Marilena Marinescu-Mareș (Victoria) și „pisicuța" Carmen Predescu (ó Lia San), alternanță folclorică: japoneză – rusă – [redacted] maghiară. (Dar am înghețat de frig în sală și așteptam să se termine mai repede. A durat aproape două ore și jumătate — cu antracte cu tot.)

– 05.11.87

Lumea mă dezgustă.

Cunoscuții îmi joacă farse. Se feresc de mine. Sînt „păduchios"!

Recitesc parte din însemnările-mi din primul Carnet, și mă cutremur. Cum am rezistat cu sufletul tulburat atîția ani? Mi-ar fi îngrozitor să fiu iar în '85 fiindcă aș ști că în [redacted] acești ani n-am realizat nimic. Și-acum trăiesc o atmosferă de coșmar, ca Asturias în timpul dictatorului Estrada Cabrera. Sînt pe jumătate nebun (de furie).

O conjunctură care îmi e nefavorabilă. Timpesc aici. Încep să uit și franceza, în ciuda tuturor eforturilor mele.

Sînt un eretic, un dezrădăcinat

– 08.11.87, duminică

Fără manuscrisele mele mă simt ca un om fără trecut. Amorf.

Azi e Sfîntul Mihai, ziua onomastică a ștrengarului meu, cu mîna ruptă... Cine sare pari mulți îi dă unul în cur!

Am nevoie de un nume, propriu, al meu numai.

Sufăr eroic.

Țara n-are nevoie de scriitori, ci de muncitori în sensul brut al cuvîntului, îngust.

Emigrația a atins un fenomen de masă aici, printre tineri.

Am mintea zăpăcită, umblă cu sorcova, nu mă pot aduna. M-apuc de o treabă n-o termin, și încep alta. Mă împrăștii în detoate. Scriu concomitent o piesă de teatru (nu știu ce nume o să-i rămînă, „Azilul de noapte"?), un volumaș de proză scurtă, o culegere de probleme nerezolvate (pe care s-o public în engleză la ‹Litera› — dacă mi se aprobă!). Nu am răbdare să mă

[redacted] desfășor numai [redacted] într-un singur lucru. Mi se pare că pierd timpul prea [redacted] lesne.
Dacă [redacted] mă pui să povestesc o carte, un roman, nu sînt coerent, sar de la o idee la alta, uit esențialul, discut subiectul pe deasupra, observ mai mult forma, rețin metaforele mai vii, mă atrage (sau nu) stilul, procedeele autorului, artificiul textului. Am detestat întotdeauna realul. Vroiam adus ceva nou, referind la tehnica literară.

-09.11.87

Ora 3 noaptea: Mă trezesc mahmur, mă zvîrcolesc în pat după beția de ieri (vișinată, bere). Am capul greu, o ușoară durere în frunte. Oricum sînt mai eliberat, [redacted] Baie. Apă rece. Mi-e mai liniște. Dar sufletul mă doare totuși. E înfiorător.

Ăștia sînt cîini, domnule. Poți să crăpi și nu-ți dau drumul să pleci. Ca la pușcărie.

-10.11.87

Singur cu Mihai, fac menajul: îi pregătesc mîncarea, îl îmbrac, îl scot în parcul copiilor (au venit niște tiribombe lîngă complex), spăl vasele, fac paturile și puțină ordine prin casă, apoi citesc, și din cînd în cînd mai scriu. Nu sînt însă consistent, perseverent pe o idee. Fug repede de la o extremă la alta. Mă întrerupe ușor orice zgomot sau perturbație din afară.

Acuma debuturile sînt colective (pentru uniformizare?). Prozatorii reușesc să publice 1-2-3 proze scurte (cam 10-30 pagini) abia pe la 35-40 de ani! Este [redacted] o amăgire, ca să-i mai liniștească. Și astea se fac pe pile. Corupție în cel mai mare hal. Mai văd un matematician, Ioan Herescu, care scrie pasionant [redacted] nuvelistică.
Pînă să ne dezvoltăm noi mai trece multă apă pe gîrlă!

Fănică [Smărăndoiu],

Am așteptat pînă mi-a venit acru în gît revistele vîlcene! M-am rugat de tine ca de Dumnezeu timp de un an de zile!!
Îți trimit revista α din Craiova la care ai putea [redacted] colabora (prof. Pisoschi e coordonator, mă cunoaște).
Dacă nu vroiai să le trimiți, puteai să-mi spui direct, ca să-mi văd de treabă... Ți-am zis, chiar fără aia din Galați.
[...] Poți să scrii alt nume la destinatar,

dacă te ... ferești ... (Interdicția mea este numai în Vîlcea — tot datorită unui „prieten"...)

Sînt [redacted] naiv dacă cred că pot pleca de aici, dar dacă nici măcar nu mai sper, unde ajung [redacted]? la casa de nebuni?

— 14.11.87

Din nou beau. Mai uit. Am dat-o și pe coniac, pe care-l abandonasem din liceu. Și culmea e că a început să-mi placă băutura. Deci nu e numai un drog.
Visez prea mult și nu realizez nimic. Ceva foarte vag. Amăgiri. Sînt vlăguit de forțe. Și totuși lucrez toată ziua. Slab randament? Calitate scăzută? Nu mi se dă prilejul însă nici să mă manifest.
Nu sînt întreg la [redacted] minte?
Scandaluri repetate cu nevasta. Zice să plec, cînd mă vede o doare capul!
Tensiune și-acasă. Mă înțeapă inima. Așa au murit străbunii mei, dinspre mamă pe la 65 de ani, dinspre tată peste 72.
— 15.11.87
Învăț să dau mat cu doi nebuni, [redacted] și cu un nebun și-un cal, după „Șahul pentru începători" de Sergiu Samarian, care acum aud că e în R.F.G. Învăț ca să-l pot învăța pe Mihai, altfel după acest joc. Cartea este excelentă, am xerografiat[redacted]o pentru că nu se mai găsește. (18)

— 17.11.87
Fierb de nerăbdare să plec. Sînt buimac, sînt zăpăcit, sînt năuc.
— 18.11.87
Vin acasă, trebuie să mă ascund, să nu știe lumea că sînt șomer, să nu afle vecinii. Am ajuns de rîsul satului.

Muncesc enorm pe manuscrise, le migălesc, le purec de scame. Scriu matein?

[redacted] Însemnările din primul meu caiet de jurnal sînt însemnări de nebun.

Deși nu fac decît să scriu [la a treia mea piesă de teatru (dintr-o trilogie) „Omul Nou", fostă „Azilul de noapte/din suflet"], nu reușesc să scriu mai mult de o pagină pe zi. Înaintez ca melcul. Stau în izmene [redacted] și cămășoi cît e ziulica de mare. Fac ciorne proiecte, trec de pe o ciornă pe alta, mă documentez, extrag idei de prin vechile mele notițe, citesc din „tehnica teatrală" extrasă de mine de prin diverse lecturi.

Pe data de 15 nu am participat la votare. O făceam degeaba.

Aseară am băut tărie din butoi. Bun vinul, cristalin. Ast-noapte m-a durut capul,

m-am sculat de mai multe [redacted] ori.

România a pierdut calificarea la Europene.

Am trecut prin toate bolile copilăriei.

Eu cred că în literatură sînt bun pe distanțe scurte, nu mă pot prelungi. N-am răbdare, izbucnesc. În interior sînt un temperament vulcanic, în afară blînd ca un mieluşel. Visez să ajung artist profesionist. Voi putea eu, oare, să trăiesc din artă, din scris?

Trei ani de purgatoriu, şi pînă la urmă, pînă cînd?

-20.11.87

La Kierkegaard originea filozofiei este în disperare, la mine originea literaturii.

Se descurcă fiecare cum poate, şi mai ales cum nu poate.

-21.11.87

Dictatura şi dictatorii sînt pentru mine o obsesie. De aceea scriu numai pe tema aceasta.

Afară e mînie dumnezeiască, cum zice taică-meu.

Sînt deparadisiat.

-24.11.87

Cartela mea de pîine s-a rupt, dar n-o lipesc mai mult din scîrbă.

Cum se numeşte acum Sibiul? (Sînnicolau Mic).

Care este noul obiectiv al politicii agrare? (Cîţi mai mulţi cartofi-boabe la hectar.) 19

-25.11.87

Test de personalitate susţinut acum o săptămînă. Psiholog examinator A. Mitrache, soţul unei colege de-a lui Ely. Văd că am laturi contradictorii. Pus să desenez doi copaci, pe două foi diferite, mi s-au scris următoarele calităţi şi mai ales defecte:

- conştiinţă de sine exagerată, aroganţă;
- necesitatea de a-şi da importanţă, vanitate;
- concentrare slabă, superficialitate;
- necesitate de viaţă intensă, extensiunea fanteziei;
- exuberanţă necontrolată, fanatism, hiperautoevaluare, necesitatea de a compensa unele lacune intime;
- vivacitate intelectuală şi semne de interese metafizice spirituale şi ideale;
- slab simţ al [redacted] realităţii, superficialitate, ambiţie, fanatism, megalomanie;
- lipsă de afectivitate, infantilism;
- concepţie pesimistă despre viaţă, necesitatea de a se simţi protejat şi ascuns;
- inhibiţie în gîndire şi dezvoltare, tradiţionalism;
- traume psihice, vinovăţie, sentiment

de culpabilitate;
- indecizie, [redacted] influentabilitate, fatalism, voință, impuls către încercări timide;
- expansiune, orgoliu, dorința de a atrage atenția;
- blîndețe, bunăvoință;
- raționalitate, obiectivitate, stăpînire de sine, lipsă de energie;
- curaj, insolență, indiscreție sau dotare originală;
- nesiguranță, instabilitate, teamă;
- agresivitate, aroganță, capriciozitate, insolență, superficialitate, inconstanță, slabă capacitate de control;
- simț al inferiorității;
- depresie, teamă, pasivitate, indiferență;
- labilitate emoțională, nesiguranță, influentabilitate, lipsă de energie.

Mihai a ieșit ca mine. Ely echilibrată, calmă, dar rece.
Caracterizarea pare contradictorie, dar și comportamentul este asijderi.

- 27.11.87, Bălcești

Plictisitor Beckett ăsta, mai ales la lectură, mă adoarme (din Secolul XX, nr. 300). Afară plouă, timp urît, în casă bătrîniciosul [redacted] Sam. Face totuși experimente în literatură, și asta e valoros. Foarte multe pauze în (prin) text, limbaj sărac, repetat, puține personaje, înșiruire de vorbe, infirmitate, întunecime, benzi magnetice. Greoi, obositor, enervant. Trebuiesc mari actori și mari regizori pentru a-i da formă, a calcula orice gest, a-l face artă. Fiind evreu a avut destui prieteni, cunoscută fiind solidaritatea acestora, internațională. În politică nu s-a băgat pentru a nu-și crea dușmani, în comparație cu Ionesco, anticomunistul înverșunat. [redacted] S.B. este un dramaturg negru.

Viața a pus stăpînire pe mine, ci nu invers. Mi-e teamă că [redacted] scrierile mele vor fi acuzate de artificialitate, iar ultimele de vulgaritate, pornografie, atentat la bunele moravuri, dadaism (mă refer la prima parte din roman) — deși nu e adevărat. Deși dorință de a reda mai popular și alocuri mai colorat, am [redacted] recurs la unele expresii „murdare", la nonsens, ambiguitate, planuri paralele.

Scriu cu nervozitate.

- 29.11.87

E aproape ora 4 dimineața, de vreo oră nu pot să dorm. La țară e prea cald, și eu m-am obișnuit cu frigul din apartament. Mihai tușește și e răgușit. Se putea să nu răcească el!

Am citit eseurile Cătălinei Buzoianu, o regizoare care mi-a plăcut în „Ivona, prințesa Burgundiei", de Gombrowicz. Am învățat destule din caietele ei de regie, idei pe care le-am trecut în caietele mele (de tehnici literare). Îmi vor folosi la „Omul Nou", piesă la care am reluat scrisul după vreo 20 de pagini de „plictiseli" filozofice din primul act. Nu știu ce va ieși pînă în final, n-am decît un schelet în gîndire. Dar scriu cu greutate.

Cînd eram tînăr băiat
Nu umblam la fete-n sat,
Iar acum îmbătrînit
Nu mai sînt bun de iubit.

- 03.12.87

Libertatea se plătește scump.

- 07.12.87

În sfîrșit, după un an de zile, îmi apare o poezie în „Ramuri", și aia înghesuită într-un colț de pagină, maltratată (titlul era „Natura în delir", care probabil n-a plăcut cenzurii, și-a devenit „În formă de inimă", o metaforă preluată din text). M-am rugat [redacted] de ei, m-am umilit. Acum va [redacted] trebui să mai treacă (încă) un an ca să-mi mai insereze ceva.

Manifeste prin Craiova: la Combinat, la IUG, pe stîlpi la Electro, la Teatru afișe arzînd.

- 08.12.87

O nouă carte despre dictaturi: „Recursul la metodă" de Alejo Carpentier. Îmi pare un pic forțată, anevoioasă.

- 09.12.87

Criză de inadaptabilitate. Derobare de social. Sînt un individualist în sensul bun al cuvîntului. Trăiesc interior prea intens, și numai interior. Exteriorul meu e o fațadă. Sînt deznădăjduit, deși pe dinafară nu par. Sentimentul ratării mă sperie. Sînt Matei din „Citadela sfărîmată" a lui Horia Lovinescu, nepotul de frate al lui Eugen Lovinescu, vărul primar al respectabilei doamne Monica Lovinescu. Mă simt într-un abis, o lume setoasă.
Să mă ferească însă Dumnezeul și de „criza" de adaptabilitate ușoară, care duce la „plafonare, slogane, și deci tot la ratare.
Nu-mi revin, nu sînt eu, decît visînd. Parcă nu mai am răbdare să trăiesc, mi-am pierdut generația.
De ce m-aș adapta însă la mediocritatea semenilor?, nu că le-aș fi superior, nu-mi sînt superior nici mie. Nu-mi place convenționalismul, deși îi recunosc utilitatea. Viața mea e un surogat. Nu mă pot împăca cu lumea, deși însetat de ea.
Șovăi în hotărîri. Dramă personală? Prea mare inconformarea. Prea multe compromisuri. Fără relații, fără intervenții nu merge. Mă alungă cu toții. Ei mimează doar adaptabilitatea. Răutatea mea se răsfrînge numai

asupră-mi.

Mîine împlinesc 33 de ani, la ora 8 seara. E vremea bilanțurilor. N-am însă nici un bilanț.

Augustin Buzura a scris despre ratați și a făcut în felul ăsta carieră. Analog pentru Horia Lovinescu.

Doar trupul mi-e înfrînt. Spiritul nu.

Simt că și spiritul mi-e înfrînt. Asta e durerea. Moartea. Aplatizarea. Fatumul meu.

Nu sînt unitar în scrieri, și mă bucur. Aș adormi cititorul. Astfel îi mai trag cîte-o surpriză.

-10.12.87
Avid de glorie.

- Era o coadă infernală și scria ● «carne».
- E bine dacă era coadă, înseamnă că era carne, la noi nu e nici... coadă!

Stimate prietene [Pachia],

Azi împlinesc 33 de ani degeaba. N-am făcut nimic deosebit pînă acum. Pură mediocritate. Trăiesc mai mult introvertit. Mai sper în schimbarea acestei „noi ordini", demult învechite. M-am săturat și eu și alții.
Prin Craiova circulă manifeste (!): la Combinat, la IUG, pe stîlpii de la Electro; la T.N. au ars afișe. Știi tu care. (Te rog să ascunzi scrisoarea.) „Se mișcă țara."
S-a scris pe pereți la «Bouinul».
Azi împlinesc 33 de ani, fără voia mea, și sînt trist. Social, sînt un ratat. Dar ce mai... De ce să te mai amărăsc cu problemele mele. Le ai și tu pe-ale tale.
Mihai e la țară. Nu l-am dat la școală de 6 ani. Nu l-am mai trimis nici la grădiniță, învăța numai prostii... De-aici a luat și creionul, apoi i l-a dat lui Elij... Și-a rupt micuțul și mîna.
Se-apropie o iarnă grea, ideologică.
Îmi place scrisoarea ta. „Balcăcania", de care vorbești, mi-amintește de Musil cu KaKania lui, unul din autorii mei preferați, deși nu-i găsesc „Omul fără calități".
Și mai am o listă cu cărți pe care să le citesc de urgență, dar nu le găsesc.
La Craiova (poate în toată țara?) vor să închidă lectoratul de franceză. Mai luam puțin aer occidental cînd intram acolo. Aici s-a împuțit de tot.
[..] Am vorbit cu Sorescu să-i dau ceva experimentalistică și mi-a zis că nu publică. Tot tradiționalism. Se tem de nou, acești așa-ziși adepți ai noului!
Nu mă pot adapta, ai dreptate, trec prin

tr-o criză de personalitate, de neputință de a mă desfășura. Am pierdut demult „tramvaiul" generației mele, și nu sînt nici prea tînăr. Tu oricum ai vreo șapte cărți publicate la edituri mari, eu n-am nici una, iar în cei zece ani care ne despart n-am nici o șansă să-mi apară aproape anual un volum.

Nu știu cum îl cheamă pe noul director de la „Litera". Am aflat de schimbare de la prozatorul Gabriel Iuga din București.

Dacă întîlnești vreun sectant spune-i că aș accepta și să intru în sectă, dar cu condiția de a-mi rezolva angajarea. Ce părere ai? (Un om disperat, nu?) Poate numai așa ți-aș procura și medicamente. Tu tot faci ceva pentru taică-tu, dar eu nu pot nimic. Decît să le aduc cîte o pîine cînd mă duc pe-acasă.

Ți-am spus că doar la Rm. Vîlcea sînt trecut la INDEX, la Biblioteca Județeană Vîlcea, Str. Ana Ipătescu, nr. 1, Cod 1000, jud. Vîlcea. (La origine sînt, din păcate, vîlcean.)

Îți mulțumesc că te-ai interesat* de cărțile mele de la Univ. Timișoara, de cotele extrase. Probabil soția ta, nu? Am avut atît de puține exemplare că nici nu mi-au ajuns să dau pe la bibliotecile

23

mai importante. Scuză-mă deci, ție ți-aș fi trimis. Este de fapt o semi-publicație; nevoit să public în română în străinătate (!), pentru că în țara mea (care acum e a „altora") nu pot. Apoi am făcut niște „xeroxuri". Din întîmplare am aici prima și ultimele pagini din anti-poésies... Fusese acceptat de Saint Germain (Paris) — parcă ți-am mai spus. „Culegere de ex. p." este cea mai slabă carte a mea, prepoeme, încercări literare, și datează de la primele [redacted] scrieri ale mele, naive, didacticiste. Are doar importanță pentru evoluția (sau involuția) mea literară, pentru vreo eventuală istorie. Cum vezi, am încercat să păstrez totul, chiar și ce era de o calitate îndoielnică, rea, ca să nu zic proastă. Dar mă reprezintă!

Nu am nici eu vești de la Ch. Signoret, nici de la C.M.-Titus ori revista lui. O primeam prin Asociația „România" de la Radu Bănică. Trimite-le cîte o felicitare de Anul Nou să vezi dacă-ți răspund. Ch. S. era f. promptă în răspunsuri. Dar ți-am mai scris data trecută cauzele...

Cu simpatie,

P.S. Am uitat un

La Mulți Ani!

*

Stimate D-le Nestorescu,

[...] Vă rugasem în legătură cu Fondul „Florentin Smarandache" (am solicitat să i se schimbe numele, din O.F.S.) să încercați să-l consultați, să vedeți numai dacă vi se permite. Chestiunea să rămînă secretă între noi doi. Eu vreau doar să-i verific. Am și telefonat în acest scop și mi-a răspuns amabila Dvs. soție. Rămăsese să vă anunțe, ca să mă anunțați la rîndul Dvs. (Scuzați jocul de cuvinte.)

Nu înțeleg ce are Vîlcea cu mine, pus la index, nepublicat în „Vîlcea literară" etc. Sînt un proscris în chiar zona mea natală. Nicăieri în țară (iar în străinătate nici vorbă) nu mă „bucur" de atîta respingere și ură ca aceea venite dinspre Rm. V. Sînt un „banni", cum se exprimă francezii. Și cu toate acestea, nu mi se aduc la cunoștință „neregulile" pe care să le fi săvîrșit, ca eventual să mă „îndrept"! Este un <u>abuz</u>. Dar mai tîrziu mă voi <u>lăuda</u> (!) cu interdicția la care se încăpățînează să mă țină vîlcenii. Nu poate dura la nesfîrșit, e o nedreptate. Nimeni n-are voie să interzică nimănui să citească o carte.

Mai mulți prieteni de-ai mei, răspîndiți prin țară, s-au interesat pe la celelalte biblioteci: Timișoara, Cluj, Bacău, București etc. Cărțile mele nu au nici o restricție. Doar la B.J.V. apare pe fișe acel „R", de la rezervat. Vai, cîtă atenție mi se dă!! Mă simt măgulit!... [...] Astăzi împlinesc 33 de ani, la orele 20⁰⁰, deci am văzut lumina zilei/noptea! Nu sînt mulțumit de ceea ce am (sau n-am) realizat pînă în prezent. [...] (24)

*

<u>Vîlcea</u> lor <u>literară</u> e mai mult vîlceană, mocirlă, noroi. Asta ca să mă răzbun.

Arta fugii mă va salva.

Mă pun la curent cu literatura din emisiuni radio „externe". Toate emisiunile culturale ale lor.

– 11.12.87

Care este cel mai mare șahist din lume? (e.c., pentru că-și plimbă nebunul pe toate meridianele).

– 12.12.87

Roman baroc, unde nu se întîmplă nimic sau aproape nimic — cu alte cuvinte epicul lipsește, prea gros pentru barocitatea sa, devenind de la un moment dat plic-

ticos, „Scrumul singurătății" de Fănuș Neagu. Cititorul simte cu adevărat o singurătate și izolare de-i [redacted] vine să arunce cartonul. F. Neagu merge pe distanțe scurte, de exemplu ca nuvelist. Dar romancier, dramaturg, nu. Și în acest roman are pasaje și replici superbe, dar privit ca ansamblu e confuz. Metafore îmbârligate, [redacted] care aveau de exemplu succes în cronicile sale sportive, asa ca niste chestii fanteziste, pentru că nu știu ce ar fi înteles un chibrit, adevarat din ele. Norocul e că nu erau citite decât de literati, care-i mai interes[redacted] fotbalul! Eu întotdeauna le-am privit ca pe ceva neadevărat, o fabulatie pe marginea etapei fotbalistice, sau niste cuvinte îmbinate arbitrar. Oricum, [redacted] erau scrise [redacted] cu mare talent.

Fănuș Neagu se repetă cu acelasi stil. „În văpaia lunii" îmi plăcuse. Romanului nu i-am găsit nimic deosebit. Cred că ar mai trebui să lase locul și altora. Fănuș Neagu (ca să nu zic numai Neagu, fotbalistul din Mexic) nu mai știe și altceva...

- Cum vă se pare Bucureștiul?
- Ce m-a frapat, încă de la aeroport, lipsa taxiurilor. A trebuit să aștept mult.
- Dar orașul?
- Un oraș mort. Oamenii nu trăiesc. Fiecare merge cu problemele lui, nu-l mai interesează altceva [redacted] locuitorii sînt triști, nu lucește în ochii [redacted] lor acea rază de lumină. Poate și din cauza climatului, mai sobru. E frig. Viața e grea. Oamenii nu au timp de nimic. Abia își suportă existența.

Are ce are Carpentier cu Descartes, că-l citează la fiecare capitol, la paragrafe. „Discurs asupra metodei" l-a influentat pe cubanez în „Recursul la metodă"? Foarte multe fraze în franceză, citate în engleză, latină, germană, italiană, enorm de multe nume proprii, de reviste, de străzi, de personalități (istorice, artistice) etc., îngreunînd lectura, transformînd acest recurs într-un roman-document nereal! Autorul dorește cumva să epateze? Prea puțină literatură, puțină originalitate. Sub „Domnul Președinte" al lui Asturias, departe de „Toamna patriarhului" al lui Marquez. Multe note în subsol.
Apoi mai există acel exotism latino-

-american, aici [redacted] fardat prea strident, la față, izbitor: tot felul de fructe, plante și mîncăruri caracteristice, ciudate pentru un român care nu e umblat prin lume. Parcă citesc într-o limbă bolovănoasă pe care o cunosc doar pe trei sferturi. Împotmolirile la fiecare nume de general sau politolog ori nu știu ce autoraș de la începutul sec. XX. Tributul plătit culturii franceze, civilizației europene în general.

-13.12.87

Sînt într-o așteptare activă.

[redacted] Nu sînt deloc mulțumit de mine. Încep un lucru și nu pot să-l termin. De două luni mă căznesc să continui piesa de teatru și n-am stare. Întotdeauna o las pe plan secundar, iar [redacted] alte chestiuni neimportante le trec înainte, îmi mănîncă timp. De exemplu, răspunsul la scrisori, expedierea de probleme pe la diverse "reviste" școlare (= mai degrabă niște "foi xerografiate") obscure și foarte obscure, apărute în tiraje mai puțin decît intime, cumpărăturile zilnice (eu sînt măgarul familiei), dădăcirea lui Mihai, refacerea unor manuscrise vechi care [redacted] rămîn fără valoare chiar și după ce le-am refăcut... Mereu scrieri minore. Nu mai termin niște lucrări începute ca să mă apuc de ceva capital. De pildă, să rezolv (în matematică) o problemă nerezolvată de cîteva sute (sau măcar decenii) de ani. Ori să scriu o operă literară care să reziste peste vreme, un „Maestru și Margareta", o „Madame Butterfly" etc.

Teancul de manuscrise crește pe masa mea și n-am cum să le ascund. Ei sînt în stare să distrugă orice operă, chiar nevinovată; deși acest adjectiv este relativ.

-14.12.87, Bălcești

Am visat ast-noapte că trebuia să se [redacted] joace în România piesa mea cea mai hibridă „O lume întoarsă pe dos". Era 20 de lei numai caietul-program pe care l-am plătit plasatoarei în monezi de cîte 3 și 1 lei. Și parcă am ajuns doar la 14 lei. Banii mărunți înseamnă necaz. Apoi monezi de 25 de bani îmi cădeau în mîna plasatoarei gata ca ea să-i pună la socoteală. [redacted] Caietul-program arăta a pliant mic, alb. Luasem la mine stiloul și notițele care mai tîrziu arătau a broșurică ale lui Eugen Simion. Am anunțat prietenii, parcă toți la costume elegante, așezați la mese lungi, de începerea programului la ora 11. Era 11 fără ceva, apoi parcă s-a întîrziat puțin. Mulți s-au ridicat și au pornit spre sală. La începerea spectacolului nu l-am mai găsit în sală pe Simion să-i înapoiez ce îi luasem, dar nici n-am avut timp că m-am deșteptat. Pe culoare, trecînd pe lîngă mine, Popescu Marius — fost coleg de facultate, de care acum nu mai știu nimic —

mi-a zis că este « cea mai hibridă piesă » a mea. Trăiam cu impresia că se mai jucase ceva, parcă „Omul Nou" (mi) [redacted] pe care nici n-am scris-o pînă în prezent, doar Actul I, făcînd parte din trilogia „Metaistorie". Sala în care trebuia să intru era mare, în scări, circulară ca la teatrul antic grec. Dar era acoperită, iar ecranul era jos, într-un fel de arenă. Semăna mai degrabă a film. Eu gîtuiam intrarea tot încercînd să plătesc prospectul în care eram curios ce scrie despre mine. Femeia mă privea ca pe un oarecare, nu autor, eu eram foarte rușinos, [redacted] deși spre final cînd îi plătisem doar 14 lei a zis că să las că restul [redacted] i-l dau eu altă dată. Și cu toate astea i-am achitat toți banii.

Ce păcat însă că [redacted] m-am trezit și nu am avut timp să vizionez și eu prima reprezentație a unei piese de-a mea, măcar în vis! În realitate cred că n-o să reușesc niciodată... Ardeam de nerăbdare să văd ce scrie în prospect, cîți spectatori asistă, ce priză are la public, cum arată montată pe scenă [redacted] în comparație cu viziunea mea...

„Metaistorie" este un ciclu de piese istorice, politice, contemporane și de anticipație (sumbră). Experimentalistică, filozofie (în „Omul Nou").

Foarte ascuns Beckett ăsta, fără simbolistică, de-aceea simbolurile sînt mai tari. Mă obsedează. Par prea didacticist pe lîngă el, prea desconsider publicul, îl cred [redacted] neinstruit, sau mi-e teamă că nu se prinde de ceea ce aș fi dorit să dau de înțeles, și-atunci explic prea mult, căzînd în naivitate. Sînt un copil al scrisului.

Am băut vin roșu de Bălcești. E cristalin, rece, și înțeapă la limbă. Îmi (place) din ce în ce mai mult să beau. Deși nu mă îmbăt. Mă „cinstesc" cu Nea Iulică, chiriașul [redacted] bălcestean[redacted]. Pe Nea Iulică l-au băgat forțat în concediu și-acum n-are ce face. Nu era pregătit să-și ia [redacted] și el vreun bilet în stațiune. Pierde timpul degeaba. Mergea de obicei la băi, la tratament de inimă sau reumatism.

E iarnă. La țară oamenii [redacted] stau după sobă și beau vin sau țuică. Care au lemne și care mai au vie. Altceva nimic. Timpul e mort. Țăranul face focul doar într-o cameră și se îngrămădește acolo cu toată familia. [redacted] În promiscuitate. Ca să poți să cumperi lemne trebuie să dai [redacted] achiziții la stat, la prețuri de nimic. Colectiviștii nu au dreptul la pîine, tocmai ei care o produc; salariații au cartelă: o pîine la 4 zile (!), iar cealaltă categorie n-au nimic, lăsați să moară ca cîinii! De exemplu părinții lui Geonea se hrănesc numai cu cornuri! E iarnă. La țară timpul

e mort.

Deși toată ziua [redacted] n-am făcut decît să scriu, n-am reușit mai mult de două pagini jumătate. Nu știu de ce [redacted] naiba nu-mi reușește mai mult. Sînt prea calofil? Prea pretențios? (Asta sună deja a îngîmfare.) De dimineață am pierdut timp cu adunarea ideilor pentru Tabloul II al piesei: Sluții, slutirea, grotesc. De ce m-o atrage grotescul ăsta... Dacă-o să-l văd pe scenă, sigur n-o să-mi placă. Scîrba pe care le-o provoc altora se întoarce împotriva mea. Par discontinuu în scriere. N-am scris niciodată nimic la prima mînă. Mereu [redacted] curățiri, peteciri ale textului, înflorat ca un cojoc țărănesc, multe poante (unele gratuite, ori fumate), text colorat ca un tablou de bîlci. Sînt un textualist. Prea lucrez migălos. Deseori forțez textul, bag în el să nu scap idei, obosesc cititorul.

Seara i-am citit lui Mihai povești de Eminescu: „Miron și frumoasa fără corp", „Călin nebunul". Se bucură Mihai și chițăie ca un șoarece. Aceasta e manifestarea lui de copil fericit, de trăire intensă, exteriorizată.
Acum a adormit. E obosit după o zi de joacă prin curte, cu rățoiul gulerat și găina [redacted] mortofeală, tăfăloagă, pe care-i poate el prinde, noii lui prieteni. Rațele sînt mai mocofane, dau din cap și nu zic nimic, [redacted] greoaie. Mihai le-ncolțește și le ia în brațe. Apoi le sărută pe pene. Rățoiul măcăne a mulțumire. Le pune în coș și acoperă coșul ca să nu fugă. El se bagă în putină, ca Diogene, i-am spus-o.
Acum doarme. E obosit. Mîine o ia de la capăt.

-16.12.87, Craiova

Mi-am pierdut identitatea?

Cerșetori, cu accent [redacted] moldovean, bat pe la ușile oamenilor după haine vechi și bani, pretextînd tot felul de situații-limită. Se-apropie Crăciunul și lumea le dă.

În scrierile mele utilizez tehnica montajului. Dar cred că lucrez la unități prea mici, iar sudura se vede. Ar trebui ca întregul să pară dintr-o singură bucată, ca o «coloana a infinitului» de C. Brâncuși. Lucrările mele literare par cu noduri, cititorul se poticnește, înghite în sec. Textul îi dă cîte o palmă, îl enervează. Nu știu de ce nu pot să scriu așa, cursiv, dintr-o suflare, de la un capăt la altul, nici măcar o poezie. Îmi vin idei disparate, le notez. Uneori umblu cu pixul și hîrtia în buzunar, le notez pe stradă, în casă, la W.C., la film. Lumea

crede că sînt nebun, obsedat, maniac. Poate are și ceva dreptate. Deși, sincer vorbind, mi-e rușine să scriu, să mă dau contopist, în timp ce țăranilor le crapă buza în soare și vîntul le înăsprește fața iar muncitorilor le curge unsoarea pe salopetă. Și totuși îmi place să scriu, să citesc. Am și un organism fragil, ne-bun pentru munca fizică, delicat, foarte sensibil, ca un barometru.
Ideile disparate, strînse în carnetele, mă excită la creație, sudez metaforă lîngă metaforă, se conturează o temă, un subiect (mă refer la lucrările întinse), apoi cizelarea, nivelarea, șlefuirea, topirea elementelor componente într-un întreg (operație care îmi reușește cel mai prost, din acest „flux de producție").

Vremurile sînt tulburi. Trebuie să le mai limpezim.

Mă simt atît de mic și neimportant cînd merg pe stradă. Lumea mă inhibă. Sînt complexat. Nu [redacted] pot să mă concentrez. Nu mai sînt eu cel din Maroc. Mereu stare de tensiune, de teamă. Tulburări de comportament?
Doar în fața colii albe de hîrtie mă simt măreț, chiar mă încearcă uneori complexe de superioritate (!), pe

mine, retrasul, taciturnul, mutălăul, întristatul cufundat numai în problemele personale [redacted]. Doar în fața colii albe de hîrtie îmi deschid sufletul, mă desfășor. E o sărbătoare a fanteziei. Spiritul aleargă nestingherit, jucăuș. Iată-mă, fraților, [redacted] acesta sînt eu! Răsuflu intens. Incendiez hîrtia. Respirația accelerează. Trăiesc înzecit, însutit. Simt că am pentru ce [redacted] continua viața. Mă dezlănțui înfocat. Cu pasiune. Depun toată energia. Îmi suflec mînecile la pulover, parcă-aș scrie cu toporul! Tai gînduri, clișee. Cioplesc fraze, cuvinte. O, cît de minunat e! Mă descarc pe mine de minele meu. E admirabil! Plăcerea compoziției mă absoarbe. Uit de mediu. Nu mai există nimic, nici eu...
Ceea ce am descris pînă aici rămîne totuși de nedescris cu adevărat.

Totul se schimbă în jurul meu, eu rămîn același, în așteptare. Parcă ritmul vieții a încetinit. Hibernez. Nici de îmbătrînit nu îmbătrînesc. Nu-mi dai peste 30 de ani.

Sînt un imatur. Un minor. Mereu sub tutela mamei. Un îngrijit. Un neajutorat, un neputincios.

-17.12.87

Chère Souhaire [Diouane],

Parce que chez nous la fête de la Nouvelle Année, le Réveillon, approche je te souhaite

Bonne Anniversaire!

En roumain

LA MULȚI ANI!

Chez nous il fait très très froid, mais l'on est habitué. Peut-être, cette lettre t'arrivera gelée.
Salue ton mari de notre part.
J'espère revoir le Maroc, un jour.
Mihaï ne se rappelle plus de Maroc, il joue toujours avec le trénon.
On te souhaite avoir beaucoup beaucoup d'enfants, plus [redacted] que ta mère.
Est-ce qu'il y a encore des étrangers, professeurs, au Maroc?
J'ai également envoyé une carte postale illustrée chez ton père.
Je sents, tu es la même joyeuse fille, gaie.
Recevez, donc, toi et ton mari, nos meilleurs sentiments.

P.S. Est-ce que tu garde encore la traduction en français de la poésie „la fille d'olivier"? Maintenant, je prépare un livre.
Envoie-moi, je t'en prie, les française et arabe (!) également — comme souvenir.
Merci.

-18.12.87

Care e prima întrebare care se pune unui aspirant la funcția de director? (Ai rude la Brașov?!)

-19.12.87

Criză de mine. Criză de conștiință. Criză de criză.

Metaforele mele poetice sînt prea frumoase, dar singulare și <u>gratuite</u>. Metaforele din poezia mea sînt frumoase și numai atît.
Trebuie băgată mai multă filozofie, simbolistică. Și o ambiguitate infinită.
Am scris [redacted] îndeosebi pasteluri. Natură. Am scris la genul neutru, neangajat. Și de-aia nu m-a băgat nimic în seamă. Am rămas pe dinafară.

Gloria mea a apus, dacă ceea ce am avut în Maroc se poate numi glorie. Dar atît de intens am trăit acolo, și atît de mult...

-20.12.87, Bălcești

„Cercul vicios" al meu este un fel de delir.

Pe conducători îi interesează mai mult [redacted] viața lor, felul cum vor rămîne ei în istorie, decît soarta popoarelor pe care le [redacted] stăpînesc.

Mi-e dor de exotic, de necunoscut, de a-

ventură. Am atîția prieteni prin lume, aș putea să călătoreeescc...

Societatea mă privește cu dispreț, cu precauție. Eu trăiesc în viitor. Nu admit prezentul lor. Am patima scrisului, cît m-o ține.

O rudă mai îndepărtată de-a mea e moartă. Tălpășanu George. Toată viața lui a muncit, zidar, tîmplar, a făcut case. Pentru ce [redacted] asta? Totu-i o iluzie, zice Biblia. truda
Mie, de morți îmi e groază. Azi îl îngroapă. Ai mei mă roagă să merg și eu. Nu mă duc. Nu pot să suport. E mare tămbălău prin casă. Au venit cu toții, și-acum mă „vizitează". Mai bine m-aș lipsi! Mă închid în casă. Să se spună că dorm. Că sînt obosit.
Unchiul Mărinică îmi face morală. „Ți-am pus eu ție că trebuia să te bagi în politică. Ce-ți pasă de ăilalți." Dar sînt membru de partid, din păcate, replichez. „N-aveai probleme după-aia, nu făceai nimic..."
Am ajuns să fiu compătimit de toți zevzecii și nulitățile.

- 21.12.87
Am trimis vreo 50 de vederi (!) pe la profesori și cunoscuți cu ocazia sărbătorilor de iarnă. Cam mult?

Facultățile la seral, F.F. sînt pseudo-instituții de învățămînt. Cursanților le trece doar ceva pe la ureche, o spoială de carte, altora nici atît. Facultăți mincitorești. În timp ce universitarii se umplu de bani. Cîștigă și unii și alții. Pierde însă țara.
Aici nu contează să știi ci să ai diplomă. Lucrurile merg de la sine, adică prost. Cei care ocupă funcții înalte o fac fie prin rubedenii sau relații, fie beneficiază de vreo conjunctură favorabilă.

Stau la Bălcești și nu fac nimic. Mi-e și rușine. Doar citesc și scriu. Mama se ocupă de toate, de foc, de mîncare, de copil. Eu citesc și scriu, toată ziua în casă, și noaptea, dar fără nici un randament. Nu pot să public, decît foarte rar și chestiuni nesemnificative, pe un spațiu cît mai restrîns, nu am nici măcar un serviciu.

O nouă carte despre dictaturi, hispano-americane, la fel: Domingo Faustino Sarmiento, „Facundo". Mai mult eseu, documentaristică, ori scriere socio-istorică decît roman, din sec. XIX. Autorul are un cult pentru literatura franceză, din care citează în original: foarte multe mot-

touri. Așadar, poate fi și mai rău: crime, unilateralism în gîndire, minciuni, barbarie personificate în dictatorul Rosas și generalul rău Facundo. Cîte nedreptăți și abuzuri, cît arbitrariu. Noi o ducem oricum bine, dar sîntem și pasageri ai secolului XX. Acolo domnea mai accentuat o teroare fizică, aici una morală și psihică. Război psiho[redacted] dus populației dar nedeclarat oficial. [redacted]

Sperie lumea, conform proverbului românesc „Frica păzește via", că peste tot pe unde mergi, chiar și pe altă planetă, în altă galaxie, ești urmărit de miliție, de securitate. Aiurea! Sînt și ei tot oameni, dar transformați în neoameni.

Mi-amintesc de drumul Craiova-Bălcești, sîmbătă, la 14^{30}, cu rata. Ne-a băgat claie peste grămadă. Dar au rămas și cu bilete, pe jos. Șoferul dădea cu ușa și nu putea s-o închidă. Mi-au rupt nasturii de la alaindelon, mi-am pierdut o mănușă de piele. Oameni și bagaje unii peste alții. Unei femei i-a venit rău. O fetiță țipa. Doi navetiști beți, de pe la Mătoci sau Murgaș, duhneau. Saci de pîine, de fidea pentru porci duse de la oraș la țară. Lumea urmează calvarul invers. Locurile de bagaje se dovedesc neîncăpătoare. Lupta pentru existență, care e mai puternic intră în mașină. Se dă din coate. Pe alții i-a urcat șoferul dinainte, și fiecare ocupă cîte 2-3 locuri. Și aici îți trebuie pile (la șofer, de pildă). Dacă n-ai bilet, poți să-i plătești lui, și-atunci s-a rezolvat.

Pe lîngă navetiști mai sosesc cu trenurile din Ardeal oltenii noștri plecați prin lume. Sînt mai cizelați. „Că nicăieri nu e ca la Craiova", îi auzi spunînd, adică așa de necivilizat. Tot de la tănuș am rămas. Mă lupt din răsputeri cu o senzație de vomă. Nu de altceva, dar n-am nici unde să vomit, poate pe-ăi din față. Mă înșiră lumea. Un copil vrea să facă pipi, se strigă la șofer, șoferul [redacted] aude greu, oprește, copilul n-are pe unde să iasă, se țîcăie în pantaloni, coboară un sfert din autobuz ca să coboare copilul. O babă se vaită. Un moș cu buza de jos tăiată de i se văd dinții coboară la Bulzești. Un elev a [redacted] luat vacanță, „Bă, Sorescu ăla s-a rîs de noi...
„Taci mă, că nu, că e folclor...
Coboară și ei. Pe dealurile Bălceștiului e încă zăpadă, la Craiova s-a luat.
Mă lupt cu sacii pînă acasă. „Ia uite ce mai profesor!" Nici mere n-au la țară, nici pîine, nici fidea. Bidoane goale pentru vin, și speranțe în carnea de porc de Crăciun. Cursele de pasageri seamănă cu un transport

de vite.

Cît timp pierdut cu scrierea acestor banale și tautologice felicitări din ajunul sărbătorilor!
Și cu toate astea, pe destinatar îl bucură, pentru că te mai gîndești la el. Abstracție făcînd de convenționalismul și oficialismul acestor vederi ștas, produse în serie.

Mă aflu în contratimp cu lumea, pe dinafară. Așa am fost dintotdeauna.

-22.12.87
Sînt unii care se gîndesc numai la prezent, iar alții numai la viitor.

-23.12.87
Critica de artă este o metaartă. O artă despre artă.

S-a sclerozat. Ar trebui să lase, dracu', locul altuia. (Mai văzuși!)

-24.12.87
Ajunul Crăciunului.

E bine că sperați voi în locul meu!

-25.12.87
La Bălcești mă clocеam toată ziua în casă, la Craiova începe viața agitată a orașului. Aleargă peste tot, fă aia, fă aia, interesează-te de aia...

Criticul C.M. Popa îmi spune că i-au fost refuzate din „Clasici și contemporani" paginile despre poetul Petre Ivancu și cercetătoarea Mihaela Andreescu. (33)
Primul cică ar fi făcut niște escrocherii, lua bani de la oameni promițîndu-le apartamente, apoi [redacted] dispărea. De un an de zile nu se mai știe nimic despre el. Cică ar fi închis sau cel puțin urmărit de miliție.
Îl cunosc pe Ivancu de la Cenaclul „Ramuri" care se ținea în incinta Muzeului de artă din Craiova. Își conspecta pe hîrtie ce [redacted] avea de spus, iar cînd lua cuvîntul, citea. Unii ziceau „Bă, ăsta veni cu fițuica de-acasă". Intelectualii îl urau pentru talentul său.
Petre Ivancu are șapte clase, parcă și-o profesională și lucra [redacted] la ILMET Craiova. Era la cuțite cu Constantin Barbu, care făcea caz de lipsa [redacted] de cultură a lui Ivancu.
C. Barbu se dădea mare francofil, pentru mine, de exemplu, franceza e ceva banal. Ivancu era mătăhănos și porcos ca Adrian Păunescu. Îngîmfat îl știu, după ce publicase cu poză în „Luceafărul".
Mihaelei Andreescu i-a rămas în vara asta soțul în R.F. Germania,

în aceeași perioadă cu Petre Ghiorghiu-Dolj. Mihaela s-a afirmat în „Ramuri" ca o fină eseistă, sensibilă. Acum lucrează cu Ovidiu Ghidirmic. Cică vine normal la lucru, nu se știe dacă va depune cerere de emigrare. Astea sînt chestii de intimități.

Deci, și într-un caz și în celălalt s-a cenzurat omul. Numele lor n-au convenit autorităților. Complet greșit. Mai ales că se știe în general că artiștii sînt niște nonconformiști, boemi, care nu sînt obișnuiți cu o disciplină de fier. François Villon a fost un vagabond, Beaumarchais un speculant mereu închis, Genet un hoț (și criminal se pare) notoriu care a scris numai la închisoare, Rimbaud contrabandist prin Africa, Jean Paul Sartre n-a muncit deloc, decît a scris (desigur, e și asta o muncă), Georges Sand a fost curvă, Eminescu nebun, Dostoievski a petrecut zece ani ca ocnaș prin Siberia, Ion Caraion și Sarmiento au fost condamnați la moarte apoi [redacted] pedeapsa a fost comutată etc. etc. Sociologie literară. Într-adevăr, omul se opera se influențează reciproc. Chiar dacă omul a fost o canalie, contează opera lui, ce-a dat din el. Îl critici ca om, îl lauzi ca autor.

Analog savanții. Au și ei metehnele lor. Sînt dificili, ursuzi, morocănoși, nervoși, nătuci, îngîndurați, distrați. Dar trebuie înțeleși. Nu pot [redacted] fi amîndouă în același timp.

Un cetățean care n-are nici o grijă e mai echilibrat decît cercetătorul [redacted] frămîntat de probleme și ecuații, mereu cu mintea în flăcări, creierul pus la contribuție, [redacted] relăsat să se sclerozeze.

Sînt niște timpuri mai dificile, îmi zice Popa.

Scrierile grăbite ale lui D.R. Popescu, de-a-n picioarelea. Parcă ar fi [redacted] cuvîntări la congres, în special eseurile. Asta-și publică și ciornele, lucrările la prima mînă, poate dictează. Tot ce iese din gura lui se transformă în „operă" literară, ceea ce compun alții însă este subestimat.

Nu se întîmplă nimic neobișnuit în viața mea, tocmai asta e neobișnuitul. Nu e nimic anormal, tocmai asta-i anormalul.

Cică ar fi zis ec văzînd o coadă la benzină: Uh, lepădăturile pămîntului, nu-i mai satură Dumnezeul!

Nu se gîndeste că datorită acestor „lepădături" este „regină"!

Tăierea porcului de Crăciun.
Un obicei religios care se mai păstrează. Porcul este legat cu o frînghie de un picior din spate, ținut, și trîntit la pămînt de mai mulți oameni. Unul mai ager îi bagă cuțitul și-i taie beregata. Zice-se că e bine dacă dai copiilor în frunte, pe față, cu sîngele proaspăt care curge, ca să creeze roșu în obraji. Ba chiar și mai vîrstnicilor.
Apoi se pun două lemne și deasupra lor o ușă sau lănteți pe care se așează porcul pentru preparare. Mai întîi este pîrlit. Înainte se făcea cu paie, se dădea foc la paie pînă se rumenea ca la cuptor, întorcîndu-se pe o parte și alta. Acum se folosește butelia de la aragaz la care se înșurubează un furtun care are la capăt un [redacted] arzător. Butelia e învelită în cîrpe și se pune într-un ceaun mare care are pe fund o altă cîrpă. Pe tot timpul cît arzătorul funcționează (scoate flăcări cam de-o palmă) se toarnă apă caldă sau chiar fierbinte pe butelie ca s-o facă să împingă mai cu putere gazele spre arzător. Cîrpele țin căldură, îmbibate cu apă fierbinte. Cînd ceaunul se umple se golește apa (care între timp s-a răcit, și-ar ține butelia la rece). După ce arde părul [redacted] și se înnegrește pielea se răcăie bine cu un cuțit ascuțit stra-epidermic de deasupra, rămînînd șoricul. Se freacă bine cu sare mare.
Apoi începe separarea părților componente ale corpului, mai întîi capul de trunchi. Capul este despicat în două, pe longitudinală, lăsînd [redacted] doar ticul netăiat pentru ca să poată sta răstignat. Creierii se iau separat. Cu un cuțit lung este tăiat pe șira spinării, iar în față se [redacted] mai face o [redacted] crestătură, dînd formă de cruce. Se dă cu sare în crestături, iar cel care l-a tăiat urează stăpînilor (gazdelor) „Să-l mîncați sănătoși!" Porcul se desface în fîșii longitudinale de [redacted] șunci.
Dacă la început a fost treaba bărbaților, acum încep femeile.
Carnea se depozitează la țară în molde în camere răcoroase, cu aerisire. Femeile cară în lighene și vailinge. Fîșiilor de șuncă li se fac mici [redacted] orificii prin care se bagă mîna pentru a fi [redacted] duse în moldă.
Șira spinării se desparte de coaste cu o bardă sau vreun toporaș.

Șoricul se jupoaie de pe [redacted] grăsime și se face sucălete, bucăți-bucăți. Burta cu mațe și organele interne se varsă într-o postavă, fierea se alege dintre ficați și se aruncă. Bășica se dă la pisici sau se golește și se umflă ca un balon. Cînd eram mici era plăcerea mea să mănînc codița purcelului și vîrfețele urechilor, pentru că aveau zgîrci, și să mă joc cu bășica uscată. Deși aveam cîte mingi voiam, nu-mi întreceau plăcerea [redacted] bășicii. Mama mai punea înăuntru și niște boabe de porumb ca să zdrăncăne. Pînă cînd bășica se desumfla și chircea singură, de n-o mai puteam umfla. Alergam ca un nebun prin [redacted] casă după ea: pe pat, pe masă, pe după sobă. Era ușoară, scorțoasă și cu miros de urină uscată — dar mie-mi plăcea. Atunci n-aveam atîtea griji ca acum.

Picioarele, oasele, se agață prin cămara cu carne.

Femeile golesc intestinele, burta și le spală, fierb ficații și grăsime, umplu cîrnații (fie manual cu nuiele subțiri ca pe deget, fie cu un dispozitiv mecanic prevăzut cu un tub pe care se introduce intestinul iar învîrtind de o manivelă un piston împinge carnea tocată prin [redacted] tub). Cîrnații umpluți se leagă la capete [redacted] formînd o curbă închisă, ca să nu curgă, și se pun la afumat în vatră. (36)

O parte din grăsime se topește și se face untură sau jumări, carnea macră și cîrnații mai tîrziu se frig și se bagă la găleată în untură. Rezistă astfel și pe timpul verii. Grăsimea [redacted] folosește și la săpunul de casă, mai [redacted] apreciat de țărani decît cel de stat, mai ieftin, și întrebuințat la spălatul rufelor.

Tăierea porcului e sărbătoare. Gospodina frige carne, se bea vin și țuică fiartă cu piper, murături, se glumește.

Crăciunul l-am petrecut, ca de obicei, în familie cu socrii și cumnată-mea.

– 26.12.87

Iepure împiedicat
Se numește predicat.

Cînd eram mai tînăr eram ahtiat după fotbal. Ascultam la radio transmisiunile directe din divizia A și țineam pumnii pentru Universitatea Craiova. Mă simțeam tare oltean. Acum îmi vine să rîd. Mă duceam, ca licean, la toate meciurile Craiovei pe teren propriu și căutam să intru fără bani. Odată [redacted] m-am băgat pe sub gard.

Nu știu de ce această dorință, deși aveam bani, îmi dădea mama suficient, [redacted] nici nu cheltuiam mult.
Așteptam cu sufletul la gură un meci internațional oficial, calificarea României. Acum nu mă uit nici la un campionat mondial, decît la meciuri mai importante, finală, semifinale. Gloria sportivă e trecătoare. Doar pentru delectare. Fotbaliștii își umplu buzunarele cu gologani, se plimbă peste tot, noi tremuram prin ploaie și frig. Contribuiam la sporirea averii și gloriei jucătorilor golindu-le pe ale noastre. Timp pierdut, pe care acum nu mi-l mai permit. Nu mai vreau să pierd nimic. Să studiez. Să studiez. Să creez. Să creez. Nu mai sînt chibit, dar din cînd în cînd văd cîte un meci bun la televizor.

Cum revin în Craiova răcesc și mă ustură pe gît, din cauza gazelor de la bucătărie, cu care încălzim. În apartament sînt 12 °C. Ne-am obișnuit. La țară mi se părea prea cald. Băga tata lemne în sobă ca nărodu'. Zicea, să simt diferența. Mă ustură pe gît și mă ține cînd înghit. Am o senzație ciudată, de petrol, parcă, în gură, de chimicale. Sînt intoxicat? Poate după ce am dat cu separator la gongi, în bucătărie. Atunci am avut cîteva zile de mîncărimi în gît, plecam la Bălcești îmi trecea, mă întorceam în Craiova îmi reveneau!

Nu am realizat ceva cu care să mă pot mîndri. (37)

- 27.12.87

Rebusistului dr. Gheorghe Sanda:

Cu ocazia sărbătorilor de iarnă vă transmit un „călduros"

MULȚI ANI !

[...]

Sînt prea erotic? Prea doritor? Prea excitat psihic?

Lapte acru, covăsît,
Se numește atribut.

● Stimate D-le Ion Rotaru,
Am tot purtat opul Dvs. după mine cu intenția de a vă scrie, îndemnat de prefață și, iată, abia acum purced.
Încep printr-o „axiomă" de-a mea
ORICE ISTORIE LITERARĂ (și nu numai) ESTE NEDREAPTĂ ! chiar a lui George Călinescu, ori Al. Piru, cărora li s-au găsit destule fisuri. Dar cu certitudine că lumea are nevoie și de nedreptăți, și atunci apar istoricii și criticii (literari). Doar dreptate și libertate în creație nu este

[redacted] cu putință, și apar de aceea ca lăcustele teoreticienii frumosului, axiologiștii. Împotriva zborului fanteziei se ridică aspru critica. Omul nu poate fi închistat în formule și definiții (v-o spun ca matematician), și cu atît mai puțin opera.

Dar și nedreptatea este, dintr-un punct de vedere, corectă. Așa încît, vă felicit sincer pentru carte, un fel de dicționar. O încercare de panoramă-literaturii bucureștene. Provincia e cvasinulă. S-a ajuns de mult la un provincialism bucureștean. Nu e de mirare cînd metropolele străine ne tratează, la rîndul lor, analog. Fără să mai vorbim de găștile și sforăriile literare pe care le execută unii „scriitori" pentru a-și împinge, mai în față, creația. S-a ținut cont de poziția socială a autorilor, de profesionalismele lor rutinate...

Un titlu mai nimerit ar fi fost: „O istorie a literaturii bucureștene".

Și-apoi, însăși noțiunile de artă, de cultură sînt ambigue. Nu pledez pentru un anarhism, de exemplu, literar. Dar ceea ce înseamnă „valoare" acum, nu este altceva decît putința unor literatori de a-și impune gusturile lor altora. « De gustibus et coloribus non disputandum », de pe vremea scolasticilor, și-atunci?...

Dacă Dvs., criticilor, vă place Ipsilante C-tin, de ce să ni-l impuneți nouă? Ne obligați să avem aceleași sentimente?... Eu o să-l citesc pe Ipsilante, și-atunci o să mă întreb: Oare ce are ăsta în plus de ceilalți?

ORICE CRITICĂ LITERARĂ ESTE NEDREAPTĂ.

Dar, care sînt criteriile de evaluare a (non)valorii unui scriitor? (în afara poziției și relațiilor sale sociale etc.) Unde este „le degré zéro de l'écriture" al lui Barthes?

Cu excepția marilor valori, care deschid căi neumblate, curente literare noi, școli de artă, ceilalți sînt sensibili egali în mediocritate, se diferențiază prin mijloace extraliterare; ies „mai" în evidență aceia care își pun economicul în funcțiune, cunoștințe la edituri, reviste, instituții culturale, și în special cei de la Centru.

Axiologic vorbind, „operele" sînt relative, condiționate la timp, spațiu, conjunctură (literară, politică, istorică, mercantilă,...). Valoarea trebuie descoperită din vreme. Dar critica nu face decît să o acopere prematur, s-o ferească de ochii publicului. Nu polemizez nici cu Eugen Simion, Ni-

colae Manolescu sau Alain Bosquet, nu mă consider inferior lor dar nici superior, nici egal şi nici diferit. Dar tot conform unei axiome (de-a mea!)

NU EXISTĂ OBIECTIVITATE, mai ales în literatură.

Îi este imposibil unui critic să consulte toate producţiile literare, şi-atunci cum poate afirma că X este „mai bun" ca Y? (aşa se înţelege din moment ce pe Y nu l-a pomenit), cînd pe Y nici nu l-a răsfoit măcar!

Mai cîştig în felul acesta un duşman, în persoana Dvs.

Vă rog să mă scuzaţi, D-le Rotaru, pentru pofta mea de a vă scrie; dar vă apreciez în stilul meu, dificil.

Tomul Dvs. este o istorie, nu a literaturii, ci a persoanelor care au reuşit să publice, a „publicanţilor". Cîte talente nu s-or fi pierdut şi s-or mai pierde încă din neputinţa de a se exprima! Cei pe care i-aţi prezentat sînt cazuri fericite, au avut posibilitatea să se realizeze şi desfăşoare. Dar ceilalţi, rataţii (literari)? Cei care ar fi putut da mult, dar societatea, mediul nu le-au permis nimic? Aceea ar fi o carte interesantă, inedită. [Vezi, „Journal des abrutis", 1876-92, Paris.] Şi, de (39) fapt, în ce istorie ar trebui trecuţi aceştia??

Poate c-o fi existat un poet mai mare decît Eminescu, şi ţara ar fi avut de cîştigat, limba română, dar el ar fi murit prea tînăr şi manuscrisele lui nu s-ar fi păstrat, ori din motive politice ar fi fost redus la tăcere ori dat uitării cu forţa. Şansa, D-le Rotaru surîde numai unora, aleşii soartei. Acel poet nefericit şi-ar fi meritat locul său.

Nu sînt un fatalist.

Iertaţi-mi, încă o dată, insolenţa. Am şi obosit să mă cert cu mine însumi. Ştiu că nu-mi acordaţi nici o importanţă, că imediat după lectură (parţială sau pe sărite) veţi rupe enervat scrisoarea. Eu sînt un Anonim, cu o mare de mînă, Domnule Rotaru. [Găsiţi alăturat modestul meu Curriculum vitae, pregătit pentru un Congres. Nu cred că agreaţi oamenii de ştiinţă — deşi eu nu sînt încă — şi cu atît mai puţin pe cei care se încearcă şi în literatură. Aşadar, dispreţuiţi-mă, D-le Rotaru!... Doar critica mă fortifică, nu apolo-

getica gratuită. Pentru că, pe lingă scriitorașii, neautori ai nici unei plachete, cu poeme insipide pe ici-colo, sau amintiți doar fiindcă au fost ținuți în spate de un Eugen Barbu, Alex. Ștefănescu etc. etc. ori fost-au asistenți (sic!) la vreun cenaclu (bucureștean, bineînțeles) vă mărturisesc — cu oarecare orgoliu (!) — că meritam să fiu cel puțin citat, ca autor a nu mai puțin de 9 [redacted] volumașe de literatură (unele în străinătate), cîteva trecute și la Biblioteca Academiei unde vă desfășurați Dvs. cercetările.]

Scuzați „dizertația"!

Cu ocazia Revelionului vă doresc

La Mulți Ani / Literari! / 1988.

Pot fi apostrofat la adresa [...].

Am fost cu Ely și Mihai la teatrul pentru copii: „Fata din dafin", de Dan Tărchilă. Dramaturgul este un prieten de familie al Chantal-ei Signoret. Sala era cam 1/3 plină, copii numai, și însoțitori. Unii veniseră organizat, cu școala.

Lui Mihai i-a plăcut, deși dădea și semne de plictiseală. Acțiune puțină, de basm românesc, iar dialogurile cam lungi pentru cei mici. Piesa mergea foarte bine pentru copii de generală. Avea și idei filozofice. Interesantă concepția zînei (fata din dafin) care trăise în afara lumii, a timpului. Nu știa ce înseamnă „iubire" „cîntecul păsărelelor", „mireasmă". Dintre actori mi-a plăcut Juravie în rolul bucătarului și Delakeza ca vînător. Fata era frumos îmbrăcată în alb, cu glasul fin, părul negru, mi-amintea de Albă ca Zăpada. Pădurea, ca decor, eu aș fi conceput-o din pomi cu crengi, despletiți, nu cu coroană, rotunji, pentru a sugera mai mult spaima de vrăjitoare și vrăjitoriile ei.

Autorul mi-a părut un talentat povestitor, basmul fiind scos din clișee, frumos, liniștitor. Îmi dădea o senzație de dulceață.

[Pe vremea mea eu nu [redacted] vedeam nici teatre, nu aveam nici cărți (mi-am constituit ulterior biblioteca din cărțile primite la premii școlare) și nici cine să-mi citească. Doar tata-mare, Mandache, cum era poreclit, îmi spunea,

cînd mă duceam pe la el la Goronești (vecin cu Al. Oprea), basme pe care le născocea atuncea, pe loc. Să fi avut eu condițiile lui Mihai... Să mă fi născut la oraș..., Să fi beneficiat de cineva care să se ocupe special de mine...
La Bălcești nu făceam altceva decît să mă joc toată ziua.]

Îmi face peri albi nevasta că nu mă angajez. Îmi mănîncă sufletul, zilnic. Bucată cu bucată.

-29.12.87

Sînt egoist pentru că [redacted] singur la părinți? (am fost)
[redacted]

Trec dintr-o extremă într-alta, dar nu sînt extremist, ș-o țin numai așa? Am și momente de acalmie.
Ca o mișcare browniană, dau din colț în colț, mă lovesc de toate zidurile, în calea mea apar numai obstacole. Chiar drumurile cele mai simple, pentru mine, sînt barate. Ușile, care stau deschise toată ziua, cînd ajung eu în dreptul lor se închid.
Nevasta nu crede c-o să mai mă angajez nici cînd o să-i spun că mă duc la servici. Numai dacă-i aduc adeverință...

-30.12.87.

M-am întîlnit cu geometrul Florin S. Pîrvănescu, pe „Lipscani". A albit mult, și barba îi era albă. Și n-are decît vreo 35 de ani. S-a certat cu directorul la liceu. Are un cumnat în Germania, zice că pînă la urmă o să fie cumpărat de ăia. Este încă membru la The Mathematical Association of America, trecut la Craiova, deși acum e profesor în Slatina. Făcuse rost de niște culegeri bune, din Vest, zicea că l-a costat vreo [redacted] mie de dolari: „Putnam", inegalități geometrice. Cică mi-ar fi apărut și mie prin A.M.M. soluția (două metode) la o problemă cu sumă de numere prime [redacted]. Trebuie să merg la Biblioteca Americană din București sau la Facultatea de Matematică să văd. Am cam pierdut contactul. La Craiova nu se găsesc.
După o absență cam lungă, Pîrvănescu îmi spune că a trimis iar niște probleme la „Gazeta Matematică". Este totuși mai neconstant, mai neserios și mai lichea decît mine. Dar are suflet bun. Trebuia să-l aștept după masă, dar am întîrziat. Am găsit un bilet în ușă, cu formula sa caracteristică „Dragă tizule, [...]". Îmi pare rău de ratarea acestei întîlniri. Neconcordanța a produs din cauză că el a rămas să se radă, în centru, are frizerul lui preferat.

Ce este mic, negru și bate la ușă? (Viitorul.)

Ce este ~~aceea~~ o uni-versitate? [redacted]
[redacted] (Opusul la diversitate.)

Urare de Anul Nou: Să trăiești în profun[redacted]-duri!

Poezia e ca o boală pe capul meu. Mă doare.

O țigancă, la coadă, vrea să intre în față; un domn n-o lasă; țiganca îl blesteamă: Să dea Dumnezeu să n-apuci ziua cînd o să moară n.c.!
[Eu cred că n-o s-apuc acea zi fericită.]

Poezia mea este conexă și compactă.

Am relații cu tot felul de persoane dubioase, afirmă Ely. Deci sînt la rîndu-mi dubios. Nu-i mai prezint încredere, cică.
Mihai ~~îmi~~ calcă pe urme [redacted]. Peste tot pe unde mergeam îl tîram după mine: prin cafenele, pe la xerox, prin biblioteci amîndoi — el audia discuri cu povești la casă, eu piese de teatru.

Foaie verde brebenel
Pe veci rămîn al tău fidel.
(Castro)

Românii pleacă din disperare. Acceptă orice.

-31.12.87 (42)

Am început acum vînătoarea de cărți și reviste bune. Bani dați grămadă.

Dragă Tica,
M-ai uitat definitiv. Eu nu.
Îți trimit culegerea de probleme VI-VIII (Nae Teodorescu), cumpărată la 200 lei — n-am găsit prima parte. Nu te costă nimic, e un cadou de la mine.
Confirmă-mi primirea, cel puțin atît.
Cu chestiunea aia nu mi-ai pus nimic.
La vară, în luna iulie, vrem să venim prin Deltă, două familii, să stăm la hotel în Sulina și în vreun sat uitat de lume, printre bălți. Ne poți ajuta?
Salutări amabilei ~~tale~~ soacre, frumoasei soții (așa îmi mărturisea inspectorul tău), și mai ales fetiței.

Pîrvănescu mi s-a plîns că un articol de-al său, în care generaliza o teoremă de-a lui Mihoc despre o probabilitate geometrică, l-a furat Ioan Tomescu și l-a publicat în GMB/1983. I-am răspuns că eu atunci eram în Maroc și nu știu nimic. Apoi, continuă el, o problemă de geometrie dată la concurs apare [redacted] cu semnătura Mihai Piticari. „O să fac scandal, zice, să-i bag în căcat."

N-am citit cînd eram mic, disprețuiam, și-acum

citesc în disperare, să recuperez. Apoi amplific. Simt şi plăcere.

Alaltăieri am vizionat spectacolul festiv „Leru-i ler pe plai de ţară". Ne-au indus în eroare cu afişul: se vedea de la o poştă scris Tudor Gheorghe, a cărui voce e nemaipomenită, gabarit, forţă, limpezime, claritate. Cîntă curat şi puternic. Poate ţine un [redacted] spectacol de unul singur. Dar în acest spectacol n-a cîntat decît două cîntece, publicul l-a rechemat la rampă, dar n-a mai cîntat. La un turneu prin Canada, se lăuda el [redacted] într-un cerc intim, românii-canadieni l-ar fi rugat să rămînă acolo. Mi-a părut [redacted], Tudor Gheorghe, puţin cam îmbufnat, desconsiderînd publicul.
În rest, corul Filarmonicii „Oltenia" din Craiova, dirijor M. Cichirdan, cu colinde, iar actorii Teatrului Naţional recitau versuri. Decorul sensibil, un ecran lat pe care vuiau fulgi de nea. Dacă la început a fost frumos, cu timpul devenise monoton, arid, amintindu-mi de recitările anoste de versuri patriotice, obligat să le ascult.

După 15 ianuarie [redacted] 1988 se va redeschide lectoratul Francez de la Universitate, închis spre sfîrşitul toamnei pe motiv că Mme Anne Marie Leroy ar fi vorbit la telefon că e frig etc. (îmi mărturiseşte Constantin Barbu).
Să se deschidă odată, să mai respirăm şi noi.

Revelionul ăsta e şi el o convenţie. Fără convenţii nu ne-am mai putea înţelege. Am ajunge la un haos. Dar uneori inhibă gîndirea, formează clişee. Din cînd în cînd să mai declarăm război convenţiilor.

Nici de Anul Nou nu dau şi ei apă.

Dear Mr. Editor [„Sulfur", „New Wilderness letter"]
Firstly, I thank you very much for some issues of your interesting journal of literature.
Now, I'm sending you two of my English poems, for possible publication on the journal. [Do you remember I have already sent you some of my poem books? (in French, with [redacted] a pseudonyme: Ovidiu Florentin).]
[...] Please, answer to me. Thank you again, and
A Happy New Year!
Yours sincerely,
Fl.

Chère Mme Élisabeth Chabrun,
Je tiens à vous remercier mille fois pour votre intéressante revue littéraire « L'Ingénu ». Depuis plus de trois ans j'ai quitté le beau Maroc, où j'ai travaillé comme professeur coopérant, et donc j'ai eu la belle occasion d'approfondir l'élégante langue française.
A cette période-là (1982-4) j'ai essayé ma

plume directement en français, et c'est le volume „d'antivers" (comme je lui ai dit) «Le sens du non sens» qui est sorti (vous en possédez un exemplaire). Le deuxième volume français, « Antichambres et antipoésies, ou bizarreries", avait était accepté par la Maison d'Edition parisienne [redacted] „Saint--Germain-des-Prés", mais malheuresement mon contract au Maroc a cessé et je n'ai pas pu soutenir ce volume. [Je vous envoie ci-joint deux poèmes de celui-ci pour une eventuelle publication dans «L'Ingenu»; c'est à votre Association et à vous-même, bien sûr, de décider leur sort. Je ne demande aucun copyright.] J'aimerais recevoir une réponse de vous. J'écrit encore en français, mais je ne connais aucun éditeur pour mes travaux.

La dernière issue de «L'Ingenu» m-a fourni quelques informations sur d'autres revues, puis „le journal des abrutis" (!) qui m'a tiré l'attention en me faisont rire, l'ingénieux poème de Jean-François Chabrun, associé aux dessins, puis les nouvelles. Je vous en remercie [...] Bonne année!

Maroc = Ma roc (fr.), roca mea.

Deşi e ajunul Anul Nou, continui să lucrez pînă la ora 21^{00}, cînd punem masa (Revelion în trei: Ely, Mihay, Eu) şi ne uităm la televizor: români, sîrbi I, bulgari I. S-ar putea ca tot ceea ce fac să nu aibă mai tîrziu nici o valoare. Oare asta să fie destinul nefericit al meu? Chiar dacă social sînt un nerealizat, un izgonit din paradis, cel puţin „opera" să meargă. [redacted] Totuşi cam greu. Am clipe de îndoieli serioase.

1987 a fost pentru mine un an întreg de şomaj.

-1 ianuarie 1988, Craiova

Un An Nou care se-arată trist. Ely are presimţiri rele.

Sînt doar amintirea a celui ce a fost în Maroc. Umbra lui. O durere fără strigăt. Trebuie să facă o breşă în existenţa mea, o breşă psihologică.

Singura mea poartă de ieşire este în disperare.

Am pierdut totul şi mult mai mult.

Sînt instabil, sînt un individ periculos pentru cei care mă calcă pe coadă. Păstrez ura în mine. Mă răzbun şi peste zece ani sau douăzeci.

Dar nu ştiu să mă apăr, rămîn uşor cu garda descoperită. Mă expun [redacted] prea repede.

Sînt dezechilibrat din cauza lui taică-meu care era un beţiv notoriu?

Descoperirea de mine a dat peste un nonsens. Am, orice s-ar zice, un «temperament de artist», dar numai atît. Unde mi-e opera?
Nu este o neliniște artificială care mă roade pentru acest nécunoscut an care vine. Voi reuși să public vreo carte în 1988? În mod real n-am nici o șansă. Teoretic da. Prin străinătate vreo problemă groasă? Mă va publica „Albin Michel"? Mă îndoiesc.
În 1987 am mai publicat, e adevărat, dar mărunțișuri, chestiuni neimportante. Deci, o epavă rescufundată în întregime.
Nu-mi trăiesc viața.
Nu fac ceea ce fac.
Nu pot

-02.01.1988

De la 12 la 13 Concertul de Anul Nou de la Viena la T.V.R. Înregistrat destul de slab pe casetă. Se aude cu un hornăit.

Un film pe bulgari, în engleză, un fel de Cenușăreasa, la genul masculin: cenușăroiul.

Trebuie să fac antrenamente literare: să scriu cîte două pagini pe zi. Voi ajunge în 30 de ani la peste 20 000 de pagini. Mi-am „planificat" să trăiesc cel puțin pînă la vîrsta de 65 de ani.

Tiberiu Ceia, cîntăreț de muzică populară, cică ar fi întins-o și ăsta.

Janina Matei (din Craiova), muzică ușoară, ar fi fost aruncată din avion.

Dacă mă compar cu alții, reprezentați în „istoria" literară a lui Ion Rotaru, nu meritam să fiu menționat, într-adevăr.

-04.01.1988

Aete zile de șomaj, primele din acest an.

Acum piesele lui Shakespeare mi se par prea siropoase, dulcegării; niște povești. Era bun la 18-20 de ani. Și-apoi el a trăit pe la o mie șase sute și... Gusturile s-au mai schimbat.

Scrierile mele de proză scurtă agresează cititorul („Genealogie", „Bîlciul de Sfîntu Ilie", „Savu lu' Lenta", „Eroica și a unui om obișnuit", „Curriculum vitae", Aventuri galante", „Ahmed sau Houssine sau Hassane", „Peisaj cu vise"). Cam 17 pagini.
Ely zice c-aș face mai bine să scriu povești pentru copii, ca „Păcală și Ursul". Le-ar asmuța, cel puțin, Mihai. Pe cînd «aiurelile» celelalte... Cred că are dreptate. Acum, cît e Mihai mic, pot verifica pe el. Dacă lui îi plac, vor place și celorlalți, gusturile lor nu diferă mult.

Arhivele din Vîlcea sînt un cavou în care mă îngrop.

O nevastă tînără îți împrospătează sîngele.

—05.01.87

Duminică am vizionat „Artista", dramatizare de Andrei Bantaș, după romanul „Julia" de William Somerset Maugham. Piesă solidă, intrigi amoroase, acțiune, replici săpate în stîncă. Prea clasică. Dar pe gustul publicului. Leni Pintea-Homeag, care mi-era antipatică prin aspectul ei fizic, de boarfă, mi s-a părut că rolul i se potrivea ca o mănușă. A jucat splendid, sigură pe ea, impunătoare, monumentală. Actorii au fost chemați la rampă de vreo patru ori. Aplauzele s-au întețit însă la Cristian Rotaru, care îl juca pe Roger; n-am mai auzit de el pînă acum, probabil vreun adolescent „împrumutat" pentru acest spectacol. În „roluri secundare: Mihai Constantinescu jucînd mereu roluri de valeți, Anghel Popescu în roluri de portari [l-am văzut și în „Ionescu Gh. Maria (Vîrstele dragostei)"]. Valeriu Dogaru arată încă bine la vîrsta lui, ten fin, păcat de părul albit în întregime, ar fi rămas un veșnic don juan. Trăsăturile sale i le-a imprimat fie-sii, Cornelia Dogaru (?), sufleur, dar parcă ei îi stă mai urît (e și prea slabă). Ileana Sandu (Dolly De Vries) era superb îmbrăcată în alb. E încă bună de dragoste. Doar Mirela Cioabă într-un rol secundar (Avis Crickton) și îmbrăcată în negru nu părea prea fericită. La sfîrșit era cam tristă, și cam grasă, ca o văduvă — ea de care s-au îndrăgostit toți bărbații din Teatru (un rol pe măsură a avut în „Floarea de cactus"). (46)

Din criză de hîrtie (pentru teatru, fiindcă pentru alte tipărituri [redacted]) programul este fotocopiat, slab vizibil, cuprinzînd doar distribuția și cîteva informații ale renumitului anglezist Bantaș, autor al atîtor dicționare Englez-Român, Român-Englez, apărute și-n ediții de buzunar, despre Maugham.

(sala în lumină)

Decor realist (Vasile Buz): reflectoare pe scenă. Regia tehnică este asigurată de George Dulămea, care joacă și rolul Regizorului tehnic în piesă.

[redacted] oameni obligați să facă referate, în sala de lectură, din Conferință, citesc „Scînteia".

În cadrul Serbărilor Pomului, Teatrul de Păpuși din Craiova susține zilnic spectacole gratuite! Dar nu prea sînt spectatori. Astăzi sala s-a umplut cu copii de la Segarcea, între 10 și 14 ani, de la Casa de Copii. I-am recunoscut după îmbrăcămintea la fel: fesuri la toți, scurte albuni. Se bucurau și ei la spectacol. Ziceau că se fac milițieni.

Piesa „Cînd voi crește mare" am văzut-o cu Mihai din primel[redacted] rînd[redacted]. Ne-am așezat de curiozitate, să vedem cum e în față. De cîte ori veneam cu el sala era plină,

stăteam și-n picioare, și se plătea intrarea. Piesă didacticistă, cu doi actori, maimuțărindu-se, a plăcut copiilor. Și Mihai, cît e el de tăcut, mai răspundea din cînd în cînd la întrebări. O fetiță foarte mică venise în față și dansa. O chema tot Iulia ca pe personajul-fată de pe scenă. Încep cu „formarea" omului nou luîndu-l din leagăn: copiii să învețe că trebuie să muncească, să clădească fabrici și uzine, schele [neoproletcultism?] etc. Oricum, le-au prezentat atrăgător. Bine că nu i-au plictisit.

Nu-l văd pe Bulgakov ca un „revoluționar" al teatrului, dar teatrul său este robust, bine clădit. E de admirat mai degrabă pentru curajul avut în timpul dogmei staliniste — deși la urma urmei a fost și un oportunist: a scris o piesă despre tinerețea „revoluționară" a lui Stalin, piesă care din fericire nu s-a jucat. Probabil că Stalin nu s-a simțit destul de lingușit.
„Insula purpurie" e densă în imagini și idei, un teatru în teatru, cea mai bună piesă a sa.
„Casa Zoikăi" abordează un subiect tabu sovietic: prostituția. Deci există și la ei, în ciuda nerecunoașterii oficiale.
„Zilele Turbinilor" amintește de un „Doctor Jivago" al lui Pasternak: crimele revoluției, nedreptățile ei — bineînțeles ca un lucru... secundar.

— 06.01.88
Felicitări care mi-au fost trimise pe 28 și 29 decembrie (data poștei) din Breaza și Curtea de Argeș îmi ajung abia astăzi. De ce? Îmi este urmărită corespondența? (Expeditorii nu se semnau pe plic.) Sau aiureala [redacted] poștei?

Sînt unii care cînd fac ceva zic că fac în numele poporului, al progresului, al democrației...

De „gerul Bobotezei" a fost cel mai cald.
—07.01.88

Stimate D-le Viorel Gh. Vodă [Centrul de Statistică Matematică, București]
M-a bucurat că sînteți și Dvs. un cititor (acum și colaborator) al revistei „Gamma" la care profesorul M. Bencze depune eforturi supraomenești.
Știind pasiunea Dvs. pentru geometrie, în care vă manifestați cu brio, vă trimit o <u>problemă nerezolvată</u> (ca să nu zic deschisă), ce trebuie să apară și în „Γ" (cîteva mi-au fost selectate și de R.K. Guy pentru „Amer. Math. Monthly"). Poate vă interesează și geometria algebrică. [Mie, pînă acum, mi-a dat destule bătăi de cap!]
De asemenea, o generalizare a unei probleme elementare din CMJ, la care am mai colaborat cu unele probleme propuse.

Scuzați-mă pentru deranj.
Fie ca 1988 să vă aducă noi „albatroși" (cum numiți Dvs. colaborările cu Ed. Albatros).
(Deși o să rîdeți, dar, tot aici, mie o să-mi apară un volum de... poezii!!)
La Mulți Ani
de Matematică!

Stimate D-le Bencze,
Nici nu-mi vine să cred, dar am reușit să trimit cele trei reviste (în Spania, RFG, Canada) de la Poșta Centrală Craioveană. Funcționarele de acolo au uitat că-mi ziseseră ca să nu mai vin. Mă cunosc ca pe dracu! Am încercat într-o doară și mi-a izbutit pasienta. [Aveți alăturat chitanța: 111+15=126 lei, toate trei; păstrați chitanța pînă vom fi siguri de ajungere. Deși le trimit întotdeauna <u>recomandate</u>.]
Vă mai atașez vreo 20 poeme în franceză, ceva tangente cu știința, matematica... De asemenea: niște GRAFOPOEME PE CALCULATOR, interesante ca grafică — ar fi bine să le băgați mai multe la un loc (ca un fel de articol ori notă).
Am expediat „Gamma" și unui profesor din Slatina, la liceul de Construcții, jud. Olt: Pîrvănescu S. Florin, colaborator pe la GMB, RMT și membru al <u>The Mathematical Association of America</u>. L-am îndemnat să colaboreze (cînd l-am întîlnit prin Craiova, în vacanța aceasta de iarnă).
Vreau să mai expediez un „Γ" la Springer-Verlag (Berlin Vest) pentru că acolo se recenzează cărți. Poate îi va interesa. Însă numărul de colete mi-e limitat, o să fac un drum și pe la București.
La Biblioteca Universității Craiova am dat deja exemplarul specificat.
I-am scris și lui V. Gh. Vodă.
Azi voi petrece un „Sf. Ion" trecut!
Cu prietenie [...]

Am scris pînă în prezent 6 poezii în engleză(!) și 96 în franceză. Apoi 10 în păsărească(!) și restul în română. Mai rămîne să scriu și în țigănește, că tot nu au țiganii o literatură în limba lor maternă! Limba română pentru ei este o limbă... străină.
De fiecare dată cînd scriu cîte ceva mi se pare că acea lucrare este cea mai bună, deoarece cred că o trăiesc intens. Pînă se termină și se răcește, și se acoperă de timp. Devine atunci o lucrare obișnuită, de care și uit. Așa s-a

întîmplat și cu „O lume întoarsă pe dos", piesă ce-mi pare vulgară și nesudată, neserioasă, scrisă de un dement!

Azi am scris dintr-o răsuflare 4 pagini îndesate din „Păcală și Balaurul", continuare la „Păcală și Ursul", piesucă proiectată (în gînd) să atingă 10 pagini. Dar „Formarea Omului Nou" rămîne întreruptă de cîteva săptămîni bune. Nu mai am răbdare s-o reiau, mi-o iau înainte lucruri și lucrări mărunte.

Mereu corespondențe de rezolvat. Azi am primit, de pildă, șase scrisori. Externe. Trebuie să le descifrez și să le răspund. Mă scot deci din priză. [redacted] Deși curierul meu vine din ce în ce mai rar în România.

-08.01.88

Sînt într-un permanent război cu ziarele și revistele, chiar și străine.

M-am întîlnit azi cu Matei, fostul meu prieten, actualul meu dușman, declarat pe față. Plin de el, cică a fost promovat „inspector". Îmi rîdea în nas. Cu pălărie neagră și ochelari. [redacted] „Comunismul va învinge", îmi replica el, ca să mă provoace. M-am abținut. „Asta e ca o amenințare?", i-am zis. A plecat trufaș, iar eu îngîndurat.

Cela Delavrancea a împlinit 100 de ani! Eu n-o s-ajung nici la jumătate cu condițiile astea „minunate" de trai. Ce să mai vorbim de pensie...

Nu mai termin odată cu scrisorile astea, cred c-am scris zeci de mii, fără exagerare. Răspund la toți, imediat, ca să mă eliberez. Dar astea-s mizilicuri, epitext; dar unde e opera mea? Sînt mereu întrerupt cînd mă apuc de ceva serios.

-09.01.88

Ora 5 dimineața: Mi se strînge inima cînd mă gîndesc că n-o să pot să iau manuscrisele astea cu mine. Se înmulțesc prea mult. E păcat de muncă.

Opera lui Beckett e aridă ca Irlanda, anostă, stearpă, fără pic de zahăr, fără sare nici condimente. Așa chioară. A știut să scoată totul din nimic. Ca spectator nu-mi place Beckett. Ca scriitor în devenire [redacted] mă incită, mă enervează. E provocator.

Continui „Păcală și Balaurul"; stilul meu, de-a-ndoaselea. Luptă fără vărsare de sînge, luptă fără luptă, prin vorbe, „șmecherii".

Matei îmi zicea ieri, ironic, „îți urez să ajungi un mare matematician și poet", și zîmbea.

Cînd ascult Frédéric François, cu finețea lui deosebită, puțin „étrange", parcă mai uit naibii de România... Lisa Donna Lisa.

Îmi place s-ascult muzică simfonică și să scriu, și să fie cald în casă și curat, aer proaspăt.

La „consfătuirile" învățătorilor și profesorilor li s-a atras atenția că se pune mai mare accent pe educație decît instruire, un fel de îndoctrinare. Dascălii să aibă caiete și caietele cu teme și rezumate la informări politice, ședințe, etc.

10.01.88

Cher Professeur Guy,
Pour le début, je vous demande pardon d'avoir rédigé cette lettre en français, mais c'est une lettre plus délicate et, pour maîtriser les finesses de la phrase, je me débrouille mieux en français.
Donc, j'ai reçu votre lettre [redacted] d'après plus d'un mois. Je pense que mes travaux vous ont irrité et énervé. Je m'en excuse, cela n'était pas dans mon intention.
Oui, c'est vrai, j'ai envoyé mes problèmes (questions) mathématiques chez quelques mathématiciens, à la fois car je suis sûr qu'il ne me publieront pas. Toujours mon matériel „is not in the format we usually use" or [redacted] is not suitable for publication" etc., etc. J'en suis rassasié. Je leur en remercie, car mes défaites me fortifient et m'ambitionnent. Tandis que, tout ce que les autres publient, est très important, très intéressant, la Terre n'existerait plus sans leur travail!
En Roumanie je suis interdit. [Je n'ai pas le droit de publier, d'aller aux Congrès Internationaux, de plus, on me refuse le droit de travailler; maintenant je suis chomeur, voyez-vous? Tout mon espoir s'est dirigé vers l'étranger, mais ici c'est le pire aussi. Sauf quelques mathématiciens, qui se sont intéressés à ma situation désespérée (de l'Espagne et de la Suède). Les anglo-saxones m'ont regardé très très froids et distants de leur hauteur dorée.
Moi, je suis un homme qui n'intéresse personne, un Rien.
Je compare les opinions contradictoires des [redacted] comptes-rendus sur mon oeuvre. Et, tout cela, parce que j'ai hardi en 1986 à demander le droit, mon droit d'ailleurs, d'aller à quelques Congrès Internationaux, à mes frais. (Voir Notices of the American Mathematical Society, October 1987, Letters to the Editor.) Qu'est ce qu'il me reste encore, me crever la tête?]

Vous dites que j'ai „copié" quelques articles („items"), problèmes ouverts. Je n'ai jamais eu cette intention, j'ai toujours cité les sources d'inspiration. Mais l'on arrive parfois à découvrir ce que d'autres ont déjà découvert (voir le cas, par exemple, de Gauss qui, travaillant sur son arithmétique, avait vu que plusieurs de ces recherches étaient déjà connues par ses précurseurs).

J'avais naguère fait une généralisation du théorème de Wilson [If p is prime then $(p-1)! \equiv 1 \pmod p$] sous la forme:

Let m be an integer. One notes through $A = \{x \in \mathbb{Z}$, x is of the shape $\pm p^n$, $\pm 2p^n$, $\pm 2^r$ or 0, where p is an odd prime, n being natural number, and $r = 0, 1$ or $2\}$.

Let $c_1, c_2, \ldots, c_{\varphi(m)}$ be a reduced system of modulo m rests. Then:

$$c_1 c_2 \cdots c_{\varphi(m)} \equiv \begin{cases} -1 \pmod m & \text{if } m \in A, \\ +1 \pmod m & \text{if } m \notin A, \end{cases}$$

where φ is Euler's function].

Mais, [redacted] lisant cet article, M. J. Browkin (de Varsovie) m'a informé que ce résultat avait déjà été obtenu par Gauss et démontré par une méthode proche de la mienne (voir G.P. Lejeune-Dirichlet, Vorlesungen über Zahlentheorie, 4te Auflage, Braunschweig, 1894, §38). Voilà! Je ne sais pas l'allemand.

En conclusion, je vous prie de traiter comme il faut mon matériel envoyé. Je vous garantie qu'il ne sera plus publié dans d'autres endroits si vous le publiez dans l'A.M.M. (je ne signerai pas le copyright deux fois de suite). Le matériel est original (selon mes modestes connaissances). Mais, bien sûr, si l'on veut, on peut trouver des inconvéniants au meilleur travail de n'importe qui, comme des beautés au plus laid. Ça dépend de vous. A mon avis, vous pourriez trouver au moins un problème nonrésolu pour votre rubrique. J'attends vos opinions. Bien sûr que c'est beaucoup plus simple de répondre „I am not able to use..." sans explications!

Si je vous dérrange, il faut me le dire, tel que je ne vous envoie plus jamais aucun travail. Peut-être, vous me détestez, faute de mes écrits à la main, ou bien ma personne ne vous plaît pas. Excusez-moi. (Malheureusement, il y a

quelques jours, je vous ai déjà envoyé une autre issue de la revue „Gamma" de Braşov.) [...]

În oraş se vînd 4-5 portocale [redacted] în pungi, cu usturoi. Lumea ia şi-aşa, n-are de ales. Coada se face înainte de a sosi maşina, după zvonuri.
Eu am fost mai norocos, am nimerit ciuperci în loc de usturoi, însă [redacted] o portocală cu coaja stricată, miezul a fost cam acru, dar Mihai a mîncat-o fără să crîcnească. [redacted] „Mai ţii minte că-n Maroc jucai fotbal cu ele?"

- 12.01.88
Ia uite cum timpul trece!

Aflu că [redacted] actorul Petre Gheorghiu-Dolj se află în lagăr în Austria (dar ce lagăr, vilă!) aşteptînd viza de intrare în Statele Unite.

Am onoarea să meditez fata actorului Valer Delakeza. Mă-nvîrt printre actori, şi numai atît.

În situaţia mea actuală sînt în afara sistemului.
Sînt un tip misterios? Raţionalist şi iraţionalist simultan?

Mîine voi avea trei meditaţii, maximul, nu ştiu ce naiba le-am aglomerat aşa, mai

mult de şase ore de concentrare. O să-mi obosească ochii, parcă văd că spre seară o să-mi pun iar ochelarii.

Dumnezeul e bun cu noi, afară e cald, parcă ar fi primăvară. Mi-e inima [redacted] deschisă, mai uşoară.

I-am citit lui Mihai „Păcală şi Balaurul", mă-ntreba:
- Mai e mult?
- Te plictiseşti?
- Nu, dar nu vreau să se termine, şi strîngea din pumni aşa cum face el întotdeauna cînd se bucură.
Iar la masă:
- Să-mi citeşti „Păcală şi Robotul".
Povestea asta „nici" n-am scris-o. Mihai nu ştie că eu sînt autorul, că altfel nu i-ar mai place. Îi spun că le-am copiat [redacted] dintr-o carte. Mihai este primul ascultător al poveştilor mele.
- După ce mănînci, răspund eu ca să mai cîştig timp.
- Ba nu, acum.
- Acum nu se poate; nu ştiu pe unde să scot cămaşa c-o să mă întrebe mereu de ea. Va trebui s-o compun în cîteva zile. Ce să mai inventez? Mihai n-o să mă lase deloc în pace. I-am zis de „Păcală şi Zmeul" (nici pe-asta n-am scris-o, [redacted]
dar să n-audă Mihai, am planificat-o doar). Nu, [redacted] el preferă cu Robotul. Lui Mihai îi plac mult roboţii şi savanţii.

La un serial american, pe vibi, cu farfurii zburătoare a murit un savant și Mihai a [redacted] început să plîngă. „De ce tocmai Savantul?... Trebuia, tati, să trimeată pe altul care să opească radiațiile". Azi l-am învățat să facă înmulțiri și împărțiri pe socotitoare, pînă la 10. I-am pus că sînt „smecherii", și cum a auzit s-a apucat. Sedea și el la masă și scria. Mihai nu se duce nici cel puțin la grădiniță. Acum așteaptă să mă duc [redacted] la Bălcești și să-i aduc omuleții lui, care fac război. I-a uitat acolo. Pînă acum o luase cu concursuri de mașini, are zeci de mașinuțe-jucării. Are și criterii după care se cîștigă. Ce vrei, lucru mare, domnule!

-13.01.88
M-am sculat complet ostenit [redacted], am aboțit în somn, surmenat.

Trăiască Sfînta Matematică, mă salvează de la faliment. Ba mai rău.

Al. Oprea, consătean de-al meu, [redacted] [redacted] glumea odată la telefon că D.R.P. a luat ce e mai prost [redacted] de la olteni și de la ardeleni. Popescu este olteano-ardelean.

Pregătesc a doua scrisoare-eseu istoricului în litere Ion Rotaru-l. (Ce nume banal are! Mai anonim ca al meu.)

-14.01.88

Matematica îmi dă universalitate; este o idee pe care am mai gîndit-o.

M-am apucat tîrziu de scris, de citit, așa că trebuie să-i dau bătaie să-mi ajung confrații.

Eminescu a fost un om fericit, chiar dacă în viață era [redacted] nefericit. El s-a realizat, a ajuns cel mai mare poet român. Dar alții n-au reușit să se afirme. Și lumea-l deplînge. [redacted]

Nu știu de ce, dar îi desconsider pe toți cei care au putut să se realizeze. Poate fiindcă eu nu pot.

Mi-ar place o viață boemă.

De ce i-a fost dat omului graiul? (Ca să poată să-și ascundă gîndurile.)

-16.01.88
Dintre toți verii mei eu am ajuns cel mai nenorocit. N-am avut simț practic? Nu, [redacted] dar nici nu m-a interesat. Am pus totul, am sacrificat totul pentru știință și artă, și n-am avut nici o mulțumire.

Eu cred c-o să mor înaintea dictatorului. La 33 de ani o să am o cumpănă, spun zodiile, adică anul acesta.

Pe tatăl meu nu-l cheamă Traian Coșovei

pentru ca eu să pot ajunge un „mare" poet din generația '80, și nici Florea Firan ca să mi se joace piese de teatru cu 10 spectatori în sală („Polen pe insulă", T.N. Craiova). Tatăl meu e <u>membru cooperator</u>, adică face parte din clasa conducătoare în societate, de aceea nu are decît dreptul de a munci și a fi slugă, iar eu nici măcar atît.
Am învățat să urăsc din tot sufletul meu.

Au apărut memoriile de călătorie ale lui Iorga. Ce condiții a putut avea înainte de '44, să publici acum, atîta, ar fi imposibil!
Iorga are o operă uriașă, măreață, dar n-are o capodoperă. Chestiuni de suprafață, cu excepția istoriei.

La Bălcești, vecinii mi-au început să moară, și odată cu ei și copilăria mea. Ieri noapte a murit Marita, săraca. Toată viața și-a muncit ca spălătoreasă la internat, a trăit într-o căsuță cu o cămăruță și un ogeac, o curte mică, un cîine în curte. Și-a crescut o fată, de-o seamă cu mine, bărbatul — cu care n-a fost niciodată legitimă — a lăsat-o și-a luat alta mai tînără. A murit și el înaintea [redacted] Mariței. Nu [redacted] s-a mai măritat niciodată Marita, iar Lusa, fie-sa, are aceeași soartă: divorțată de bărbat care s-a luat cu alta, [redacted] stearpă, o umilă vînzătoare prin Govora... Acum a rămas singură, fără nici o rudă. Ce s-o face ea?
Nu sînt eu cel (singurul) mai nefericit om [redacted] de pe pămînt. Dar acuma scad, scad mereu. Pînă unde? Cum poate fi [redacted] răul [redacted] mai rău? O să ajung la-nchisoare ori mort (în tentativa de a trece frontiera). În vara asta se va decide.

Mă autoanalizez zilnic, deși sînt o persoană care nu merită atenție.
Nu pot să-mi ascund ura pe care-o nutresc corifeilor vremii.

Sînt mulți oameni amărîți, mulți tineri fără viitor.

Am fost un poet cerebral. Acum sînt un eseist romantic.
Desfășor mai mult o literatură epistolară, lumea crede că [redacted] am [redacted] timp liber berechet, iar eu nu-mi văd capul de treburi.

De grupul meu de prieteni s-a ales praful: Bigioc nebun, Geonea în pușcărie, eu șomer și ratat.
Pe strada mea parcă-a intrat streche-n noi, copiii de altădată: Victoraș neînsurat, bea și fumează ca tac-so, a vîndut tot și-a plecat din Bălcești; Cîrna, cu un copil făcut din flori, nici nu se știe exact cu cine, bea de rupe, muncește cu ziua, apoi zace și aiurează;

Țandărică, însurat cu o schioapă, prin Anina, îl ține aia, nu-i place să muncească, bea de stinge; Valerică al lui Nikan, lăsat de nevastă nu-l mai ia nimeni, dat afară din servici, bea pînă nu mai știe de el; Tania, vecina, măritată de vreo trei ori (legal și ne), rămasă cu un copil, se mărită acum a cincea oară cu unul din București; Varilică, frate-său, devenit alcoolic la 25 de ani, a părăsit armata unde era sergent major cu muzica, și-au plătit și lui [redacted] 40 000 lei, acum îi dă maică-sa antalcool fără ca el să știe ca să nu mai bea, Georgeta, vecină peste drum, n-a terminat nici 7 clase, stă acasă și are trei copii, dar a nimerit un bărbat harnic; Senina, măritată devreme și divorțată la fel de devreme, rămasă cu o fată, coafeză la țară cu 400-500 lei pe lună, a săturat Bălceștiul cu sexul ei; nu mai vorbim de „Cocoș", pușcăriaș de profesie, hoț calificat, al cărui aventuri mă gîndisem să le scriu; frate-său [redacted] mai mare, Viorel, mort la 30 de ani pe motocicletă, beat, obsedat că nu poate face copii; iar al mic, Stelu, surd și cam prostuț, n-a făcut nici armata, declarat inapt, n-are nici el copii;

Mama a devenit superstițioasă. Crede că e vreo vrajă la mijloc de nu pot eu să mă realizez. S-a dus și-a dat acatistei. A fost și pe la ghicitori, pe la mînăstiri.

Văd cum încearcă puterea să descurajeze creația artistică, de teamă. Vrea de la noi muncă brută, în mînă, la colectiv, cît mai prost plătită.

M-apucă o nostalgie... Mama zice că [redacted] își face cavou în cimitir, îi face și lui tata [Îmi vine să plîng] ca eu să nu mai cheltuiesc bani... Îmi pare rău că n-am mai avut și eu un frate... Se-apropie despărțirea. Voi rămîne singur pe lume. Mama-Tina și Tata-Lecu își fac și ei alături. Toți văd că nu pot avea de la mine nici un sprijin. La vîrsta mea, și nu mă pot ajuta nici pe mine. I-am dezamăgit. Îmi prevedeau un viitor strălucit. Învățam bine, eram premiant, [redacted] învățătorii și profesorii mă apreciau. Dar m-am orientat prost și n-am putut să mă adaptez unor rigori nenaturale. Codașii au ajuns în frunte. S-a-ntors lumea cu fundu-n sus...

Nu mai mă trage inima la nimic.

Dacă Geonea ar fi reușit să fugă m-aș fi bucurat de bucuria lui.

18.01.88

Cu bețivul ăsta de taică-meu, cu scandaluri, certuri, goniri de-acasă, un minus pe capul maică-mi, am fost mai rău decît dacă n-aveam tată.

Orice s-ar spune, scrierile mele sînt îngrijite.

Mama e obligată să ducă 10 Kg de lînă, dare la stat. (Statul e cel mai mare

boier, pungaș și exploatator.) Dar n-are, și-atunci zice c-o să ducă cățelul.

Am văzut toate piesele de la Teatrul de Păpuși. O piesuță durează cam 30-45 de minute, ca să nu obosească publicul cel mai tînăr. Rolul cel mai mare aici îl au regizorul și scenograful, actorii. Textul dramatic e mai puțin important. Să fie o poveste cu zmei, feți-frumoși, lupte. Trupa e mixtă: actori (sau mînuitori) și păpuși. Trebuie mai mult realism în decor, zic eu, observînd reacțiile lui Mihai.
–Ți-a plăcut piesa „S.O.S." [de Oldrich Augusta]? îl chestionez după spectacol (în sală erau doar două rînduri ocupate), iar acțiunea densă, cu pirați, cu bătăi. Deci n-avea cum să nu-l [redacted] satisfacă.
- Nu mi-a plăcut, tati, că trăgea vapoarele cu ața, că nu erau pe apă.
Și-apoi, același decor să însemne mai multe locuri [redacted] (convenționalism schematism), pentru copii e-așa greu de diferențiat. Și nu mai știau cînd acțiunea se petrecea pe vapor, cînd pe locomotivă la fochiști, etc. Ca un joc neserios.
Cei doi actori au interpretat însă foarte bine, chiar schimbîndu-și rolurile. Tot din economie se vor puțini actori, și iar în detrimentul puterii de înțelegere a copiilor.

-19.01.88
Zilele se scurg fără să-mi aducă nimic spectaculos. Noi mărunțișuri și colaborări la reviste obscure cu chestiuni obscure, eventual republicări.
Mă surprinde faptul că mi se solicită colaborarea – pînă acum, însă, la revistuțe mărunte. De exemplu, profesorul Gane Policarp (nume evreiesc?) îmi solicită un mic articolaș (de o jumătate de pagină, dar pentru mine, care pînă acum eram respins mereu, e un progres) festiv, pentru [redacted] revistuța sa „Caiet de informare matematică". Bineînțeles că onorez urgent toate solicitările, îmi storc creierii și scot ceea ce mi se cere. „Caietul..." apare xerografiat la Cîmpina.

Actorul Delakeza, citindu-mi o poezie ce mi-a apărut în „Convergențe Românești", îmi [redacted] declară:
–Domn Profesor, să-mi mai dați să mai citesc poeme de-ale D-voastră.
– Lăsați, răspund eu surprins și încurcat. Ăăă...
Să-i fi plăcut [redacted] ori să-mi fi spus din complezență? În orice caz, eu nu i-am luat-o în serios.
Delakeza este un om foarte amabil, zîmbitor, cu o barbă aspră, puțin încărunțită la 46 de ani (după cîte mi-a mărturisit), potrivit de statură, cu un neg pe obraz. M-a invitat la Telecolorul său, pe sîrbi, cînd o fi un program mai bun, „de exemplu patinaj artistic", îmi zice,

Am primit cu plăcere, deși mă descurc greu oficialmente. Am avut întotdeauna oroare de așa ceva.
La un pahar de vin am discutat altă dată despre teatru. Îmi explica despre tehnici [redacted] actoricești. De pildă susținea că Petre Ghiorghiu-Dolj era un actor bun dar cerebral, el nu trecea prin inimă personajul, ci mecanic, calculat la rece.
DelaKeza este mai cald și afectiv. Mi-a plăcut cum juca, dar nu l-am mai văzut de mult în piese.

- 21.01.88, Balș

Cheia cunoașterii și a succesului e deținută de critici și istorici literari, supermani, grupuri influente (cu influență malefică?).

Americanii îmi englezează numele: Florentine, [redacted] se citește ['flɔrəntain] în „College Mathematical Journal", Vol. 18, No. 4, September 1987, p. 341, Problema propusă nr. 358, nume care înseamnă „din Florența, florentin".

- 22.01.88, București.

Ceea ce vreau eu este întotdeauna imposibil.

Toate încercările mele de găsi un post sau de a pleca for ever sînt zadarnice. Mă zbat în gol. Nu reușesc să pun degetul pe rană. Un copil a avut mama, și ala [redacted] amărît. A îmbătrînit rău mama, de necazurile mele. Ieri îi ieșeau de sub căciuliță suvițe de păr alb complet ca de babă. Și gura o ține strînsă, tot ca de babă. Nici nu vede. Era tare abătută ieri în mașină. Soră-sa, Geta, a avut trei copii și i-a aranjat pe toți, apartamente în București, servicii. [redacted] Tanti Geta lucrează la Minister, așa se laudă și e adevărat, dar ce funcție are acolo? (femeie de serviciu).
Toată noaptea am mers cu personalul de la Balș. Mă chirceam și nu știam în ce poziție s-adorm. Strîngeam din ochi, mă usturau de fum. Recruți beți și zgomotoși plecau cu valize de lemn la armată. Urlau. Fetițe pe lîngă ei, codane, îmbujorate. Cu casetofoane zurnuitoare pentru urechi brute. O damigeană trecută din mînă în [redacted] mînă, cu vin făcut pișircă, clocit. Inclusiv fetele beau. Gară mizerabilă, ca o haltă. Țigani care vorbeau două limbi. Și viața mea insuportabilă.
Cînd va muri mama praful se va alege de noi. Gospodăria de la Bălcești se va duce de rîpă, tata va bea și va vinde totul, n-o să mai îmi pot aproviziona familia, scandaluri în casă, eu voi rămîne singur pe lume, Mihai la fel de nefericit.

De-o oră aștept în sala de lectură a Bibliotecii Academiei (nici nu merită majus-

culele) și nu-mi aduc revistele comande. Ba aflu chiar cu surprindere că nu au „Caiete critice" decît pînă în 1971! „Bine, zic, dar apare în țară; să presupunem că «Niew Archief voor Wiskunde» de la Amsterdam se cumpără pe valută, dar asta e românească și literară și importantă". Directorul Stémpel e preocupat de necolecționarea tuturor revistelor, nici cele din fondul românesc. Și iată consecințele!

Așadar B.C.S. va deveni Biblioteca Națională iar B.A. va trece pe plan secund.

Trec prin momente îngrozitoare. Mai mult decît disperat.

Pe măsură ce timpul trece mă mocirlesc și mai mult aici.

Recruți cu duiumul în Gara de Nord, parc-ar pleca la război. Și strică „Hai liberare"!

- 23.01.1988
Mă încăpățînez să trăiesc deși condițiile îmi sînt execrabile.

Fiecare zice că spune adevărul, însă în maniera lui, conform cu interesele lui.

- 24.01.88
Sînt un exclus. Trăiesc o dramă pe care nu pot s-o scriu, interioară, pe care doar pot s-o trăiesc. (Sau mă trăiește ea pe mine?) (58)
Cînd văd că mai sînt și alți nenorociți îmi mai vine inima la loc.
Dar nu știu să sufăr. Sufăr prea din adînc. Mă putrezesc pe dinăuntru.

Am plecat de patru [redacted] ani din Maroc și [redacted] ecoul meu de-acolo persistă. Primesc și acum scrisori pe vechea adresă: Lycée Sidi El Hassan Lyoussi, Sefrou, Maroc, Afrique. Un trecut care mă recheamă nostalgic.
Astăzi, duminică — merge poșta și duminica? în România! — primesc de la Viena — via Sefrou! — revista [redacted] comandată de la București! Apare trimestrial și prezintă mai mult articole de istorie și cîteva literare, spoială, generalități arhicunoscute și arhicite[redacted]. Este stilul revistelor românești complezentiste din țară, cultivînd o critică deloc critică. Plictisitoare. Diferă de [redacted] cele din țară prin articole ecleziastice (destul de ateiste). Numele este simbolic și încearcă să aliege toți românii din diaspora (prin intermediul Serviciului de spionaj extern) sub tutela Bucureștiului. Dar cu scrieri din astea sînt lesne de ghicit!
Revistele astea în limba română din străinătate vînează cititori. Deși de patru ani eu n-am mai dat nici un semn de viață [redacted] continuă să-mi parvină tot felul de publicații.

Ce m-au potopit în săptămînile astea cu scrisori! Nu le mai dau de cap! Şi cum obişnuiesc să răspund urgent!...

Nu mă ocup deloc de operă, doar de anexele ei: jurnal, scrisori, probleme propuse elementare în ajutorul elevilor (şi în detrimentul meu), meditaţii (astea îmi asigură existenţa), bucătăreli-bucătăreli... Îmi fac autocritica mie însumi, dar degeaba. Tot ce nu ştiu tot aia fac!
Zilnic numai chestiuni mărunte. Simt însă nevoia să n-am nimic pe conştiinţă, nici o obsesie care să mă apese.
Deşi înregistrez „succese" mărunte prin colaborările mele la revistuţe xerografiate apărute în tiraje infime (chiar şi o sută de exemplare), totuşi sînt efemere, revistele nu sînt înregistrate nici la bibliotecile mari, imprimarea lor se va şterge cu timpul, cititori puţini şi neînsemnaţi. Dar ce-i de făcut dacă în altă parte nu pot publica? Mă zbat ca un zbir pentru a-mi insera două-trei rînduri pe ici colo. Îmi republic materiale mai vechi tot din dorinţa de a fi prezent şi contemporan. Eforturi care nu-şi au rostul, dacă [redacted] reflectez mai bine.
Trebuie să m-apuc o dată de-o treabă importantă, care să învingă timpurile. Dar cînd? cînd? Mereu amîn, n-am curajul, sînt ocupat cu altceva, bineînţeles, fără importanţă!
Cineva mă ţine în loc. Şirul lung de prieteni şi cunoscuţi? Nu ştiu. Nu pot.

Nu mă pot abţine pînă nu scriu o scrisoare Cătălinei Buzoianu la Teatrul „Bulandra", bucureştean. Este regizoarea care-mi place cel mai mult. Am văzut spectacole teatrale [redacted] în Craiova, Bucureşti, Timişoara, pe Litoral, Fès (Maroc), dar nu aveau tenta modernistă şi inovatoare a Cătălinei. I-am citit eseurile [redacted] dramatice, [redacted] extrase din [redacted] caietele-i regizorale. Cîtă experienţă, cîte schimburi cu Vestul ([redacted] nu neapărat sălbatic)! A urmărit atîtea, şi de aceea poate să dea acum [redacted] aşa de mult. Fantezie infinită, re-creare dramatică. Piesele poartă profund amprenta ei: „Made in Cătălina". O femeie mică şi „blondă", modestă pe care am urmărit-o o vineri seară în Sala „Studio" [redacted] comentînd în hol cu Ion Besoiu. Am vrut să-i cer un autograf pe Caietul-program (în care inserase un eseu în stilul ei, cu esenţe), dar mi-a fost teamă c-o să mă refuze: eram obosit de drum, fără un nasture la palton, cu cizmele murdare iar pantalonii stropiţi de nămol (uscat!); veneam tocmai de la Craiova şi lăsam o impresie deplorabilă. Besoiu s-a uitat la mine, observîndu-se privit, eu am schimbat privirea fiind prea intimidat apoi iar l-am fixat, el s-a uitat din nou la mine, eu am schimbat privirea şi am plecat. Avea o voce baritonală dar a îmbătrînit, riduri, [redacted] început de chelie. Pentru generaţia lui arăta bine.

Înainte Berșoiu discutase cu o doamnă brunetă, arogantă, înaltă, poate actriță sau vreo zoanfă de pe la teatru — mi-era teamă să nu fie aceea dulcea Cătălină, s-ar fi topit tot idealul meu!! O iubesc pe Cătălina, deși la față nici n-am văzut-o (n-am avut curajul) doar pentru spectacolele ei [redacted] în teatru. Am venit de la în Craiova ca s-o văd pe ea, am pierdut două nopți pe drumuri ca să cîștig trei ore de magie (Cătălina îi zice „taumaturgie") cu Pirandello în „Uriașii munților", piesă neterminată, dar extraordinară. (Cît ar fi avut de gînd s-o lungească vorbărețul italian?... Pentru că a avut un sfîrșit care nu se mai sfîrșea, și-un început care nu mai începea.)

[redacted] Mă voi deplasa în Capitală (ah, tot provincial voi muri!) să văd și „Dimineața pierdută", dramatizarea ei după romanul Gabrielei Adameșteanu.

Mai văzusem în regia Cătălinei „Ivona, prințesa Burgundiei" de Gombrowicz, un exilat polonez cu biografie unică, și de-atunci mi-a plăcut autorul [redacted] și-am [redacted] decis să văd toate „înscenările" acestei regizoare. Pe atunci lucra la Teatrul Mic. Cînd am [redacted] întrebat casierița, unde este D-na Buzoianu, mi-a răspuns, s-a mutat la „Bulandra". [redacted] I-am reproșat, ați pierdut enorm.

Cu adevărat moderne, experimentalistice îmi apar versiunile ei. Și se orientează și la piese și dramaturgi pe măsură-i. Să cunoști și exersezi cu [redacted] Stewart... Roadele nu pregetă să se arate... Aș fi și eu amator!

Nu știu de ce în ultima vreme sînt într-atît de ahtiat după teatru, poate fiindcă și eu scriu, scriu, scriu piese imposibile de jucat și [redacted] chiar de scris, care nu vor vedea luminile rampei niciodată, dar dacă acest deneajuns se va întrezări vreodată, din tot sufletul meu aș dori ca dînsa să-mi fie regizoare.

Posibilitățile la Teatrul Mic erau mici, referitor la sală, în timp ce „Studio" are trei părți expuse spectatorilor, și fără cortină. Oricum, mai netradițional.

Un spectacol vrăjit, mai mult formă decît conținut, munca regizoarei asupra vocii actorului, cuvinte rostite cu ecou, vorbire cînd sacadată, mecanică, cînd extrem de patetică. Spectacol în spectacol. Gen BUNRAKU sau NÔ, în stil italiano-românesc. Mișcări cu încetinitorul ale actorilor (Robert Wilson). Actori plasați în sală (stil învechit, dar caracteristic pirandellian), în loje, intrînd pe la spectatori, învăluind sala. Proiecții în spatele sălii (puțini au fost spectatorii care le-au observat — eu, cu curiozitatea mea obraznică...) înfățișînd uriașii de piatră ai munților. Îngrămădire de actori pe scenă (15). Teatralism care lui Piran-

dello îi stă bine dar la alții se transformă în <teatru de bîlci>. Parcă ar fi fost un teatru de nebuni, prezentat de nebuni, pentru nebuni. (Nebunii geniali.) Se fuma pe scenă, se dormea pe scenă, se sforăia pe scenă, de-a valma, de-a v-ați ascunselea în fața spectatorului.
Am încercat să disec spectacolul, să-i fur cheile de aur.
Uniformizarea aceea generală, Cerșetorii și actori îmbrăcați la fel, în [redacted] gende „robe" albe. Arată degradarea Actorului sau „emanciparea" Cerșetorului? Poate amîndouă și nici una.
O să-i scriu Regizoarei, poate-mi va trimite un autograf... poștal.
Voci misterioase [redacted] rostite din cer
Zgomote în spatele sălii
Personaje molesite
Bărbați fardați la ochi
Ritm lent și din ce în ce mai repede (la tobă) iar personajele dansînd analog, îndrăcit,
Actori căzuți în trapă
Fata de la percuție (nepersonaj, neactor) stă în fundul scenei (platformei), vizibilă publicului, parcă ar asista ca un spectator din culise, sau [redacted] ar conduce spectacolul ca un corifeu din Grecia Antică — aceasta ține de viziunea teatralistă a Regizoarei, o teatralizare a teatrului pertinent adăugată de Cătălina Buzoianu
toate la un loc și mai ales altele

pe care nu le-am mai menționat, poate fiindcă mi-au scăpat din atenție, deci toate laolaltă constituie poezia acestui spectacol pe care o compune echipa de actori și regizori, scenografi etc. La textul dramatic (în sens propriu și figurat) al Seniorului Luigi, voit lipsit de poezie. Pentru că acest spectacol, lipsit de intrigă și acțiune, de timp, baroc, nu [redacted] putea [redacted] ființa decît ca o proză poetică.
De la 18^{10} pînă la 21^{10}, cînd am plecat cu metroul spre gară, am stat o oră la coadă la bilete (clasa a II-a, desigur), am pierdut Rapidul de la ora 23 și-am luat Acceleratul 121 la orele 00^{25}. La 3½ [redacted] soseam în Craiova, la 4 lumea formase coadă la lapte (10-15 persoane, moși și babe), la 4^{15} mă lua nevasta în focuri: Unde ai fost ast-noapte?!
„La Cătălina Buzoianu." Cine e aia?
„Nu știu." Minți. Minți.
Nu mint. Am dormit pînă la prînzul cel mare.
A reușit să adapteze spectacolul la puterea de înțelegere a spectatorului mijlociu.
[redacted] Sala a fost arhiplină, s-au dat și bilete în picioare, iar eu abia am apucat, cu 20 de lei, am stat întîi pe scări, apoi pe niște scaune aduse de Besoiu pentru [redacted] invitați de-ai [redacted] săi, și văzînd că nu mă scoală — Besoiu a fost un domn, vocea lui bărbătească, trădînd țigări scumpe, băuturi și femei la discreție (nu ca noi, muritorii) mi-amintea

de cea a lui Boc, la fel de mascul, ba mai rău, cînd l-am văzut dezbrăcat la strand, în lunca Jiului craiovean, cum era el de păros și trufaș, pe atunci fotbalist la Universitatea Craiova — și văzînd că nu mă scoală nici un Besóiu am stat în continuare. Și totuși am văzut 2-3 persoane părăsind sala, poate plictisiți de lipsa de spectaculosa spectacolului. Căci nu era ceva tradițional. Îmi aminteau de Beckett cu „Oh, ce zile frumoase!", văzut tot la „Bulandra" și avînd protagonistă pe Irina Petrescu, unde la pauză sala s-a înjumătățit.
Pirandello are și succes de public, Beckett nu, doar numele lui...
Eu însă vin la teatru pentru a învăța, nu delecta — așa, mi-aș alege o piesă polițistă. Și consider că de la Cătălina am multe de aflat, numai că nu are timp de și pentru mine. Ea strălucește pe cer, eu [redacted] strălucesc în noroi în (ne)calitatea mea de poet minor, ba mai puțin, obscur, chiar și mai puțin, cel mai obscur dintre obscuri. Nu înțeleg de ce sînt așa de neputincios. Da. Pur și simplu nu înțeleg.
Pe la mijlocul spectacolului ațipeam, deschideam forțat ochii. O singură dată mi s-a întîmplat să adorm, la un film la Timișoara cînd am fost cu Jeni, din cauza drumului cu personalul: nouă ore, ca în căruță! Lumea se foia lîngă mine, eu cucăiam. Dar mi-am impus să fiu treaz, m-am autosugestionat, și-am uitat de oboseală. Pe spatele caietului-program mi-am notat o parte dintre aceste idei, și altele pentru caietul meu de tehnici literare (care îmi trăsneau prin minte).
D-na Buzoianu, vă rog s-o felicitați din partea mea pe Mariana Buruiană, zisă și Ilse, zisă și Contesa. Apoi Irina Petrescu, destul de robotică (costumul excelent!); Vrăjitorul Ion Caramitru nu m-a vrăjit cîtuși de puțin, a [redacted] creat un personaj normal, cetățean de pe stradă (nu i s-a potrivit costumul: geacă și pantaloni închiși). Ion Caramitru joacă bine, dar pe mine nu mă impresionează, nu este stilul meu. Mariana Buruiană este feminină, a sensibilă, suavă, gingașă și șatenă, frumoasă actriță! Ioana Pavelescu-Scion (Magdalena) mereu în roluri de prostituată. Am văzut și eu pentru prima dată pe Oana Pellea, fiica lui Nea Mărin. Nu e nici prea frumoasă (cam negruță), nici prea talentată. A absolvit ~~totuși~~ Institutul și grație tatălui... Dar nu-i va atinge faima. Este mediocră.
Poate Cătălina va veni și la Craiova, ca s-o văd mai bine.
Scrisoarea, dacă o voi scrie, o voi semna „Un Admirator Oltean". Punct.
Și totuși, ce părere aveți de efemeritatea spectacolului teatral (vezi ultima carte a „parizianului" George Banu?), de Școala Românească de Regizori din America (Liviu Ciulei,

Lucian Pintilie, Andrei Şerban)?
Spre deosebire de film, teatrul este o artă vie, trăindă...
Pe cînd veţi monta un Ionesco la „Bulandra"?

- 25.01.88
Sînt o victimă a sistemului.

Noroc cu „Săptămîna" (nebunilor!) care dă programul teatrelor bucureştene, dinainte.

Mentorul meu, prof. univ. dr. doc. a studiat teatrul din punct de vedere matematic (grafuri conexe, vezi „Poetica matematică", Ed. Academiei, ultimul capitol). Eu îl studiez din punct de vedere... teatral!!

În teatru sînt un amator profesionist, un spectator-autor.
Am început, fiindcă nu am ce face!, să trimit scrisori pe la personalităţi literare, ştiinţifice.

Nu sînt mulţumit de ce am făcut pînă acum, mă pierd în nimicuri. Unde e marea operă? Care ar putea fi marea operă (viitoare) a mea?

M-apropii de jumătatea vieţii mele. Trebuie să-i trag tare.

Enigma, misterul, măreţia teatrului constau tocmai în efemeritatea lui (George Banu, idee).

Solidaritate „internaţională" între olteni.

Cătălinei Buzoianu căreia i-am trimis azi scrisoarea mea de ieri:
La mulţi ani, stimată Doamnă,
şi la multe spectacole
pe 1988!

- 26.01.88
Tocmai cînd am poftă să scriu literatură trebuie să rezolv tot felul de scrisori venite pe capul meu.
S-a răcit atît de mult „Formarea omului nou" că nu ştiu cum o voi mai continua.
N-am scris decît două acte (din patru).

Cher Monsieur le Professeur Bellot,
[...] Je suis très content d'apprendre que la „Gaceta Matematica" {il me plaît la prononcer en espagnol: [gaθeta] et [matematica], la dernière sonne comme en roumain} va apparaître. J'aimerais que vous m'en envoyer une issue (numéro) telle que je m'apperçoive de la thématique et du niveau qu'elle exige.
[...] Je vous félicite de tout mon coeur d'être rédacteur à cette revue nationale espagnole. Est-ce qu'elle circule également en Amerique Latine?
[...] Je suis aussi sans travail, ma seule consolation étant la publication de mes papiers. N'ayant que faire et m'ennuyant j'ai écrit des vers (!) en roumain et français, et une pièce de théâtre pour les

enfants [au début c'était pour mon enfant, Mihai, il fêtera 7 ans en avril, le 3; je reste toute la journée avec lui et dois lui inventer des contes] en roumain. Connaissez-vous, par hasard, des théâtres de marionnettes disposés à jouer une telle pièce? (Je ne demande aucun droit d'auteur. Je voudrais qu'elle soit jouée, s'il est possible.) Ou bien, une Association des Roumains émigrés de l'Espagne (Vintilă Horia par exemple, etc.) qui pourraient la traduire? Excusez-moi pour ce paragraphe, mais je suis dans une situation [redacted] désespérée...
[...]

Ce vreme urîtă! Ploaie, frig. Tristețe în casă. Tristețe pe stradă.
Mihai a început grădinița. În fiecare dimineață ne ducem amîndoi, ne-ntoarcem la prînz, între timp meditații. Nu mai am [redacted] răgaz pentru creații. Dacă nici eu nu mai am timp liber, atunci cine să aibă? Nimeni! Ca să nu aibă vreme de gîndit, de reflectat ori filozofat, să nu devină o personalitate, să se „popularizeze" pentru a nu face concurență mai marilor zilei, pentru a nu le periclita situația...

– 28.01.88
Nu pot să creez literatură decît în liniște. Mi-am reluat inutilul, ineficientul obicei de a mă duce la sala de lectură a universității, sau în centru, ca să scriu. Acum studenții sînt în sesiune și eu mă amestec printre ei. Eu sînt în sesiunea vieții mele, perioada de studiu și creat intensă, care nu mai sfîrșește, dar ceea ce este cel mai trist: nu duce la nici un rezultat. Nu găsesc nici o soluție de a ieși din mediocritate, de a mă afirma (în sensul pozitiv al cuvîntului). Ba, alunec mai tare în mocirlă. Cu ce va fi mai bun anul 1988 ca anteriorul? Trăiesc într-o prelungită monotonie. Poate Dumnezeul mi-o arăta calea cea luminată, că eu nu mai știu încotro s-o apuc.

Piesa mea „Păcală și Extraterestrul și Zmeul" are prea puțină acțiune, limbaj neaccesibil copiilor ca și noțiuni care-i depășesc: cosmice, științifice. Ar merge oare pentru preadolescenți? Mi-e teamă că e prea banală și neatrăgătoare.

Cher Monsieur Alain [Pongan],
Je viens de recevoir votre mot et vous en remercie, surtout car vous faites des progrès dans l'apprentissage de la langue roumaine. A quoi vous sert-elle? Donnez-moi des nouvelles de Pierre Charvieux et de votre activité créatrice. Est-ce que vous écrivez, vous aussi?
Connaissez-vous, par hasard, ou bien avez-vous des relations à quelques maisons d'édition françaises (ou belge etc., italiennes...), ou bien revues littéraires, mathématiques? Je vous en-

prie, donnez-moi leurs adresses.
[...] Seront-elles disposées à publier un recueil de poèmes en français (traduit du roumain par Mlle Chantal Signoret [...]). S'il vous plaît, contactez-la, et parlez avec elle de moi (elle sait roumain). Le volume, en roumain et français, se trouve chez elle. Téléphonez à elle, je vous le demande, et puis écrivez-moi très vite sur la vieille adresse.
Peut-être vous pourraiez trouver une maison d'édition même chez vous, à Bourgoin-Jallieu. (Je ne demande aucun droit d'auteur, seulement quelques exemplaires pour moi-même. Qu'en pensez-vous, M. Alain?
J'attends votre réponse.
Saluez votre belle femme/et le très petit petit/petit enfant Loïc./A bientôt.
P.S.1. N'hésitez-pas à me visiter à la maison, à Craiova. J'aimerais qu'on passe des vacances ensemble à la Mer Noire, de même.
Méditez-vous à cela.
P.S.2. S'il vous plaît, aidez-moi, vous comprenez bien la situation d'ici...

Arghezi mi s-a părut un ponglicar, un flecar.

-29.01.88
Ah, dacă-aș scăpa cu toate manuscrisele în Vest! Le-aș publica rapid (oare?) ca pe pîinea caldă. Am muncit pe brînci la ele, migălos la fiecare cuvînt

Stimate D-le Tifui [Ștefan],
Mulțumesc pentru atenție.
Ca revanșă, vă trimit și eu o publicație matematică [«Mathematics»] pe care o primesc periodic (fiind membru al Math. Assoc. of Amer.), și mai rămîn îndatorat.
Noutăți?: Încă vreo cîteva probleme (6, dintre care și de clasa a ...II-a!).
Vă doresc un an nou fericit și să aniversați al V-lea an de apariție a GMM-ului.
Cu respect,
[...]

Trebuie să dau din mine tot ce pot, să scot totul la iveală...

Merit să mă dau cu capul de toți pereții. Mintea românului a de pe urmă...

-30.01.88

Cred că nu a venit încă timpul meu (literar)... dar și cînd o să vină...

Poeziile (nu „poeme") ale lui Beniuc mi se par ca o sumedenie de frunze monocolore, așezate una peste alta, covor simplu, [redacted] cărare bătută și răzbătută, cuvinte tocite la nesfîrșit (peste 30 de volume).

Ianuarie și plouă, cred că la vară va ninge. S-au deplasat anotimpurile cam cu o lună.

Reproducerile după tablouri celebre („Car cu boi" de Nicolae Grigorescu) seamănă cu pozele de bîlci, urîțesc esteticul.

Fierbe sîngele-n mine, de țăran.
Sfîrcie inima-n mine.
Rezolv chestiuni în zeci de secunde.

Scriu cum simt, fără a-mi impune vreun stil dinainte.

-31.01.88
Săptămîna care se încheie a fost săptămîna scrisorilor: cîte una, două sau chiar trei zilnic. La care răspundeam urgent (asta înseamnă în cîteva ore) sau aproape urgent (la 2-3 zile, în funcție de materialele ce-mi solicitau corespondenții). Mîine îi trimit lui Ion Rotaru „Scrisoarea a treia" de Florentin Smarandache.

Religia există și datorită năzuinței individului spre eternitate [= nemurirea sufletului].

Marea mea greșeală de a fi donat scrisorile Arhivelor. Acum Miliția mă urmărește peste tot.
Sînt obligat să exercit o meserie care nu-mi convine.

Din nou duminică searbădă, privesc pe fereastră și e nostalgic. De ce această stare îmi tulbură sufletul? Complexat de lipsa mea de sociabilitate...

Pînă la 25 de ani te însori singur, între 25 și 30 te însoară babele, după 30 de ani dracu.
E rău și însurat și neînsurat.

-01.02.88
A optsprezecea lună de șomaj. Tot înainte!

Mai întîi de toate, opera.

Eu dau societății dacă-mi dă și ea mie.

Aș pleca [redacted] naibii să uit și de țară și de-al ei nume. Cît sînge rău mi-a făcut pînă acuma...

Am fost chemat la Forțele de Muncă pentru angajare, eu și pușcăriașii care s-au grațiat și amnistiat cu decretul lui Ceaușescu.

-02.02.88
[redacted]
N-am reușit să-i termin scrisoarea lui Ion Rotaru, prof. univ. București. Am ajuns la pagina 15! Pînă la 100 mai e!

Poeziile lui Vasile Voiculescu mi se par albe, curate, pure.

Cred că Miliția mă urmărește, chemarea la Forțele de Muncă mi-a venit pe numele Ovidiu

Florentin Smarandache, sub care [redacted]mă căutase la Bălcești milițianul — fără a ști însă ce vor cu mine. Decît s-au interesat de mine. Îi deranjează relațiile mele cu străinii? Activitatea mea intensă?

— 03.02.88

Scrisoarea mea către Rotaru s-a transformat într-un colet voluminos.

Dragă prietene [Ion Pachia Tatomirescu],

Mersi pentru felicitare și poemul de Anul Nou trimise la Bălcești. Sper că ai primit-o și tu pe-a mea (expediată pe 21 decembrie) ca și scrisoarea-mi din 10 decembrie, ziua mea de naștere nefericită.

I-am scris lui Ion Rotaru — după cum m-ai povățuit — și, spre surprinderea mea, mi-a răspuns. Am legat și o micuță corespondență. Deoarece, în Scrisoarea a III-a (a mea!) îi vorbesc și despre tine, iată paragraful respectiv:

„Prietenul meu, poet oltean [redacted] transbordat sau plantat) în Banat, Ion Pachia Tatomirescu, m-a îndemnat să vă contactez. (Dau vina pe el.) Dar nu puneam mare preț pe răspuns(ul, urile) Dvs. Intuiam că mă veți primi ca pe-un mucea (Muc cel Mic). Dacă nici el nu figura în Istorie, cu cărți la <Cartea Românească>, eu nici pomeneală! Aveți dreptate, istoria literaturii nu este un dicționar." (p. 8)

Au fost niște epistole-eseu, tari, l-am acuzat de provincialism bucureștean (!) și a recunoscut. Evident, pretenția mea de a figura în opul lui era absurdă, dar ne-am scris la... misto! A fost un om pertinent care a ripostat cu amabilitate la atacurile mele. (Eu și așa nu mai aveam ce pierde — ca urmare, am spus lucrurilor pe [redacted] sleau: corupție literară, nepotism literar, inutilitatea literaturii, necunoașterea literaturii românești peste hotare, imposibilitatea tinerilor de a publica, relativitatea valorilor...) S-ar putea să constituie un timp pierdut. Dar m-am „răcorit"... pe vreme de iarnă!

Prima misivă a avut 4 pagini, a doua 9, iar a treia ... 18! (Toate timpeniile care-mi treceau prin minte... M-a categorisit drept antiliterator!)

Îți doresc în continuare succese!

Cu simpatie,

[...]

P.S. În Spania mi se traduce „Problèmes avec et sans ... problèmes!" inserîndu-se treptat în „Gaceta Matematica" (Madrid). În primul nr. mi-au apărut 4 probleme.

Ch. Signoret mi-a răspuns. A fost ocupată cu teza de doctorat, pe care, pare-se, o termină... Zicea că-ți va răspunde și ție. De la C.M. Titus nu am nimic. Dar?...

Sînt un liberal. Dar m-au marginalizat. Nu mă obișnuiesc cu mine.

-05.02.88
La Belle Epoque (= labele joc...).

Voi fi reabilitat după moarte. (Ca atare trebuie să [redacted] (sucomb) mai repede ??) Mi s-a înscenat un proces de conștiință.

-06.02.88
Stau o oră și-aștept la ușa directorului ca să-mi trîntească două vorbe-n nas: „Mai veniți joia viitoare", iar joia viitoare o să-mi zică: „Mai veniți joia viitoare"... Pînă renunți singur. Acesta e felul de a [redacted] pune oamenii pe drumuri, de a-ți bate joc de ei, de a-i respinge puțin cîte puțin (Pătrău, Direcția Muncii Dolj).

Îmi sparg capul cu tot felul de probleme, fără nici o satisfacție, doar banii, ca să supraviețuiesc.

Îmi orbesc ochii pe manuscrise, nimeni nu dă două parale pe ele. Îmi tocesc mintea în van. (Van Gogh.)

-07.02.88
Am obosit redactînd [redacted] atîtea memorii, cereri... pe care se fac numai că le iau în seamă „oficialii". Deși nu pierd nimic, decît timp, ele mai constituie și un test, o verificare a „fenomenului" (fals) al scrisorilor, sesizărilor și cererilor oamenilor „muncii". Scrisoarea către Primul Secretar al Comitetului Județean Dolj al PCR (Ion Traian Ștefănescu) în care solicit un loc de muncă și posibilitatea ca pe viitor să mi se permită să particip la congrese științifice internaționale va rămîne, bineînțeles fără nici o soluționare. Așa se soluționează problemele aici. (Bine ar fi să mă înșel!)

- Cum vă cheamă, Florentin sau Florentina? m-a întrebat ieri funcționara de la poștă, pe cînd solicitam un abonament la „Ghidul candidatului" și „Gazeta Matematică seria A (Instruire metodică...)".
- Dvs. ce părere aveți!? răspund.

Eli a început să colecționeze tablouri, deocamdată un peisaj de toamnă de Dan Petrică, la 500 lei (fără ramă), cam ieftin, motiv pentru care l-am și acceptat.

Scriitorii ăștia învîrt niște cuvinte pe o parte și pe-alta, ca pe clătite. Le încovrighează, le rumenesc, le răsucesc pe toate fețele, uneori combinații aleatorii, alteori se mai nimeresc sintagme expresive, le vopsesc pe dinafară, le dau alt certificat de identitate... cu alte cuvinte le falsifică.

-08.02.88.
Scuzați-mă că v-am scris așa de puțin, n-am mai avut timp că m-a durut stiloul.

M-am deocheat de tot în Craiova. M-am compromis. M-am spurcat în Craiova. Nimeni nu-i profet în țara lui. Trebuie să părăsesc Oltenia.

Pe la [redacted] unsprezece jumate am întîlnit pe Gabriel Chifu și George [redacted] Popescu pe „Unirii". Chifu abia mi-a schițat un „Salut" de răspuns, foarte distant, cu fruntea pe sus. George mai amabil, zîmbăreț, nu și-a luat încă laurii în cap.

Între 17–19 la Casa Armatei, îl aștept pe Mihai să iasă de la cursul de șah. Orice s-ar zice, [redacted] mi-am dat interesul față de copilul ăsta. Colonelul-instructor vede în Mihai un campion. Îi cam bate pe toți, și nu a împlinit încă șapte ani.

Azi am terminat „Păcală și Extraterestrul și Zmeul", parodie teatrală pentru cei mici. Mihai o să se bucure. Abia aștept să mă apuc de „Formarea Omului Nou", care între timp s-a cam răcit (2–3 luni de pauză). Am pierdut transa de-atunci. Trebuie să recitesc primele două acte.

- 09.02.88
Sînt împins pe linia moartă. Garat. Terminat.

Afirmarea mea este întîrziată prin toate mijloacele. Deși am publicat atîtea cărți, am colaborat la atîtea reviste, consider că încă n-am debutat. Tot a fost sporadic, din joi în paști, cu un efort deosebit din partea-mi. Nu există o revistă importantă la care să [redacted] afirm[redacted] că pot colabora <u>cu</u> <u>regularitate</u>.

Îmi tai singur creaca de sub picioare.

Cu cît trăiești mai mult cu atît e mai rău, mai multe suferințe.
Unde este pacea universală a mea?
M-au redus la menopauză culturală.

- 10.02.88
Lupt pentru o cauză pierdută: n-am cum să [redacted]cap. Sînt închis și închistat. Nu mă pot manifesta. Nu-mi găsesc nicăieri locul.

- 11.02.88
Lucrez ca un <u>fanatic</u>. De la ora 3 noaptea pînă la 6. N-am putut să dorm. M-a durut stomacul de cîteva zile încoace, diaree. Toată familia ne-am intoxicat. Alimentele sînt sub orice critică.
Ieri și azi am fost sub o stare de indispoziție generală. Nu mai cred în nimic.

Mă umbresc eu pe mine însumi.

Ăhăăă, din cîte excuri se compun succesele mele mărunte! Cîte ore mi-am tocit coatele la masa de scris! Cîte pagini am

mîzgălit de încercări, bruioane! Cîți nervi mi-am consumat! Cîte fericiri am pierdut! Cîte abstinențe! Cît am neglijat familia și părinți! Cîte supărări din cauza mea! Cîtă disperare!...

Mai e puțin și trece și iarna asta. Ce bine!

- 12.02.88, În gară, așteptînd Rapidul 16.

Stimate D-le Grosswald,
Vă mulțumesc din suflet pentru scrisoarea Dvs. din 11 ianuarie 1988. Nu mai aveam de mult răspuns de la Dvs. Crededeam că v-ați schimbat reședința.
Ați citit scrisoarea mea publicată în « Notices of the American Mathematical Society », October 1987, rubrica „Letters to the Editor"?
Mă bucur că v-ați ocupat de problema mea. Din 01 septembrie 1986 (după chestia cu ICM-Berkeley) sînt <u>șomer</u>, <u>nu pot să public</u>, nu pot călători în străinătate, nu pot participa la Congrese Internaționale de Matematică.
Sînt (sau voi deveni) un semiratat.
[...] Mă bucur că emigrarea mea în SUA va fi importantă și pentru Dvs. Voi căuta să vă fiu recunoscător. M-am interesat la Ambasada Americană din București, și îmi trebuie un LABOR CERTIFICATION semnat și parafat de Departamentul de Emigrare și Naturalizare din localitatea respectivă și trimis (de către ei) la Ambasada Română din București, care mă va anunța și-mi va deschide dosar de emigrare. Mi s-a spus că trebuie acționat aici, în SUA. Eu accept să lucrez în orice oraș(el) american și în orice funcție: profesor liceu, universitate, cercetare, traductor, sau chiar <u>măturător</u> pe stradă, <u>spălător de vase</u> într-un restaurant, muncitor necalificat etc.
Aștept răspunsul Dvs.
Cu deosebit respect
[...]

- 13.02.88, București.
Viața mea se derulează prin Biblioteci! Astăzi BCS, care aud că trebuie să devină prima bibliotecă [redacted] a țării, înaintea celei academice. Mai mult de o oră am pierdut însă cu garderoba, scoaterea legitimației pe 1988, căutatul prin fișe (periodicele mi se par alandala), găsirea sălilor, aducerea cărților, completarea formularelor. O serie de reviste găsite la fișier [redacted] sînt blocate în depozite. „Notices of the [redacted] American Mathematical Society" pe Octombrie 1987 nu se găsește. Cenzurat din cauza scrisorii mele? Altele nu se mai importă (de, valută forte...): Niew von Archief la care colaborez și m-ar fi interesat.

Bibliotecara îmi zice să completez citeț toate fișele, la toate rubricile.

– Dar ce faceți cu ele, o întreb eu ironic, le puneți la dosar?

– Da, îmi răspunde ea serios, poate mai tîrziu cînd o să ajungeți celebru vă păstrăm autograful. (Bibliotecara nu știe cu ce anonim are de-a face.)

– Poate „cititor celebru", zîmbesc eu că autor n-am nici o șansă.

Întunericul îmi face rău. Ochii. Sînt nevoit să port ochelarii timp mai îndelungat. Dimineața mă trezesc cu ochii injectați, dureroși, cețoși. Îmi provoacă amețeli. Mama mi-a zis să nu mai citesc mult noaptea. Cu toată agitația mea intelectuală mi se refuză totuși. Caut eșecul, se pare, cu tot dinadinsul. Mi-au dat somnifere literare și matematice. Și purgative.

Am numai iresponsabilități...

Fără a crede că mă prefac, dar sînt supus la grele încercări. Am nevoie de sînge rece, răbdare, voință de fier, de nebun.

M-aș bucura [redacted] să am onoarea să fiu contemporan cu mine. Dar presimt că nici post-mortem.

Sînt un ruinat (moralmente)?

Citesc, Recitesc „Craii de Curtea-Veche", o capodoperă doar de 133 de pagini! Cred că prin migălimea frazei, „Cercul vicios" al meu i se aseamănă.

Dar balcanismul Mateiu-lui Caragiale se apusenizează la mine: neologisme, inspirație vestică, parabole...

Vechilor le e teamă de năvălirile noi literare.

Ochii verzi, care mă tulbură, ai literelor.

Nu îmi urați călătorie sprîncenată [redacted] artistică?

(Un moș tușește scabros în sala de lectură.)

Ce vîrstă poetică am? M-am furișat în lumea de sus [redacted] ori încerc? Nu. Voi intra cu forța pe ușa din față.

Sînteți martori la lipsa mea de martori, răsfățul nefericirilor. M-au îngropat de viu. Tîlhărie literară la drumul mare.

Prins în nemișcare. Cîtă putere de ură am! Nu sînt un om de mare viitor, ci de trecut amar.

• Mi-amintește Mateiu de eroticul Gib I. Mihăescu: femei, cîrciumi, băuturi, mîncări, munca văd nu apare deloc (erau mici boiernași [redacted] personajele lor?), bătăi, tîrfe, mahala

Mă voi retrage din viața literară pentru a intra în viața literară. Opera mea? [redacted] Odihnească-se-n pace! Am nevoie de persecuție pentru a simți și crea? Nu mai vreau. Mi-am irosit tinerețea. O irosesc și pe-alor mei.

„Patrie ingrată", a spus Scipio Africanul,

și parcă așa aș spune și eu.
Îndur umilința scrierii.

- 14.02.88
Eu scriu fiindcă scrisul mă face mai rău. Se luptă cineva în mine. Nu fac psihanaliză și nici metafizică. Este adevărat. Uneori mi se pare că scrisul meu este [redacted] prea explicativ, pleonastic.

- 15.02.88, Craiova
Astnoapte s-a încheiat periplul meu bucureștean de trei zile, nevoit să merg la un botez al unui verișor, Ilie. Încep să am retragere de inimă la astfel de omagieri forțate, strîns laolaltă cu bătrînii, complexat de nerealizarea mea. Neras ([redacted] soacra lui Ilie m-a ironizat că țin doliu! „da, mi-a murit cățelul", nu prea i-a stat la inimă replica, m-a depășit cu aerul ei superior și parfumat); pantaloni matlasați rupți între picioare (țineam genunchii cît mai strînși), pulovăr mototolit și o cămașă murdară la guler, părul mătrețos, prăfos, și un coș care se umfla sub maxilar dar nu puteam să-l storc — ca un adolescent. Apoi la masă făcînd pe spiritualul față de singura fată, Venera, lucrătoare la Fabrica de Lapte (!). [redacted] Mi se adresau cu „Poetule", mai degrabă batjocoritor, sau cel puțin glumeț, Victoraș fiind „Pictorul", absolvent al Liceului de Arte Plastice „Nicolae Tonitaș din București. El le mai pictează, într-adevăr, eu poezii n-am mai scris. La biserică discuții între rudele băiatului, noi, oltenii, și ale fetei, ardelenii, originari de pe lîngă Oradea. (72)
Am vizionat în aceste trei zile, trei piese de teatru. Eu merg la teatru pentru educație, [redacted] este mai comod, mai simplu și caut să nu scap prilejul.
Vineri, 12 februarie, orele 18-20, la Teatrul Național „Poveste din Hollywood" de Neil Simon, traducere și adaptare de Marica Beligan. Piesă cu trei personaje (Radu Beligan în rolul lui Herb Tuckner). N-aș putea să scriu așa ca Simon: țesături de intrigi, acțiune. [redacted] literatură de colportaj. Decor realist, luxos, un portocal cu portocale reale, [redacted] un lămîi, un alt pom care face sîmburi înfipți în podea, climat californian, stropitoare și cutie poștală reale. Gongul se aude prin radio. Se mănîncă în realitate (Marguerite Duras) pe scenă, se bea, se dansează. Întotdeauna Naționalul a adoptat un stil realist, de aceea depășit de celelalte. Se aud și greieri (à la Stanislavski) seara, lumina fantastică, parcă dă căldura nopților subtropicale. Pernă, cearceaf, pătura pe pat. Scena e semicirculară (Sala „Amfiteatru"). Desene moderne în tablourile prezentate pe scenă. Uneori muzică stranie. Foarte exact joacă Beligan, fără mari diferențe

de tonalități. (Aud de niște aventuri
[redacted] amoroase cu Corina Chiriac, deși
e bătrîn, are și două fete. Dar s-ar
fi potolit.)
Nu am avut ce învăța de la piesă,
doar să zic: am reținut că unele re-
plici au fost strigate foarte tare (re-
gia Grigore Gonța; oare cum ar fi
regizat-o Cătălina Buzoianu?). Cît
de departe de Beckett!
literatură comercială. M-a impresio-
nat doar fastul condițiilor unui
scriitor american. Cît aș rîvni și eu
să am o mașină electrică de scris
(eu n-am nici mecanică), un birou
semicircular, telefon, mașină, și să
scriu în limba internațională: româ-
na. (Așa-i că niciodată? Hai, în-
curajați-mă, dacă aveți curaj!)
Comedie lacrimogenă! (Referitor la mine
și la piesa lui Simon)...
„Actorul", pe un text de Mircea Dinescu, a-
vînd ca protagonist pe Mihai Mălaimare,
vroiam să-l [redacted] mai de mult. [redacted] Trecuse în
turneu și pe la Craiova, dar l-am pierdut. (vizionez)
Spectacol de pantomimă, nu prea mai văzu-
sem pînă acum, sîmbătă 13 februarie,
orele 18-20. Muzică, lumini, puțin decor
(o valiză cu trusa de machiat, cîteva
veșminte actoricești), sunete foarte groase
de-ți înfundă urechea, sincronizare între
gesturi și muzică, aplauze și fluierături în-
registrate, Actorul se schimbă și machează
pe scenă. Textul face un mic istoric
al artei actorului, cîteva paralelisme. Mi
se pare dens, metaforic și la obiect. (În fi-
nal, o femeie schioapă din sală se ținea
după Mălaimare să-i dea flori, ăsta
se cam făcea că nu observă, publicul
rîdea înfundat de situația penibilă.
Se mima o dresură de purici, apoi — cel mai
frumos — [redacted] drumul actorului în cariera sa
(cu obstacole, cu biruințe și înfrîn-
geri). Făcea pe Arlechino, pe actorul tî-
năr și îmbătrînit. M-a făcut să com-
pătimesc această tagmă de artiști...
Duminică am plecat de la [redacted] la [redacted] 5 după
masa din Drumul Taberei, de la petrecere
ca să ajung la Teatrul Mic: „Diavolul
și bunul Dumnezeu", de Jean Paul Sartre:
18-21³⁰, deci trei ore jumate de ima-
ginar, cu 25 (!) de actori (cam neecono-
micos pentru un teatru), în regia lui
Silviu Purcărete. Cu Dan Condurache, cap
de afiș, Carmen Galin etc. Spectacol
frumos, complex, încărcat de filozofie, medi-
tații asupra existenței, idei forte, memorabile („Da-
că Dumnezeu există, omul e neant"... formida-
bilă...). Sartre s-a apropiat de marxism, unii
îl includ (după mine, cam forțat) [redacted] prin-
tre marxiști; de aceea e bine văzut în Est.
Piesei i se dă, în montarea bucureșteană, o
tentă mai antireligioasă, ironizatoare. Este
prezentat un IsusHristos din plastic, răstig-
nit, care atîrnă de niște [redacted] sfori. Cînd
este coborît și dezvelit i se vede sexul.
Expresii „indecente" pentru scena românească

(mai degrabă pentru „dogma" actuală): „Du[redacted]-te-n mă-ta!", „coaie" (deci n-au zis «testicule»), curvă, tîrfă ... Apoi scene în felul acesta: Catherine (Monica Ghiuță) destrăbălată, dezbrăcată, destul de sexi. Cruzime, violență. O femeie băgată într-o ladă. Învălmășeală pe scenă. Decorul se prelungește pe 1/3 din sală (astfel sala intră în scenă), un ochi uriaș care apare și dispare privește din culise. Mult mit și ocultism. În final piesa începea să mă plictisească, obosească. Venisem și amețit (cam) de la botez, urma să plec cu vreun tren de noapte. Și iar noaptea pe străzile Craiovei. [redacted] Îngrijorează acum securitatea persoanei [redacted], după eliberarea pușcăriașilor din închisori (cu excepția deținuților politici). Cică (un jurist): caz nemaiîntîlnit în istoria lumii, de clemență, pînă la zece ani.

Circulă, însă, următorul banc: Pușcăriașii nu au fost nici grațiați nici amnistiați, ci mutați din închisori mai mici într-una mai mare.

La «Albatros», m-anunță Ion Acsan, poemele din „Templu pentru privighetoare" nu pot apare separat ci în volum colectiv în [redacted] 1989. Deci, din ce în ce redus și amînat.
Ion Acsan: Nu se consideră nimic din ce ați publicat. Trebuie să debutați.
F S: (Rîd) N-ar fi mai bine să-mi public cărțile [redacted] în Franța?
I C: Nu se iau în considerație.

Rîd nervos. Măcar să reușesc să public eu în afară, să le bag în barbă, așa cum îmi fac ei mie, în zilele astea.

Ioneasca, Popeasca și Georgeasca [redacted].
Ioneasca vine obosită la servici. „Ce-ai dragă, de ce arăți așa?" o întreabă celelalte.
Ioneasca [redacted]: Ieri, după ce am venit de la servici, am cumpărat o sticlă de vin, am mîncat și băut cu Ionescu, și-apoi [redacted] să facem chestia aia. (ne-am dus) Ne dezbrăcăm noi, și cînd pun mîna pe coaiele lui Ionescu... reci! N-am putut să dorm de necaz toată noaptea.
Celelalte: Ce întîmplare!
A doua zi e rîndul Popeascăi să vină obosită la servici. „Ce-ai dragă, de ce arăți așa?", o întreabă celelalte.
Popeasca: Ieri, după ce am venit de la servici, am cumpărat o sticlă de vin, am mîncat și băut și Popescu, și-apoi ne-am dus să facem chestia aia. Ne dezbrăcăm noi, și cînd pun mîna pe coaiele lui Popescu... reci! N-am putut să dorm de necaz toată noaptea.
Celelalte: Ce întîmplare!
A treia zi apare Georgeasca cu ochiul vînat, șchiopătînd, deșelată. „Vai, vai!" exclamă celelalte. „Ce-ai pățit?"
Georgeasca: Am procedat și eu ca voi, dar cînd am pus mîna pe coaiele lui Georgescu erau... calde! Și i-am zis veselă: Ce bine că nu le ai și tu reci ca Ionescu și Popescu ...

Cînd să public și eu probleme nerezolvate în „Notices of the American Mathematical Society" sînt anunțat că se... desființează rubrica de „Queries"! (februarie 1988)... Pățanie care îmi amintește de tata-mare [redacted] de la Gorunești (nu știu de ce acum i-o zice „Bărcănești") care îmi povestea foarte normal că el a făcut șapte ani în clasa întîi, iar cînd să treacă în a doua s-a dărîmat școala!
Ghinionist ca și mine. Ne potrivim.

Fraze scurte la începutul „Crailor de Curtea-Veche[redacted]" ai lui Mateiu Caragiale, și foarte scurte, fluide. Limbaj bogat, plastic, poetizat, calofil. [redacted] Text sonor, fără poticneli. Verbele la [redacted] perfectul simplu. Romanul scris la persoana întîi. Personaje descheiate: Pirgu, Paradia, Pantazi, Raselica ... Mult balcanism. Ceva psihologie. Extrem de numeroase cuvintele rare sau învechite (cirac, chimită, giolar, rișcar, borviz, a se chichili, miambrul, bulibașă melenghi, marda opacită și pocăltită, etc.). Țesătură de culori. Proză dulce, metaforică, simpatică, fin ironică. Arhaisme cu nemiluita. Expresii vechi, [redacted] familiare, senzuale, sexi, ba parcă și naturaliste. Motto-uri din clasici francezi la fiecare început de capitol. Cultivă paradoxul. Vorbirea veche: coloare, vitiu, mosafiri (începutul de secol, nu?). Acțiune liniară.

Locul acțiunii: București (cîrciumi). Melancolie. Lasă spații albe printre paragrafe. Pe la jumătate se dedă la multe denumiri, nume proprii care artificializează textul, dar îl mai scoate din monotonia stilului.
Nimic forțat, totul curge. Excelent roman, am avut ce învăța. Mi-aș dori să pot scrie matein.
Destule turcisme, grecisme; adevărat culegător de folclor bastardul lui Caragiale. Dar după 50 de pagini prea dulcele dulcegării devin normale, adică mai puțin dulci, ori prea zaharoase.
Scris cu grijă, brodat romanul, tivit pe de margini și prin interior.
În final multe morți.

Eu fac un fel de subcronici, impresii [redacted] imediate de lectură comparată. Mă interesează: prin ce anume [redacted] rămîn [redacted] lucrările citite importante. De ce nu s-au perimat ca atîtea altele? Care este secretul biruinței peste timp?

DelaKeza mă anunță despre moartea lui Dan Verner. Nu pot să cred. Era în puterea vîrstei, 47 de ani. A jucat 15 ani la Craiova, actor. Era înalt, slab, bine făcut. Avea roluri de „domn". S-a căsătorit cu Mihaela Arsenescu. Apoi s-a mutat la Iași. Vinerea trecută DelaKeza a fost la el și l-a vizitat. Verner nu știa că are cancer (la stomac). A decedat sîmbă-

tă dimineata, la ora 5. În ziarul „Înainte" i se publică mici necrologuri de către foști prieteni. Îmi amintesc și eu de el, în roluri titulare deținute în câteva piese: „Mitică Popescu", „Vinovați fără vină", prezentate la Craiova. DelaKeza îmi mărturisește că i-a fost [redacted] amic...

Simt necesitatea unui jurnal.

—17.02.88

Ma Chère Traductrice,

Votre dernière lettre est arrivée assez vite: dans dix jours. Voilà, la poste fait des progrès!

Je tiens à vous féliciter de tout mon coeur pour l'obtentation du Diplôme de Doctorat. Dorénavant, vous vous dédierez, je pense, aux travaux de création. Nous pourrions continuer notre collaboration en littérature. Si le destin nous sourit... (Je vous demande pardon pour les services que je vous ai priés, mais d'ici je ne peux pas me dérouler... Vous comprenez bien la situation... mon situation, et celle des autres...) A mon avis, la Maison d'Edition indiquée l'autre fois n'a pas reçu mon envoi — car je n'ai aucune réponse d'elle. Peut-être, elle connaît un autre procédé de se faire recevoir mes manuscrits, il faut leur dire qu'ils sont à la manière d'Orwell („Animal Farm", „1984"). Biensûr, je ne me fais pas d'illusions, comme vous me conseillez prudemment. Mais, comme même, il faut essayer, il faut nous faire le devoir par rapport à nous-même. Si l'on n'essaie pas, l'on ne réussie pas.

Est-ce que l'autre revue („Limite") vous a-t-elle répondu? Écrire à cette rédaction qu'ici il est très difficile pour la publication... Que l'on envoie des poèmes en roumain et français.

En ce qui concerne les poèmes des „lois", je possède de vous toutes les pages traduites (2-105) une seule fois. Puis d'autres pages corrigées (la deuxième „traduction"). Il nous reste les [redacted] suivantes (selon votre pagination):

3, 7, 11, 13, 14, 18 (l'interview);
16-20, 22-25, 27, 28, 30-33, Audience chez Dieu, 35-40, 42-47, 49-67, 69, 71-75, 77-80, 91, 92, 97, 101, 103, 104.

Il n'est pas nécessaire d'écrire encore une fois les poèmes, mais seulement les vers qu'il faut modifier. Beaucoup d'eux n'ont qu'une, deux ou trois questions à résoudre.

Je suis très heureux d'apprendre que vous voulez venir en Roumanie. S'il vous plaît, annoncez-moi d'avant, tel que je puisse vous attendre. Qu'aimerez-vous visiter, faire...? Je veux me préparer.

Avec mes meilleurs voeux.

(Contactez la revue pour l'Est „L'autre Europe".)

—18.02.88

Cher Monsieur Bayart,

Je viens de recevoir votre enveloppe contenant la très belle revue <L'encrier>

(ses couvertures excellentes), vos paroles et autographe (pour lesquels je vous remercie beaucoup), le bulletin d'abonnement et le règlement sur les conditions du concours.

La revue commence par votre sourire gentil, et continue par des poèmes sensibles et nouvelles intéressantes. J'ai appris plusieurs adresses sur d'autres revues de poésies, genre littéraire que j'aime bien. Puis, des dessins modernes qui accompagnent les textes. Sa lecture est un plaisir pour moi. Au courrier des lecteurs j'ai eu la surprise de trouver une compatriote: Nadia-Cella Pop, que j'aimerais la connaître. Merci, Monsieur le Directeur de la publication et Président de l'APEPLA, Laurent Bayart, pour tout.

Je voudrais faire un abonnement à "L'Encrier" où j'apprendrais tant d'informations sur la vie littéraire française, et aussi je participerais aux concours („L'Encrier", „Robert Muller" etc.) mais, malheuresement, je ne possède pas de devises pour payer les frais de participation. Pourriez-vous faire une dérogation pour mon cas spécial? Je vous en prie.

Moi, je ne peux pas publier mes oeuvres écrites en roumain, c'est pourquoi j'ai commencé à créer en français (depuis 1982, quand j'ai travaillé au Maroc comme professeur coopérant de mathématiques, j'ai enseigné, biensûr, dans votre langue jolie), en espérant que les francophones vont m'éditer. Pour l'instant je n'ai pas de preuves.

Si mon manuscrit ne vous concerne pas (peut-être l'on ne sympathise pas mon style), s'il vous plaît, renvoyez-le à l'adresse: V.I. & M.L., revue „Limite", B.P. 225, Paris 19, ou bien à la Maison d'Edition „Ion Cusa" (parisienne, mais je ne connais non plus son adresse; peut-être, l'Organisation des Roumains immigrés).

Je vous donne la permission d'enlever des pages du volume (si vous le désirez).

Je me fais des illusions en croyant qu'au moins un de ces poèmes trouvera sa place dans votre revue. A mon avis, mon recueil d'antivers (non-vers) va se vendre assez bien, parce qu'il traite les „choses" poétique en dérision. Ionesco-même m'a apprécié l'antivolume antérieur: Le sens du non-sens, imprimé au Maroc en deux (!) éditions: 1983 et 1984; j'avais signé Ovidiu Florentin. Mais maintenant je reviens à mon vrai nom: Florentin Smarandache.

Avec amitié et, en attendant des élucidations sur mes questions, veuillez agréer, Cher Monsieur Bayart, mes meilleurs voeux pour la Nouvelle Année

Le Poète Smarandache (voir la photo)...

P.S. Est-ce que votre Association encourage les étrangers de s'exprimer en français?

Mă traversează o stare morbidă, un fel de „nu mai mă interesează nimic". O conștiință de noneu. Parcă aș fi un obiect. Întreaga viață subordonată operei.
Abandonat de toți.

Cher Monsieur Le Directeur de la Maison d'Edition „Albin Michel",
Dans les mois de décembre '87 et janvier '88, j'ai eu l'honneur d'envoyer chez vous, en vue de publication (eventuelle, biensûr), mes manuscrits en roumain „Le cercle vicieux" (roman) et „La patrie d'animaux" (pièce de théâtre), ayant 270, respectivement 30 pages. Ceux-ci sont à la manière d'Orwell, pas tout à fait („Animal Farm", „1984"), c'est une critique du totalitarisme. Je n'ai aucune réponse de vous. Est-ce que les avez-vous reçu? Je vous demande pardon pour cette question, j'ai l'impression que vous n'en avez rien touché, n'est-ce pas?
Dans le cas où vous serriez intéressé à eux, je voudrais vous les donner, mais par la poste ils n'arrivront pas car les enveloppes sont très lourdes (j'en suis sûr), et puis...
J'ai prié ma traductrice française (Dr. Chantal Signoret, 48 Rue des Cordeliers, 13100 Aix-en-Provence, France; tél. (16-42) 27-82-68) de vous contacter.
J'ai encore, sur le même sujet, d'autres écrits: „Le journal d'un Roumain désésperé", „Un monde à l'envers" et des poèmes (déjà traduits par Ch.S., et que se trouvent chez elle en France), en roumain tous.
De toute façon (peut-être ma situation misérable ne vous provoque aucun sentiment) accusez-moi, je vous en prie, réception de cette carte postale illustrée, comme, s'il y a le cas, de mes manuscrits. Et puis, votre décision en ce qui les concerne. Comment procéder pour les faire vous arriver à Paris, ces écrits?
Ignorez l'adresse de l'enveloppe. J'attends vos paroles sur le nom: Florentin Smarandache, Rue Rovine, Bl. H36, Ap. 19, Craiova, Roumanie. (Je suis professeur, mais depuis un an et demi je suis chomeur, je ne peux pas aller à l'étranger... Voir ma lettre publiée dans les „Notices of the American Mathematical Society", October, 1987, et également [redacted] Dr. Olof G. Tandberg, Secrétaire de l'Académie Suédoise des Sciences, Stockholm, qui s'est intéressé à mon cas malheureux.)
Merçi. Avec le plus grand respect,
P.S. Ici je suis interdit de publier...

- 19.02.88
Îmbrăcat în costum negru, cravată roșie, altfel sînt tratat. Reușesc de exemplu

să trimit lui Belliot în Spania, trecînd prin vamă, [redacted] un xerox al „generalizărilor" mele. Pentru un occidental este o banalitate, pentru un răsăritean un curaj și-un risc.

Am simțit neorientării în viață.

-20.02.88
Dedicație pe revista „Gamma", XXIX-XXX, Anul X, Nr. 1-2, Octombrie, 1987:
D-lui Rotaru Ion, admirația mea deosebită (chiar dacă în scrisori m-am dovedit un ... neobrăzat. Se mai iartă, nu-i așa? Ori sînteți intolerabil!) [vezi pp. 3, 8, 19, 20, 39, 41, 82].

Chers Messieurs H. Flammarion et S. Korter,
J'ai l'honneur de vous demander si votre Maison d'Edition serait de bonne humeur à publier certain de mes manuscrits où l'on critique virulentement la totalitarisme, à la manière d'Orwell:
• „Le cercle vicieu" (roman, 270 pages)
• „La patrie d'animaux" (pièce de théâtre, 30 pages)
• „Un monde à l'envers" (pièce de théâtre, 147 pages)
• „Dans l'empire du mal" (de la prose courte, 89 pages)
• „Le journal d'un Roumain désespéré" (journal intime, 350 pages)
Ce sont tous en [redacted] roumain. Dans le cas où le problème de la traduction sera mise pour vous, j'ose à vous recommander ma traductrice [Dr. Chantal Signoret, 48, rue des Cordeliers, 13100 Aix-en-Provence, France; tél. (16-42) 27-82-68]. Elle possède aussi mon recueil de vers „Lois de composition interne. Poèmes avec des „problèmes!" (120 pages), traduit déjà en français, les vers contenant des allusions à la tyrannie (j'ai également écrit des vers en français).
De toute façon, je vous prie de me répondre à cette carte postale illustrée dans une lettre sans en-tête (afin qu'elle puisse arriver chez moi). Je ne sais pas comment faire pour vous envoyer ces manuscrits.
Depuis deux ans je suis chomeur, je ne peux pas publier, ne peux pas aller au Congrès Internationaux (je suis mathématicien, mais j'ai publié des volumes de poésies en français et roumain sous le nom de plume Ovidiu Florentin – voir à la Bibliothèque Nationale de France, 23, rue du Conti, Paris).
Je suis désespéré, j'ai l'impression que je suis un raté. Je me sens persécuté, interdit, mes livres ont été mis [redacted] au rancart à la Bibliothèque de Rm. Vîlcea (1, rue Ana Ipătescu, le district de Vîlcea), ma région natale.
J'espère que vous comprenez ma situation malheureuse et m'aiderez à éditer quelque chose, à mon avis de bonne qualité. Biensûr, je peux changer ou

récrire selon vos opinions... Avec respect.

Am avut impresia că „O sută de ani de singurătate" a lui Gabriel Garcia [redacted] Márquez este profund antidictatorială, temă care mă apasă, mă pasionează de cîtăva vreme încoace. Mi-am format o idee despre dictaturile latino-americane. Mai vreau și altceva. M-am repezit în „O sută de ani de singurătate" convins că găsesc ceea ce căutam. Dar m-am înșelat. „Toamna patriarhului" m-a entuziasmat, forma parabolică, fantastică. Am scris imediat „Cercul vicios".

„O sută de ani de singurătate", pe lîngă puținul fantastic țîșnit din real, caracteristic lui García Márquez, culoarea locală spaniolo-americană, epicul dens, puținele descrieri, saga (mai mică) a unei familii și utopicul care pare [redacted] naturale ... m-a excitat mai mult fizic decît creativ. Am reținut că un personaj se numește Gerineldo Márquez, cam ca pe autor.

Doar intervenția guvernului în satul iluzoriu Macondo perturbă liniștea și bunăstarea locuitorilor, guvern care pretindea că îndreaptă lucrurile... Ce înseamnă și centralizarea: să-ți bagi nasul unde nu-ți fierbe oala!

Și Dante a fost florentin, Smarandache tot florentin este, cu [redacted] mica diferență că f este mare.

-21.02.88 (80)

Am reînceput lucrul la „Formarea Omului Nou", întrerupt de două luni. Am scris doar două acte. Următoarele două ar fi mai scurte. Am idei mai puține și mi-e teamă să nu mă repet. De fapt se vor asemăna întrucîtva cu „Patria de animale", „Cercul vicios" și „O lume întoarsă pe dos". Trebuie să le difer, să înnoiesc subiectul. [redacted] Dar bat pasul pe loc. Puțineicul.

Dacă [redacted] (stau să gîndesc), primele cuvinte și însăși dorința de a concepe o astfel de piesă de teatru mi-au venit încă din august, pe 08, anul trecut. Atunci am așternut primele fraze. Dar am abandonat repede, ca de obicei – cu toate că nu se poate spune că sînt un „laș" literar. Muncesc [redacted] pe brînci. Îmi consum viața, mă abțin de la plăcerile cotidiene, îmi impun să mă instruiesc pe mai departe, să mă profesionalizez. Îndur dispețurile celor din jur (sînt nerealizat „social"), ba mă dedau chiar [redacted] eu la autoironii ca să mă eliberez, să-i fac pe dușmani să se simtă puternici, mîndri de ei. Cînd dușmanii îmi sînt puternici devin și eu mai puternic. Am nevoie de adversari pe măsură.

Traian Nica mă anunță că „Sentiments fabriqués en laboratoire" se află la colonelul de securitate Șerban (dacă numele i-o fi real), ca să-l ia la purecat... Ceva aluziv ... vreun cuvînt sau vreo literă „nelalocul" lor...

Își pierd timpul de pomană. [redacted] Indicat ar fi să se ocupe cu lucruri mai serioase. Ori vor și ei ca-n felul acesta să aibă „activitate"?

Încep să-mi fiarbă mintea. Mă aprind.

Vreau să am o comportare de neamț, perfectă. Toate planurile mi le îndeplinesc punct cu punct, tot ce depinde de mine. Îmi notez pe hîrtie [redacted] ce am de făcut în [redacted] ziua următoare, ce am în perspectivă, apoi le tai pe rînd. Să fiu corect, punctual la secundă, absolut, ireproșabil. Demn. Planificat. Neezitant. Admirat. Spre țel.

- 22.02.88

Nu îmi găsesc un loc în viață, în antisocietatea noastră. Din nou purtat pe drumuri pe la oficialități. Amînat. Promisiuni. Stau în sala de lectură și mi-e frig la picioare. Nu știam ce m-așteaptă aici? Așa-mi trebuie!! Pe unde mă duc, peste tot cad de prost.

Va trebui să mă întrec pe mine. Sînt un bolnav literar.

Chiar dacă sînt nemulțumit de societate, sînt obligat să fac pe mulțumitul.

Urmărit și anchetat de securitate ([redacted] cpt. Velișcu) care pretinde că mă „ajută". Întrebarea este: la ce? La mai rău?" Nu mi-am dat seama unde vor să bată. Ce vor (să afle?) de la mine? Ce au cu mine? Sau le-am scăpat de sub supraveghere fiind fără servici și cine știe ce aș fi făcut, ori le e teamă să nu devin un „caz" ca Dan Petrescu de la Iași, profesor și el, șomer și el tot de la 32 de ani începînd...

Or să-mi plătească ei suferințele acestor patru ani, cu vîrf și îndesat. N-o să mă las ușor călcat în picioare. Îmi voi vinde scump pielea. Cu orice [redacted]: moarte, bătaie, închisoare. Sînt deja un [redacted] gunoi.

Nu-i mai suport, pot să-mi dea miere.

[redacted]

Ah, cum aș mai divorța de femeia aceasta frigidă! Bătrînicioasă. Distantă. Fără afectivitate. Nesenzuală. Nefeminină. Nici frumoasă, nici bogată. Nu știu ce dracu am văzut la ea, nepriceput cum sînt la fuste, timid și bleg, m-a dus de nas cum a vrut. Cred că n-are suflet în ea, o fi extraterestră. Seamănă cu mă-sa, cu gura largă. Neatrăgătoare. Nu-ți provoacă nici o poftă. Aș pleca și-aș lăsa-o să facă ce dorește. Să n-o mai văd, ființa asta de gen neutru. Să se mărite cu altul, să uit de ea. Atîta gheață [redacted] de femeie la [redacted] treizeci de ani.

Convorbirea de la ora zece cu acest căpitan de securitate m-a indispus pentru toată ziua.

- 23.02.88

Muncesc ca un sclav pe manuscrise, ciorne, le selecționez, le clasez și reclasez, le expedi-

ez și reexpediez pe la terțe reviste — nimeni nu le publică. Toți mă-njură. Reușesc să-mi atrag numai apostrofări.

Copiez ca un habotnic scrisorile în jurnal. Timp irosit, nervi consumați.

Stimate D-le Ion Acsan,
Așa cum v-am promis la telefon vă trimit un volum de peste o sută de poeme pentru editură. Dacă aveți puțină bunăvoință ați putea găsi poeme cel puțin pentru un ciclu — este genul care am simțit că vă place Dvs. Am vorbit la telefon și cu D-l Ion Nistor.
Cînd voi mai avea drum prin București voi trece pe la editură.
Întrucît cele nouă cărți publicate pînă în prezent nu se iau în considerare, deci pseudonimul Ovidiu Florentin s-a născut mort, doresc să semnez de acum înainte cu numele real FLORENTIN SMARANDACHE — chiar dacă ați zis că este nepoetic. Poate o să mai scriu și altceva, de exemplu roman.
Voi depune și eu un manuscris la „Ion Creangă", mă puteți recomanda?
Volumul de față are titlul „Sentimente fabricate în laborator", dar dacă nu vă place, l-am putea numi „Simfonie în lemn de nucă" ori „Cîntec pentru privighetoare"... Cîteva poezii au fost publicate prin „Ramuri".

Nu se găsesc coli de scris. Nici nu mai știi ce se găsește în țara asta.

Îmi place somptuozitatea stilistică, limbajul bogat, plastic, matein: cuvinte [redacted] - rare, colorate, neologisme și arhaisme, expresii deocheate, directe, idei dense și dese, metafore, filozofie, meditații. Cuvintele pline să nu se repete decît foarte puțin și la distanță textuală mare.

-24.02.88

Eugen Barbu e un milițian literar.

Uh, mortăciunea asta de nevastă, femeie de paie. N-o mai sufăr, cu răceala ei, de sticlă. Mofluză. Respingătoare.
Din cauza ei sînt un nenorocit. Am ascultat de ea. De felul meu sînt ușor influențabil, ceea ce nu e bine. Oscilant. Nestabil.

Muncă de ocnaș cu gongile mele literaro-matematice.
Cu cît înveți mai mult cu atît ești mai depreciat de societate.

Ascult cu sfințenie toate emisiunile culturale de la „Europa liberă" și «Actualitatea românească». Mă inspir în unele lucrări.

De două ori consecutiv nimeresc același loc

în sala de lectură, 67. Coincidență, sau...

Uf, prin orașul ăsta trec numai morți cu muzică. Fanfară. Marșuri funebre. E trist.

Să scriu minuțios ca un ceasornicar.

Trimit zeci, sute, mii, zeci de mii de scrisori. Mîine, de pildă, expediez unsprezece în Franța, pe la reviste de poezie. O sută [redacted] douăzeci și unu de lei mă costă. Parcă văd că n-o să primesc nici un răspuns. Muncesc ca un sisif. Mă suprasolicit. Mă surmenez. Sînt într-un surmenaj permanent. M-am obișnuit. În fiecare seară îmi fac bilanțul zilei: ce am realizat astăzi? Cu cît am înaintat spre nemărginire?
Mă avînt în acțiuni și proiecte imposibile, obositoare.

Chère Rédaction [„Art et poésie" (Henry Meillant), „Clair de terre" (J. Chassac), „Noreal" (Claude Le Roy), „Poetic" (François Labbé), „Promethe" (Octave Prour), „Le Borée" (P-E. Rollez), „L'hermine litteraire", „La pensée française", „Cahiers des Arts", „Aeda", „Elan" (Louis Lippens)],
J'ai l'honneur et le plaisir d'envoyer pour votre revue certain de mes poèmes, s'il est possible en vue de publication.
J'ai pris connaissance de l'existence de votre revue grâce à l'amabilité du poète Laurent Bayart, l'éditeur de „L'Encrier" (46, rue des Anémones, 67450 Mundolsheim, France), qui m'a envoyé [redacted] quelques issues et informations concernant la poésie actuelle en France.
Je suis Roumain, mais j'écris en français.
J'aimerais que vous me contactiez en vous exprimant les opinions sur mes antivers à l'adresse [..] et en me transmettrant d'autres renseignements sur vos activités poétiques et rédactionnelles. Merçi.
(Si mon style n'est pas convenable ... je vous demande pardon.)
Avec mes meilleurs voeux [..].

Am compus epistola de mai sus, de altfel [redacted] obișnuită, pe o ciornă, apoi am copiat-o de unsprezece ori (!) pentru fiecare dintre cei unsprezece destinatari francezi, toate la fel; două-trei ore am copiat, ca un [redacted] elev pedepsit de profesor că nu și-a învățat lecția; [redacted] francezii sînt năzuroși, și nu se făcea să le scriu ... la indigo! Și-așa poemele sînt xerografiate. Să vedem cum le-or primi. Între 2-4 poeme [redacted] la fiecare.
Apoi scrisoarea am mai copiat-o încă o dată în jurnal. Deci scrisă de ... treisprezece ori! (Ciorna am păstrat-o în dosarele mele de „atelier", literar și matematic, amestecat.)

Efort irosit? Să așteptăm roadele... Sau eșuarea (pentru a nu știu câta oară!)" Încerc. Încerc. Încerc peste tot și [redacted] reușesc nicăieri.
Ce ziceți, aș merita puțină recunoștință pentru munca depusă? (Vă și aud răspunzînd: NU.) Succesul nu depinde de truda sterilă ci de talent. (Astăzi depinde de pile.) Agonizez?

Nevasta nu-mi face mîncare, zice ea nu gătește decît cînd e Mihai. Consumăm conserve, ouă în tigaie, brînză, salam (cînd se mai găsesc), ceai, pîine, usturoi.
Zice că nu se simte în siguranță cu mine, că nu sînt bărbat ci copil, că ea are doi copii: unul mare, eu, și unul mic, Mihai. „Ești prea serioasă și nu-ți stă bine", îi replic.

- 25.02.88
Azi mi-au dat 79 în sala de lectură. Cînd l-am văzut întors pe dos cum era am crezut că e tot numărul 67. Numărul diavolului (asta fiindcă de vreo trei zile citesc „Maestrul și Margareta", de Bulgakov, la sală; nefiind încadrat nu am voie să împrumut cărți la domiciliu, [redacted] mă chinuiesc așadar prin sala de lectură — bine că nu mă interzic și aici! i-aș vedea în stare!!)...

Sufletul meu e vîndut scrisului, și nimeni nu mă poate corupe. Sînt un nefericit.

Din nou securitatea. Căpitanul Velișcu îmi propune un umil post de profesoraș la Leu, în locul unuia care a murit! Deci om de umplutură, milogul lor! Îmi vorbea cu un zîmbet superior, parcă ar fi vrut să spună, ce știi tu, copilule, ce afaceri învîrtim noi...
Sesizările mele au fost mușamalizate, bineînțeles. Și-a [redacted] tras fiecare partea sa.
Vor probabil să m-angajeze ca să-mi ocupe timpul, le e frică de timpul meu liber, aș putea să scriu împotriva lor (ceea ce și fac! dar presupun că nu se știe).
Vor probabil să m-angajeze ca să mă poată supraveghea (sînt un potențial disident ca de altfel orice locuitor al României), ca să nu mai pot trimite lucrări în afară netrecute prin COM (Consiliul Oamenilor Muncii, ce mai consilii! și ce mai oameni, ai suferinței!) — asta s-o creadă ei!, să nu mai am vreme pentru corespondență și „relații" cu străinii, să-mi astupe gura să nu mai fac gălăgie că foști colegi de-ai mei repetenți, slabi și f. slabi au posturi în oraș[redacted]. Velișcu n-a mai adus vorba de „reclamația" mea. A folosit-o ca să-i aibă la mînă pe inspectori. Mi-a dat de înțeles că nici la congrese n-o să pot participa. Mi-a răspuns printr-un

da care însemna de fapt nu („dacă o să vă dovediți un profesor bun, sîrguincios...", palavre cu care sînt obișnuit).
Oricît m-ar urmări ei, gîndurile mele nu le pot ghici. Și gîndesc împotriva lor, îi urăsc.
Asta le e stilul, cu amăgiri și promisiuni ca să calmeze spiritele, un calm artificial. Le e teamă de nemulțumirea poporului. (Așadar, intîlnirea cu diavolul s-a produs.)

Nici geniile nu sînt recunoscute unanim, dar... personalitățile politice!

-26.02.88

Garcia Márquez a creat un univers, macondian, diferit, puțin utopic. În „O lume întoarsă pe dos" eu am recreat universul groazei și-al ridicolului. Nu mai vorbesc de „Patria de animale".

-27.02.88

Zaharia Stancu s-a tradus în 47 de limbi (deținea puterea literară: Președinte al Uniunii Scriitorilor, ideolog, literatură „angajată" în [redacted] social...). Era considerat atunci cel mai mare scriitor român. I-a venit însă rîndul să cadă în desuetitudine. Nu prea se mai aude de el. (Pe vremea lui, cititorii erau obligați să audă de el.)

Căpitanul Velișcu mă amenință că, dacă nu accept ce-mi oferă Inspectoratul aliat cu Securitatea, adică în cazul că nu mă las marginalizat la Leu, cum vor ei, „o să fie mai rău". Îi cred în stare de orice!

În vizită de familie la Valer Delakeza. Confort, magnetofon, pick-up, două televizoare dintre care unul în culori („Ni se pare așa sărac cînd ne uităm pe alb-negru", zice soție-sa), mochetă în hol, lumină de intensitate variabilă; protocolari, oficiali. Aflu că Teatrul Național din Craiova o să aibă un nou director, în persoana lui Emil Boroghină (cam umbla el cu politica și cu hau hau, se pre-ocupa de liceul Bălcescu la Cîntarea României — l-am tot văzut cînd eram acolo —), un nou secretar literar, Patrel Berceanu — ăsta a luat niște premii UTC pe la poezie. Petre Gheorghiu-Dolj a ajuns, după șase luni de lagăr în Austria, la Los Angeles. E fericit omul. Nu va mai fi actor, dar se pricepea la o mie una de chestii, făcea și poze...
Delakeza joacă de la 12 ani pe scena craioveană, din 1954, [redacted] îmi mărturisește, l-a [redacted], o actriță de pe stradă, aveau (luat) nevoie de un copil într-o piesă. [redacted] O activitate de 33 de ani. A făcut și pe figurantul, actor corp balet, actor. Are o barbă respectabilă, cam albită. Nevastă-sa, Adriana, e cu zece ani mai tînără, a luat-o studentă.

Au o singură fată, Oana, căreia nu-i place să se facă actriță, parcă tot la ISE ar merge, ca maică-sa. Rolurile sînt distribuite peste tot, prin pile, cunoștințe. O piesă [redacted] se pregătește în cel mult trei luni (pe vremea lui Ciulei durau și doi ani, se lucra asupra fineței). Se fac în jur de 50 de repetiții. Piesele sînt aprobate de o comisie din Comitetul Central, care-și bagă nasul peste tot, cu excepția pieselor pentru copii — se presupune că ele nu au implicații politice. E criză și de actori tineri, sub 30 de ani. IATC-ul nu produce mai mult de 3-5 actori pe promoție, repartizați toți în același oraș. Apoi mai există teatrele muncitorești, amatorism mult, din fericire se mai ocupă cîte un „delegat" profesionist de ei. Autorii sînt greu acceptați, de obicei [redacted] consacrații. Un autor își trimite piesa pe la toate teatrele care pot să o joace simultan — neînvinuit. Dreptul de autor este de 4% din încasări.
Actorii au voie să taie din piesă, dar nu să adauge. Nici improvizațiile nu sînt admise, decît dacă printr-un lapsus actorul nu-și mai amintește rolul și n-aude nici sufleorul. Regizorul își permite să nu respecte indicațiile dramaturgului, analog actorul.

Trecuți pe autofinanțare, actorii nu-și mai iau salariile, Delakeza pierde lunar 1000 de lei. E nemulțumit. 3800 în loc de 4800 de lei, spune. Îi călăresc pe copii, militari etc., altfel nici atît n-ar lua.
Decorul și costumele sînt scumpe. Ele sînt concepute de scenograf. Cică aveau o [redacted] garderobă superbă în subsolul teatrului, dar au terminat-o. Au tăiat din rochii, pantaloni să-și facă alte costume pentru piese noi. Le-au prăpădit complet. Nu li se mai dau fonduri pentru machiaj etc. Criză în teatru. Vor să se ajungă la auto... desființare?
Îmi dau seama că n-am nici o șansă [redacted] ca vreo piesă de-a mea să vadă luminile rampei aici, cel puțin pentru o bună perioadă de timp.
„Puterea și adevărul", de Titus Popovici, se joacă fără vreun pic de succes de public, copii aduși cu forța, care ies în timpul spectacolului.
„Familia", de Dina Cocea, se joacă mai mult grație poziției sociale, a funcției pe care o deține. Zice-se că nu prea are text.

Căsătoria a devenit o instituție, te duci acasă ca la serviciu. Nu mai sînt sentimentele de la început, adierile și frămîntarea sufletului. Un profesionalist devii.

Mihai are 6 ani și 10 luni pe-acasă, dar în tren are 5 ani, și pe mașină. Merită să fii cinstit în țara hoți-lor? (eliberați recent)...

- 28.02.88

Test propus de Mircea Toma, psiholog, în „Știință și tehnică", suplimentul, privind orientarea profesională (mai mult de cultură generală, sau reorientare - în cazul meu -).
Performanțe: Matematică, Română, Filozofie, Istorie, Economie politică
Mediu: Arte plastice, Muzică cultă, limbi străine (franceză și engleză) (literatură), Astronomie, Biologie, Fotoamatorism.
Inferior: Fizică, Chimie, Geografie, Literatură universală, Teoria muzicii, Anatomie, Botanică, Turism, Turism montan, limbi străine (gramatică).
Chestiuni care par și paradoxale, de exemplu am scris două volume de versuri în franceză, deși am ieșit „inferior" la gramatică, nu-mi place deloc economia politică și prea puțin istoria (cu excepția celei... contemporane!) dar ies cu „performanțe". Biologia și astronomia îmi sînt indiferente, meritam mai puțin. Foto am făcut cu Ely cînd eram studenți.
Așa încît [redacted] mi se recomandă:
1) orientare spre domenii abstract-speculative
2) orientare general umanistă (medic, profesor, psiholog)
3) orientare artistică
în această ordine. Ceea ce, recunosc, [redacted] sînt în concordanță cu aspirațiile și înclinațiile mele, în special prima 'domenii abstract-speculative'. [Cînd îmi amintesc că însuși Al. Oprea remarcase că scriu o poezie abstractă..., că matematica este destul de abstractă, că romanul și piesele de teatru sînt niște parabole, evenimente ideale și idealizate (negativ!), desfășurate în imaginar... îi dau dreptate lui Mircea Toma. Dar cu o rezervă, testele sînt relative și ele.]
Și încă o caracteristică: sînt la limita inferioară a tendinței de a mă angaja în situații riscante. De asemenea reală, mi se potrivește ca o mănușă.

Telefonez lui Ion Rotaru. A primit scrisorile mele [redacted] III și IV, zice că e ocupat, dar îmi va răspunde. Prin luna mai vine la Craiova cu lucrările studenților. Îmi spune că a vorbit cu Radu Miron, că-i place matematica pură (probabil pentru poezia ei), dar se pise (expresia lui) pe cealaltă (referindu-se la încercările lui Solomon Marcus) — asta ca o replică la durerea mea în cot (și în fund) față de literatură! Ne tragem de cravată reci-

poc, ne muşcăm cu veselie!
Dar la telefon s-au schimbat rolurile: eu rezervat, zâmbitor mi-am cerut scuze pentru tonul [redacted] misivelor mele către universitar; el agasant. Mi-a „propus" să scriu un roman despre Brâncuşi (poante de-ale mele). Eu foarte rezonabil. O să-mi cer scuze c-am fost politicos şi nu i-am adresat nici o murdărie (cum îmi e stilul).

O săptămînă de zile m-am chinuit prin sălile [redacted] de lectură ale Bibliotecii Judeţene Dolj (fosta Municipală, din casa Elenei Farago donată statului) să-l citesc pe Bulgakov „Maestrul şi Margareta". M-a delectat, în special primul volum, al doilea devenise obişnuit — curiozitatea nu rezistă la întindere [redacted] mare, dacă surpriza nu se schimbă.
Ultimele 3-4 rînduri de la sfîrşitul unui capitol sînt reluate în capitolul următor (pentru continuitate?). La primul volum rîdeam să mă sparg, de unul singur, în sala de lectură, mă abţineam, mai pufneam, toţi ceilalţi [redacted] se întorceau enervaţi spre mine.
Capitolele au cîte un titlu. Autorul intervine în text. Mult fantastic.
Ordinea împietrită a lui Stalin e spartă.

Televizorul meu cred că s-a defectat pe români, cum îi dau drumul văd acelaşi om vorbind.

Teste după Dominique Chalvin „L'affirmation de soi": [redacted]

Încrederea în sine: Posibilitate de a face faţă problemelor vieţii, deşi nu totdeauna prefer o confruntare directă şi ofensivă cu aceasta. Eşecurile se pot datora parţial dezinteresului pentru pregătirea generală. Resimt viaţa ca pe o luptă.
Atitudine expectativă: Aştept momentul [redacted] potrivit", prefer rolurile de culise mă ascund, urmăresc clipa prielnică în loc să spun ce am de spus în mod direct. Schimb bucuros cuvîntul după interlocutor. Îmi place să fiu aproape de cei mari, să cunosc amănunte ignorate de ceilalţi intenţii ascunse. Caut să dau pe faţă, să nu ştie lumea, să întorc îndemînatic totul în favoarea mea sau joc cu plăcere roluri străine. Dacă manevrele ies la lumină, ceilalţi nu vor mai avea încredere niciodată în mine, există riscul să fiu marginalizat.

Sînt impulsiv, brutal, recurg la comportamente agresive.
Trebuie să cunoşti personalitatea celorlalţi ca să nu fii învins.

Evaluarea personalităţii: îmi afirm cu mai puţin curaj opiniile, sînt mai puţin comunicativ, optimist. Spiritul critic şi autocritic [redacted] se pare că [redacted] (îmi) frânează i-

[redacted] nitiativele. În grup am o poziție rezervată, mă angajez cu dificultate în inițiative [redacted], caracterizîndu-mă prin nemulțumire și irascibilitate. Sînt meticulos, uneori pînă la pedanterie, îmi exteriorizez trăirile afective limitat.

<u>Maturizare socio-afectivă</u>: ușoară nematurizare emoțională.

<u>Caracter</u>: Plăcere de a domina pe cei din jur, dar acest neajuns îl simt doar familia și prietenii. Față de ceilalți mă stăpînesc. Enunțînd o părere, nu mă gîndesc la impresia pe care o fac celor din jur. Aceștia mă evită uneori, din teamă de a nu mă jigni. (Părerea celor din jur.)

[redacted] Am un caracter dificil. Sînt foarte încăpățînat. Nu suport glumele la adresa mea. Critic adesea atitudinea altora și îmi impun punctul de vedere cu dîrzenie. Mă înfurii dacă nu mi se dă ascultare, de aceea am puțini prieteni. (Cum sînt în realitate.)

<u>Echilibrul (fizic, psihic, social)</u>: Personalitate cu adevărat „bine echilibrată", reacționez normal la necazurile vieții cotidiene, știind să mă adaptez rapid la schimbări. Sînt suplu, maleabil, într-un cuvînt, modern.
[Cred totuși că sînt un dezechilibrat!]

<u>Procedeul de</u> [redacted] <u>învățare</u>: Este bun în proporție de 75%.

Am un comportament creator.
Sînt receptibil la nou mergînd pînă la snobism.

<u>Potențial creator</u>: Deosebit de bun.
[Mă cam surprinde plăcut. Credeam că [redacted] îmi impun.]

Am gust marcant pentru intimitate, sentimental în secret, adesea anxios și cu insomnie; mare tensiune mintală, concentrare. Ambițios în plan intelectual, dar cu dese nerealizări; nu am îndemînare și simțul concretului.

<u>În cunoașterelor</u> [redacted] <u>semenilor</u>: Am ezitări. Deși am un număr de intuiții bune, fac greșeli de apreciere. (Să fii prudent în aprecierile pe care le faci asupra altor persoane.)

– 29.02.88

Acum patru ani mă bucuram că februarie are 29 de zile. În prezent nu, deoarece e o zi de suferință în plus.

M-am săturat să tot joc roluri de prost.

Jocurile Olimpice de Iarnă de la Calgary (Canada). Aici trebuia să merg eu, acum doi ani, la [redacted] „Stress Conference".

Mihai s-a făcut mare, merge la grădiniță

și dă mărțișoare la fetițe. Ely e curioasă să știe cum arată fetițele care-i plac lui. [redacted]

Apa este murdară [redacted], care vine la robinet roșiatică (semn al ideologiei atotrăzbindite?)! În cadă rămîne nisip pe fund. Dellakeza îmi spunea că familia lui bea numai apă minerală. Sînt multe cazuri de infecții renale. Soacră-mea a fost, de exemplu, de două ori operată de piatră la rinichi.

Astăzi n-am făcut nimic, m-au durut ochii toată ziua. Trebuie să port ochelarii permanent? Victor mi-a spus că miopia crește repede dacă nu-i porți. El a ajuns la -3,5.

Mircea Cornișteanu și Mihai Manolescu are [redacted], cică, o oarecare vogă în prezent și în teatru. De aceea, sînt „împrumutați" ([redacted] detașați?) pentru montări regizorale și în București. De pildă, primul, l-am văzut pe un afiș la „Bulandra". Eu îl prefer pe-al doilea, mai tînăr și mai imaginar.
Cornișteanu i-a dat ideea lui Băiesu ca avocatul din „Presul" să stea în ladă. I-a plăcut autorului. Băiesu a fost încîntat de viziunea regizorală craioveană. Ajunsă deja la 120 reprezentații.

Azi împlinesc un an jumătate de șomaj. Număr zilele ca de la nașterea lui Christos.

Aș vrea să fiu într-un azil, unde să stau să scriu și să citesc.

Sînt dereglat sexual? Mereu nemulțumit? Mereu pofticios?
Constatați că am numai calități... negative.

-01.03.88
E unu jumate noaptea. Aseară m-am culcat la ora nouă, lucru rar pentru mine, obosit de necazuri și gînduri rele (nu este o metaforă). Am dormit bine și mă simt întremat. În dormitor e un miros ca de praf, urît. Deschid fereastra. Se face frig. Mi-e o sete. Ard pe dinăuntru și trebuie să mai sting dorul din suflet. Dor de ducă. Lapte n-am mai băut de mult. Iar se găsește foarte greu, [redacted] și ca să prinzi trebuie să te duci la coadă de la ora cinci. Cum eu mă culc de obicei pe la doisprezece noaptea, cînd mă trezesc brusc parcă îmi rupe cineva ființa, mă sparge în bucăți.

Ely zice că sînt gurmand și-am o mare poftă. M-am îngrășat mereu.

Nu știu dacă pînă acum <u>am scris</u> sau <u>am comis</u> literatură?

Spectatorilor, cel mai mult, le plac me-

lodramele: şi râs şi plâns, aşa cum e în viaţă.

Cher Monsieur le Professeur Guy,
Je vous remercie pour votre lettre du 08.02.88 et pour tout. Je m'excuse, peut-être, pour ma lettre antérieure, insolente.
Le 02.11.87 je vous ai envoyé 22 problèmes nonrésolus car j'avais vu que vous avez publié dans le „Monthly" des énnoncés sous la forme écrite par moi. C'est pour cela que je les ai envoyé chez vous. Je vous prie de les feuilleter un peu et me dire lesquels vous paraissent plus intéressants afin que je les écrive sous la forme demandée par vos guidelines.
J'ai compris dès le début que mon travail „No rectangular triangle ..." n'a pas utilisé la solution entière générale de l'équation diophantyne donnée (mais j'avais utilisé un résultat faux de Sierpinski).
J'attends votre réponse sur mon problème concernant les suites entières satisfaisant certaines congruences (dont vous m'écrivez). Je vais faire des modifications si vous me les exigez.
Les problèmes nonrésolus de „Gamma" vous ont été envoyés afin d'apprendre vos opinions, mais je me suis rapporté aux 22 problèmes déjà expédiés.
En ce qui concerne mon affirmation hâtive sur les anglo-saxones, j'avais pensé à M. Loren C. Larsen qui m'a retourné ma lettre où j'avais écrit que je faisais la grève de la faim. C'est comme une injure.
Excusez-moi de vous écrire recto-verso j'espère que cette lettre vous arrivera. Toujours je tremble, pour chaqu'une — je ne suis pas sûr si elle arrive ou bien est arrêtée... Chaque fois j'envoie mes oeuvre en hâte afin qu'elles soient en sigurance à l'étranger. Voyez-vous, des problèmes que dans un pays libre ne se posent pas...
Je voudrais [redacted] publier un livre de problèmes nonrésolus à mon compte, en anglais. Vous êtes le seul à pouvoir me donner des reinseignements, j'aimerais qu'ils [redacted] soient originaux et corrects. Je pourrais vous envoyer tout le manuscrit mais dans le cas où il ne vous derrange pas. J'aimerais avoir une préface de vous.
Il est difficile pour moi de consulter des revues étrangères car elles ne sont plus achetées ici.
(*) Je vous prie d'annoncer l'American Mathematical Society Human Rights Commettee car je n'aurai aucune chance de me réaliser ici car je suis encore chômeur, je n'ai pas le droit d'aller à l'étranger, dans les revues de Craiova on a interdit mon nom, à l'étranger j'envoie mes travaux ayant un certain risque, dans ma région natale Vîlcea mes livres de mathématiques et de poèmes

ont été mis au rancart pour des raisons inexplicables (Bibliothèque du District Vilcea, Rm. Vilcea, 1, rue Ana Ipătescu, Code 1000)...

Je veux émigrer afin d'être libre, d'écrire n'importe quoi, de collaborer avec n'importe qui, sans être suivi par la Police, sans vivre avec peur, sans que mes lettres n'arrivent pas ou bien arrivent ouvertes, pouvoir téléphoner à n'importe qui, aller à n'importe quel congrès. Maintenant, grâce à la pression internationale je pense, on essaie à me marginaliser me donnant de mauvais postes de travail, hors de Craïova. Ils m'ont menacé que, si je n'accepte pas, j'aurai du mal. (Qu'est-ce que pourrais être pire que ça?)

D'après ma protestation il sera presque impossible pour moi de me rendre à l'étranger. Depuis le premier septembre 1986, quand j'ai commencé mon chômage, je n'ai eu aucune aide de chômeur (ici on ne nous en accorde pas).

Je suis marié et j'ai un enfant âgé de 7 ans. Moi et ma famille n'aurons aucun future. Que pourrais-je offrire à mon enfant quand moi-même à peine vis?!

N'ayant rien à faire, j'ai écrit un roman („Le cercle vicieux"), deux pièces de théâtre („Un monde à l'envers" [redacted], „La patrie d'animaux"), un recueil de prose courte („Dans l'empire du mal"), „Le journal d'un Roumain désespéré" (journal intime) dans la manière d'Orwell, le grand visionaire anglais, que vous biensûr connaissez, comme Ionesco, Kafka, Musil contre le totalitarism et les dictatures. Je les ai composé en cachette, j'aimerais les faire parvenir en Occident afin d'être publiés, mais je ne sais pas comment procéder. (Ils sont tous en roumain.) Voilà, donc, je ne peux plus penser, je suis un démirate en mathématiques „grâce" à eux, je pleure sur le papier mes malheurs. (Cela n'est pas une [redacted] métaphore.)

J'ai besoin d'un certificat de travail (Labor Certification) des Etats-Unis (le seul pays qui pourrait [redacted] m'aider en avoir une certaine influence sur notre gouvernement), émis par un patron (institution publique) et accepté par le Département d'Emigration et Naturalisation Américain, qui l'envoie à l'Ambassade Américaine de Bucarest, et celle-ci en m'annonçant. (J'ai pris ces renseignements de l'Ambassade Américaine de Bucarest.) J'accepte à travailler n'importe quoi: professeur (premier ou second [redacted] cycle), traducteur (français, anglais, roumain), dans la recherche, à l'université, ou même balayeur dans la rue, laveur des assiettes dans un restaurant etc., donc n'importe quoi, mais je veux être libre afin de pouvoir publier mes idées, de collaborer avec n'importe

quelle personne, d'aller aux Congrès et Conférences etc. Vous me comprenez. Envoyez, je vous en prie, des photocopies de cette lettre [les pages 2-4, en commençant par l'étoile (*) indiquée sur la page 2] à l'American Mathematical Society Human Rights Committee, tels qu'ils m'aide. Merci.
Même si pour le présent les authorités roumaines vont tranquilliser ma situation, à l'avenir elles vont me persécuter — quand personne n'y s'intéressera plus, je les connais bien. S'il vous plaît, ignorez la première page, mise comme cloison contre la censure. Répondez-moi à toutes ces questions sur la vielle adresse. Merci beaucoup. F. Smarandache.

Hitler a fost un mare actor de a reușit să atragă atîta lume de partea sa. Mereu trebuie să fii actor, ca profesor, ca sportiv, ca om politic, ca director, șef.

Îmi amărăsc viața în mizeria de-aici.

Mihai îmi povestește ce face la grăniță. Tovarășa le-a spus că „nu există Dumnezeu". Și-atunci mă-ntreabă mirat Mihai: „Dar cînd se enervează tovarășa, de ce zice <Doamne, Dumnezeule>?!"...
Mihai a învățat să se dedubleze, să fie altul. Știe că sînt întrebări la care trebuie să răspundă într-un fel la școală și altfel (opusul) acasă.

- 02.03.88
De cîtva timp am o durere groaznică în cur față de literatura română contemporană, devenită dictatorială, apanaj al cîtorva privilegiați ai oficialităților. Numai ei publică, numai ei au idei, numai ei crează, numai ei, numai ei...

Cred că exercit un puternic efect asupra proceselor psihice, de [redacted] activare spirituală, prin intensele trăiri pe care le am, prin nemărginita bucurie resimțită după fiecare mic succes sau îndeplinire: îmi încordez pumnii, sîngele mi se urcă în față, devin roșu, stau încordat cîteva secunde, îmi imaginez succese mai mari, le văd în fața ochilor, figura mi se strîmbă, un zîmbet [redacted] brusc, mai degrabă rînjet de fiară care-și arată colții și se-nfige în pradă, o căldură îmi furnică trupul, renasc, îmi piere oboseala, îmi revine optimismul...
Autosugestia mai mă ține în [redacted] priză, mai sper. Și sugestia celor din jur (c-aș fi o „capacitate", dar societatea mi-e ostilă). Ca antrenamentul autogen al lui Schultz. Mă autohipnotizez, visez cu ochii deschiși ca un drogat. Îmi frec palmele cu viteză. Mă tonifică. Doresc cu tot trupul și ființa mea. Mă leapăd de dureri, le înfrîng prin aceste trăiri care observ că s-au transmis și lui Mihai.
- 03.03.88
Cum o dau, cum n-o dau eu, că tot rău iese! Manifest o neputință furioasă.

-04.03.88

Una înțelege prin „patriotism" un dictator care mulge țara ca pe-o vacă pentru buzunarul și interesele [redacted] proprii și alta un om sărman pe care legile și statul îl storc de ultima vlagă. Primul are numai avantaje, al doilea doar dezavantaje. Conform frazei celebre „Într-un fel se gîndește într-un palat și altfel într-un bordei" (despre patriotism) — aș adăuga eu, gîndirea. Unora societatea le dă totul, iar altora le ia totul. Pentru unii mumă, pentru cei mai mulți: ciumă.

O săptămînă de zile face o scrisoare de la Craiova la Bălcești, ajung eu înaintea [redacted] ei, și era vorba de o simplă felicitare de 1 Martie.

Eu nu mai cred că oamenii vor [redacted] să-mi facă bine. De aceea sînt foarte circumspect.

Iranul și Irakul. Se bat ăștia ca chiorii.

A murit Bănică, [redacted] lucra cu tata la colectiv. Soția i-a făcut pomană... la restaurant! Așa ceva n-am mai auzit pînă acum!

-05.03.88

Papagalul cîntător PSEPHOTUS HAEMATONOTUS mănîncă din gheară ca maimuța din labă.

Am mulți dușmani. De la Inspectorat s-au dat relații nu proaste, ci foarte proaste despre mine. Ce-au putut spune? Ce fantezii le-au trecut prin [redacted] cap?

„Puterea și adevărul" este o piesă de conjunctură, ideologică. Peste cincizeci de ani nu va mai avea nici o valoare.

Cher Monsieur le Directeur de la Maison d'Edition „Albin Michel"
C'est le quatrième envoi [redacted] expédié chez vous. J'espère qu'au moins l'un d'eux vous parviendra. (Malheureusement, mes copies diminuent.) Donc, je vous demande pardon dans le cas où je me répète et, aussi, pour ma hâte.
[...] Je sais que vous avez publié d'autres Roumains, comme Paul Goma, Bujor Nedelcovici etc. C'est pourquoi j'ose à m'adresser à votre grande Maison d'Edition. N'ignorez pas le manuscrit faute de son écriture à la main. Vous savez que chez nous les machines-à-taper sont enregistrées et, moi, je n'en possède pas.
J'aimerais qu'on puisse établir une liaison et collaboration entre nous bien-sûr si mes manuscrits sont considérés intéressants pour vous.
[...] On peut codifier ces manuscrits dans la manière suivante:
„Le cercle vicieux" → „Le problème 270", etc. (c'est-à-dire, selon le nombre des pages du chaqu'un). Depuis un an et demi je me force de les faire passer en Occident, sans aucune réussite (ou bien, je ne

sais plus rien de leur sort, je n'ai aucune réponse de personne). Ecrivez-moi, aussi, votre opinion sur ceux-ci.
[...] Dans le cas où les manuscrits de cette enveloppe ne sont pas convenables pour la publication, je vous prie de les transmettre à la Maison d'Edition „Fayard", celle qui a publié C. Milosz, L. Walesa etc., ou bien à l'Association Culturelle des Roumains Emigrés, conduite par M me M. Lovinescu et M. V. Ierunca. Merçi.
[...]

Sînt într-un război continuu cu ziarele, revistele și editurile.
Afirmarea mea n-a început niciodată, dar sfîrșește mereu.

„Munții noștri aur poartă
„Noi cerșim din poartă-n poartă
puțină libertate.

-06.03.88
Învăț să simt. Învăț să sufăr.

Parcă-mi fuge timpul de sub picioare, nu pot să-l stăpînesc. Eu stau pe loc.

-07.03.88
Nu știu ce să fac, nu știu în ce direcție s-o apuc. Numai și numai eșecuri. Orice încercare înseamnă ghinion.

-08.03.88.
Ion Rotaru mă acuză (ori mă laudă) că

sînt încăpățînat. Eu o consider ca o perseverență

Stimate D-le Dragomir,
Mă grăbesc să vă răspund.
Mulțumesc pentru subiecte. Din păcate, eu nu sînt în posesia celor doljene și nici nu văd cum aș intra. Oamenii sînt foarte perverși. De exemplu, am vorbit cu prof. Pisoschi (Sc. Gen. 33, Craiovita Nouă, Craiova) să-mi dea vreo 10 exemplare pentru amici (printre care și Dvs.), inițial mi-a promis, apoi nu mi-a trimis nimic, nici măcar unul pentru mine însumi! Este vorba de „α". Puteți să-i scrieți pe adresa de mai sus.
Revistele „β" și „Licăriri" vor apare spre vară (cel puțin așa mi-au comunicat).
Nu am nici subiectele de la memorialul „Onicescu - Mihoc"
„Probleme pentru „α" trimiteți la adresa D-lui Pisoschi, pentru „β": prof. Stănișor Ion, Sc. Gen. nr. 21, Craiova, pentru „Licăriri": prof. Schneider Virgil, Liceul „N. Bălcescu", Craiova.
Transmiteți-i mulțumiri amabilului Molea, care m-a felicitat de Anul Nou.
Privind „activitatea" mea de matematică vă referiți probabil la „Γ", unde într-adevăr public masiv. Dar la celelalte...
De pildă, în „Gazeta Matematică" pînă acum (nr. 1-10/1987) nu am băgat nimic! Etc...
Mult succes în continuare! Vă întîlnesc tot mai des prin paginile revistelor.

Lungulescu, un fost coleg de facultă, îmi spune că a acceptat un post doar ca să aibă o acoperire la cumpărările din casă, banii din meditații vin. Sistemul școlar post favorizează învățatul în particular.

- 10.03.88

Jurnalul meu e cam pedant, am căutat să trec orice idee, cît de mică, mi-a trecut prin minte, orice carte citită în ultimul timp, muzică simfonică ascultată (discuri împrumutate de la lectoratul Francez din Craiova), discuții cu persoane mai importante, certuri în familie, neînțelegeri cu foști prieteni, actuali dușmani, spectacole vizionate, drumuri etc.

Și eu sînt cam pedant în scrieri prin insistența cu care rămîn asupra oricărui detaliu, citînd orice influență străină (ca la articolele științifice); dar în literatură devin sîcîitoare, îngreunînd lectura, diminuînd originalitatea.

Am impresia că piesele de teatru compuse pînă acum (nepentru copii) ar merge mai degrabă ca scenarii de film, sau proză, scrise ca un amestec între aceste genuri de artă.

Așadar, supravegheat de securitate; relații cu străinii. Trebuie să stai cu nasul numai în căcatul lor, să nu mai auzi ce spun și alții, să fii redus, îngust, ușor de manevrat.

Libertatea de acțiune, care-mi lipsește aici, este cel mai de preț dar pe care mi l-aș dori.

Am citit cîteva scenarii de filme pentru a mă „familiariza" cu genul. Asemănător cu teatrul, doar că intervin niște termeni de specialitate și posibilități mai largi de desfășurare a acțiunii. Mi-ar trebui vreo săptămînă să mă obișnuiesc cu termenii (plan american, plan mijlociu, plan semiapropiat, off, plan în plonjeu, contracîmp, etc.). Parcă să zic că viziune aș avea. Dar scenariu pentru un film care să se proiecteze chiar că n-am nici o șansă!

Există văd un „caiet de documentare cinematografică", produs la București de Arhiva Națională de Filme. Publică scenarii, comentarii, premii. Interesant.

De curiozitate, văd și un scenariu vechi, de prin 1920, de film... mut. Dialogurile apar cu „insert" (scris): ca Cabinetul Dr. Caligari, Berlin, scenariul Carl Mayer și Hans Janowitz, regia Robert Wiene. Despre nebuni și despre totalitarism. Mi-a prins bine, fiindcă mă inspiră în „Formarea Omului Nou", Tablourile III și IV în special (dedicate nebunilor, respectiv surdo-muto-orbilor — în sens propriu și mai mult figurativ). Sinistru, grotesc, diabolic, anormal, criminalistic, ciudat. [redacted] In special pentru scenografie: decor, machiaj. Cred totuși că piesa mea

are mai puțină tensiune dramatică comparativ cu filmul. I-am terminat și Tabloul III, mai rămîne IV, care este cel mai scurt. Am luat-o descrendo, ca [redacted] în scara măgarului, cum ne expri-mam noi copii în joacă.

Nu făceam distincție între Schubert [redacted] și Schobert, Johann Schobert, [redacted] afirmat de francezi, mort mai tînăr ca mine. A[redacted] reușit totuși să lase o [redacted] operă în urma sa, recunoscută. Eu nimic. Ascult „Six sonates pour le clavecin dédiées à Madame de la Valette". Muzică liniștitoare a sufletului, de cameră. Sufletul meu părăsit, zdruncinat. (În vara asta m-am hotărît să trec Dunărea, cu ajutorul lui Dumnezeu. O să iau cu mine și o parte din manuscrise, cele dubluri. Restul să las ca să mi le trimită cum or putea.) Nostalgic, poetic.
Am și un disc de Ravel, îmi plac bolerourile lui, mă ung pe inimă, mă exaltă. Pe coperta scrie „Ne sort pas! Hem!", probabil lectorița și-a pus amprenta. Dar, spre marea mea uimire găsesc în husă un alt disc „Ensemble musique ancienne de Lyon", Instrumentație François Castet!!

Ultimele pagini din acest [redacted] carnețel le-am simțit forțate, grăbite, ca să-l termin repede și să-l ascund ca pe celelalte, să nu-l găsească Poliția la vreo percheziție.

FLORENTIN
SMARANDACHE
IV